Έτος Ι'

Τεῦχος 225ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Παιδικῆς Κατασκηνώσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 225ον

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ
("Αρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Β' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΚΛΟΠΗΣ

III. Κλοπὴ χρήσεως.
IV. Κλοπὴ νομῆς.
V. Κλοπὴ πραγμάτων εὐτελοῦς ἀξίας.

***

Β' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΚΛΟΠΗΣ

III. Κλοπὴ χρήσεως.

"Αρθρον 374α (1).

1. Ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν ξένον μεταφορικὸν μέσον ἐπὶ τῷ ἀποκλειστικῷ σκοπῷ, ὅπως ποιήσηται χρῆσιν αὐτοῦ ἐπὶ βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι,(*) τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους, ἐφ' ὅσον ἡ πρᾶξις δὲν ἐπισύρει βαρυτέραν ποινὴν κατ' ἄλλην διάταξιν.

2. Ἡ ποινικὴ δίωξις χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἐγκλήσει.

3. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 379 ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος (3) *τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπαιτουμένης ὅμως πρὸς τῇ ἀποδόσει τοῦ πράγματος καὶ τῆς ἐντελοῦς ἱκανοποιήσεως τοῦ ζημιωθέντος.*

Ἡ διάταξις συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4000-23/10/59 «περὶ καταστολῆς ἀξιοποίνων τινῶν πράξεων» ὡς κάτωθι.

1. «Ἂν ἡ ἐν ἄρθρῳ 374α τοῦ Ποιν. Κώδικος πρᾶξις ὡς ἐκ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐν γένει περιστάσεων, μαρτυρεῖ ἰδιάζουσαν θρασύτητα τοῦ ὑπαιτίου καὶ προκλητικότητα ἐναντι τῆς Κοινωνίας, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον

1. Ἄρθρον 1.ν. 3681-24/2/57 «περὶ τροποποιήσεως ποινικῶν τινῶν διατάξεων».

2. Τίς γραμματικὸς κανὼν ὑπηγόρευσε τὴν διατύπωσιν «ἐπὶ βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι», ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, φρονοῦμεν, τοιαύτης «ἐπὶ βραχύτατον χρονικὸν διάστημα;»· Περαιτέρω διατὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ δὲν ἐτέθη τίτλος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γενικὴν περὶ τούτου κρατοῦσαν ἀρχὴν τοῦ Ποιν. Κώδικος; Ἡ Ἔλλειψις τίτλου ἐμφανίζει τὴν διάταξιν ὡς διακεκριμένην κλοπὴν (κακούργημα) ἢ εἰδικὴν μορφὴν ταύτης. Ἀφοῦ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἐδόθη τίτλος, διατὶ δὲν ἐδίδετο ὡς ἀριθμὸς ἄρθρου τῆς διατάξεως 373α;

3. Ὁ Ποιν. Κῶδιξ, ὀρθῶς πράττων, οὐδαμοῦ χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «ἀδίκημα». Ἀδοκίμως ὅθεν ὁ συντάκτης τοῦ ν. 3681/57 περιέλαβεν αὐτὸν εἰς τὸ κείμενόν του. Ἀντ' αὐτοῦ ἔδει νὰ τεθῇ ἡ λέξις «ἐγκλήματος».

τριῶν μηνῶν, ἐὰν κατ' ἄλλην διάταξιν ἡ πρᾶξις δὲν τιμωρεῖται βαρύτερον. 2. Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 374α τοῦ Ποιν. Κώδικος δὲν ἔχουσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν» (1).

Ι. Ἡ διάταξις εἶναι νέα. Πρὶν ἡ τεθῇ αὕτη εἰς ἰσχὺν ἐδημιουργήθησαν ἀμφισβητήσεις περὶ τοῦ ἐὰν ἡ κλοπὴ χρήσεως συνίστα κλοπὴν ἤτοι πρᾶξιν ποινικῶς κολάσιμον (2). Πρὸς ἄρσιν λοιπὸν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀμφισβητήσεων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ ἐθεσπίσθη ἡ ἐν λόγῳ διάταξις διὰ τοῦ ν. 3681/57.

ΙΙ. Κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὑλικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι πᾶν ξένον (ἐν ὅλῳ καὶ οὐχὶ ἐν μέρει ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῆς κλοπῆς) μεταφορικὸν μέσον. Ὅθεν καὶ τὰ ζῷα δέον νὰ προστατεύωνται ἀφοῦ καὶ ταῦτα εἶναι μεταφορικὰ μέσα, χρησιμοποιούμενα μάλιστα ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ δὴ τὴν ἀπομεμακρυσμένην τοιαύτην. Ἐν τούτοις ἡ ratio legis καὶ ἡ occasio αὐτοῦ (δοθεῖσα ἀφορμὴ) διαφαινόμεναι εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰσηγητικὴν τοῦ νόμου ἔκθεσιν, ὁδηγοῦν εἰς τελείως ἀντίθετον συμπέρασμα.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἑρμηνευτικὰ προβλήματα γεννῶνται ἐν προκειμένῳ. Περιλαμβάνονται μεταξὺ τῶν μεταφορικῶν μέσων λ.χ. τὰ χειραμάξια τῶν νηπίων, ἢ ἄλλα χειραμάξια εἰδικῆς κατασκευῆς, οἷα τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν πελατῶν τῶν «λαϊκῶν ἀγορῶν» πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀγοραζομένων εἰδῶν καὶ εἴ τι ἄλλο, ἀφοῦ καὶ ταῦτα εἶναι μεταφορικὰ μέσα καὶ δὴ μηχανικῶς κινούμενα, ὡς ὁρίζει ἡ εἰσηγητικὴ τοῦ νόμου ἔκθεσις;

Περαιτέρω γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· ἐὰν τὸ πρᾶγμα καταστραφῇ εἰς χεῖρας τοῦ δράστου ἐξαλείφεται τὸ ἀξιόποινον διὰ τῆς ἐντελοῦς ἱκανοποιήσεως τοῦ ζημιωθέντος; Φρονοῦμεν ναὶ παρ' ὅτι, καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ διατύπωσις τοῦ νόμου δὲν μᾶς ὁδηγεῖ ἀναμφισβητήτως εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα.

ΙΙΙ. Ὁ νόμος χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «ἵνα ποιήσηται χρῆσιν αὐτοῦ». Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ μεταφορικὸν μέσον δέον νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Ὅθεν ἡ πρὸς ἕτερον σκοπὸν ἀφαίρεσις, λ.χ. ἵνα κοιμηθῇ ὁ δράστης ἐντὸς αὐτοῦ δὲν συνιστᾷ ἀξιόποινον πρᾶξιν. (Τούσης-Γεωργίου op. cit. σελ. 763).

Ὑποθέσωμεν, περαιτέρω, ὅτι ὁ δράστης ἀφαιρεῖ οὐχὶ ἵνα «ποιήσηται χρῆσιν τοῦ μεταφορικοῦ μέσου», ἀλλ' ἵνα διασκεδάσῃ ἁπλῶς μὲ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν κινητοποίησιν τῶν λοιπῶν, ἢ τῆς ἀρχῆς, διὰ τῆς μεταφορᾶς καὶ ἀποκρύψεως τοῦ ἀφαιρεθέντος μέσου. Ἐρωτᾶται ἐν προκειμένῳ· ὑφίσταται κλοπὴ χρήσεως; Ἀσφαλῶς ὄχι μὲ βάσιν τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Εἴμεθα ἑπομένως ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναζητήσωμεν ἄλλην διάταξιν ἐν τῷ Κώδικι, πρὸς κολασμὸν τοῦ τοιούτου δράστου. Ἀλλὰ τοιαύτη, πέραν τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 389 καὶ 416 (πταισματικὴ) Π.Κ. προβλεπομέ-

1. Τὸ κείμενον τοῦ νεαροῦ νόμου (ν.δ. 4000/59) θὰ ἦτο νομοτεχνικῶς ἄρτιον ἂν διετυποῦτο ὡς κάτωθι :

«4. «Ἂν ἡ ἐν παραγρ. 1 πρᾶξις.....βαρύτερον».

5. Αἱ διατάξεις τῶν παραγρ. 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς παραγράφου 4».

2. Τινές,ὀρθῶς φρονοῦμεν, βασιζόμενοι εἰς τὴν ἱστορικὴν ἑρμηνείαν ἔδιδον ἀποφατικὴν λύσιν. Διότι καθ'ἃ τονίζεται ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ Κώδικος ἀπὸ σκοποῦ δὲν περιελήφθη τοιαύτη διάταξις ἐν αὐτῷ «καθ' ὅσον τὸ γεγονὸς τοῦτο, τῆς ἀφαιρέσεως δηλ. ἑνὸς ἀκατίου ἢ μιᾶς κλίμακος κλπ. πρὸς στιγμιαίαν χρῆσιν, εἶναι τοσοῦτον σπάνιον καὶ τόσον ἑτερημένον γενικωτέρας σημασίας ὥστε ἀβλαβῶς δύναται νὰ λείψῃ σχετικὴ διάταξις ἐκ τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀρκούσης τῆς ἀστικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπαιτίου πρὸς ἀνόρθωσιν πάσης ἐντεῦθεν ζημίας» (Ζαχαρόπουλος op. cit. σελ.363).

Ἄλλοι, μὲ βάσιν τὴν περὶ τελολογικῆς ἑρμηνείας διδασκαλίαν τοῦ Καθηγητοῦ Χωραφᾶ καθ' ἣν «ὡς ἰδιοποίησις ξένου κινητοῦ πράγματος νοητέα ὄχι μόνον ἡ ἐξουσίασις αὐτῆς ταύτης τῆς ὕλης τοῦ πράγματος, ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ δράστου ἐνσωμάτωσις τοῦ πράγματος, ὥστε νὰ ἔχῃ οὗτος τὰς δυνατότητας τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ ἐκμεταλλεύσεως» (Χωραφᾶ Ποιν. Δικ. 1956 σελ. 50) ἐδέχθησαν ὕπαρξιν κλοπῆς καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. (Σχετικῶς τὸ ὑπ' ἀριθ. 285/55 Βουλ. Πλημμ. Πατρῶν καὶ αὐτόθι σχόλιον Ζαγκαρόλα, Ποιν. Χρ. Ε. σελ. 306).

νων,εἰς ἃς ὅμως ἡ ὑπαγωγὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν περιπτώσεως εἶναι λίαν ἀμφίβολος, φρονοῦμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει.

IV. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ νόμος ὑπῆρξεν ἀτελής, ὡς μοὶ ἔδει ἀφοῦ δὶς συνεπληρώθησαν αἱ προκείμεναι διατάξεις τοῦ Κώδικος, πλεῖστα δι' ὅσα ἑρμηνευτικὰ ζητήματα θὰ ἐμφανισθῶσιν ἐν τῇ πράξει, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

V. Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 4000/59 οἱ ἔφηβοι (ἡλικίας ὅμως 15-17 ἐτῶν) οἱ τελοῦντες τὴν πρᾶξιν κατὰ τρόπον μαρτυροῦντα ἰδιάζουσαν θρασύτητα ἢ προκλητικότητα ἔναντι τῆς Κοινωνίας([1]) ὑποβάλλονται πάντοτε εἰς τὸν κατ'ἄρθρον 127 τοῦ Κώδικος μὴ δυνάμενον νὰ ᾖ ἐλάσσονα τῶν 6 μηνῶν ποιν. σωφρονισμόν, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει εἰς ἀναμορφωτικὰ μέτρα περὶ ὧν ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 126 Π.Κ., εἰς ἃ δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν οἱ συνήθεις ἐγκληματίαι τῆς ἡλικίας ταύτης.

Διὰ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ ἰδίου νόμου ὡρίσθη ὅτι ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαμβανόμενος δράστης ἰδιαζούσης θρασύτητος καὶ προκλητικότητος δικάζεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 417 καὶ ἑπ. Κώδικος Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡ μετατροπὴ τῆς κατ' αὐτοῦ καταγιγνωσκομένης ποινῆς, ὡς καὶ ἡ ὑφ' ὅρον ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως ταύτης.

Τέλος τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἰδίου νόμου ὁρίζει ὅτι αἱ κατὰ τῶν καθ' ἃ ἀνωτέρω ἰδιαζούσης φύσεως δραστῶν ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ἐκτελοῦνται εἰς φυλακὰς κειμένας ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς τέως διοικήσεως πρωτευούσης.

IV. Κλοπὴ νομῆς.

Καθ' ἃ τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἡ νομὴ ὁρίζεται ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ πράγματος (φυσικὴ) ἐξουσίασις ἢ κατοχὴ ἡ ἀσκουμένη ψυχῇ δεσπόζοντος.

Σχετικῶς ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 974 Α.Κ. καθ' ὃ ὡς νομεὺς χαρακτηρίζεται ὁ ἀποκτήσας τὴν φυσικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἣν ἀσκεῖ διανοίᾳ κυρίου."Οθεν ὁ ἀφαιρῶν ἴδιον ἀντικείμενον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κατόχου αὐτοῦ, ὡς εἶναι λ.χ. ὁ ἐνεχυροῦχος δανειστής, ὁ μισθωτής, ὁ κατὰ παράκλησιν λαβὼν κλπ. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κλέπτης, καθ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀφαιρεῖται ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου πρᾶγμα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ξένον οὔτε ἐν ὅλῳ οὔτε ἐν μέρει, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος. Δι' ὅ, διὰ τὰς τοιαύτας πράξεις, μὲ βάσιν ἰδίᾳ τὸ ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ δράστου, δέον νὰ ἀναζητῆται ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἕτερος νομικὸς χαρακτηρισμός, ὡς λ.χ. εἶναι ἡ αὐτοδικία.

V. Κλοπὴ πραγμάτων εὐτελοῦς ἀξίας.

Τὸ ἄρθρον 693 τοῦ προϊσχύσαντος Π.Ν. ἡμῶν ἐτιμώρει ὡς πταίσματα τὰς ἀφαιρέσεις, αἵτινες ἀνεφέροντο εἰς ἀντικείμενα ἀξίας κάτω τῶν 500 δραχμῶν. Τὴν διάταξιν ταύτην κατήργησε τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 1441 τῆς 22 Μαΐου—18 Ἰουνίου 1942.·

Ὁ νέος Κῶδιξ δὲν χαρακτηρίζει τὴν τοιαύτην κλοπὴν ὡς πταῖσμα. Καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι, ὡς τονίζεται ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως (Αἰτιολ. Ἔκθ. Σχεδ. 1933 σελ. 559) «πταισματικαὶ παραβάσεις εἶναι παραπτώματα ἀστυνομικῆς κυρίως φύσεως, τὰ ὁποῖα, χωρὶς προσβολὴν ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, δημιουργοῦσι κινδύνους καὶ ἀταξίαν, ἐν ᾧ ἡ κλοπή, ὅσον δήποτε μικρὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἐνέχει προσβολὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει θέσιν μεταξὺ τῶν πταισμάτων».

Οὕτως ὁ νέος Κῶδιξ γνωρίζει κλοπὰς καὶ ὑπεξαιρέσεις εὐτελοῦς ἀξίας.

Σχετικῶς ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 377 ἔχον ὡς ἑξῆς :

1. Κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ἰδιάζουσα θρασύτης καὶ προκλητικότης εἶναι ἡ «ἐκτροπὴ εἰς πράξεις ἐκδηλούσας θρασύτητα, ἐπίμονον προκλητικότητα, καὶ βιαιότητα, ἀντικειμένας εἰς τὸ γενικῶς ἐξαίρετον ἦθος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας καὶ ἀποτελούσας θλιβερὰν ἀπομίμησιν ξένων προτύπων».

Ἄρθρον 377.

Κλοπαὶ καὶ ὑπεξαιρέσεις εὐτελοῦς ἀξίας.

1. Ἐὰν ἡ κλοπὴ ἢ ἡ ὑπεξαίρεσις ἔχῃ ἀντικείμενον πρᾶγμα εὐτελοῦς ἀξίας, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν. Ἐὰν δ' ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἄμεσον χρῆσιν ἢ ἀνάλωσιν τοῦ κλαπέντος ἢ ὑπεξαιρεθέντος, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον.

2. Ἡ ποινικὴ δίωξις εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου τούτου χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἐγκλήσει.

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, αὕτη περιορίζεται εἰς τὰς πράξεις, τὰς ἐχούσας ἀντικείμενον εὐτελοῦς ἀξίας. Ποῖον εἶναι τοῦτο δὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἀλλ' ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας. Ὡς εἰκὸς εἰς τὰ εὐτελοῦς ἀξίας πράγματα περιλαμβάνονται καὶ τὰ τοιαῦτα ἄνευ ἀξίας. Καὶ ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος ἀσφαλῶς ἔχει δικαίωμα νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ πρᾶγμα ὡς εὐτελοῦς ἀξίας, ἀφοῦ δὲν ἀποφαίνεται οὕτω περὶ τοῦ κατ' οὐσίαν βασίμου, τῆς πράξεως, δι' ὅπερ οὐδὲν ἔχει δικαίωμα, ἀλλὰ περὶ τοῦ νόμῳ τοιαύτης βασίμου.

Ἡ δὲ ἀνάγκη εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ β' περίπτωσις τοῦ νόμου συνίσταται εἰς τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν καὶ ἀνεπάρκειαν τοῦ δράστου, τὴν μὴ ἐξικνουμένην μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ὑφίσταται ἄμεσος διὰ τὸν ὑπαίτιον κίνδυνος συνεπείᾳ ταύτης. Ἂν ὑφίσταται τοιοῦτος κίνδυνος ἐφαρμογὴν θὰ ἔχῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 25 Π.Κ. καὶ οὐχὶ ἡ παροῦσα, ὁπότε ἡ πρᾶξις δὲν παραμένει ἁπλῶς ἀτιμώρητος, ἀλλὰ δὲν εἶναι κἂν ἄδικος. Πότε συμβαίνει τοῦτο εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀνάγκης ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ ἰδιοποίησις γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν ἀμέσου χρήσεως ἢ ἀναλώσεως τοῦ πράγματος, οὕτως ὥστε νὰ κρίνεται ἐπιεικῶς ὁ θέλων νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀνάγκην τῆς στιγμῆς, οὐχὶ δὲ ὁ ἀποβλέπων εἰς ἐξασφάλισιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ μέλλοντος (Αἰτ. Ἐκθ. op. cit. σελ. 572).

Ὁ νόμος δὲν ὁρίζει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνάγκης. Ὥστε δύναται νὰ εἶναι τοῦτο φαγητόν, ποτόν, ἐνδύματα, καύσιμος ὕλη κλπ., πλήν, εὐτελοῦς ἀξίας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑφίσταται ὅτι ἡ διάταξις θὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς καὶ ὅταν ἡ ἀφαίρεσις γίνεται πρὸς κάλυψιν ἀνάγκης τρίτου (ὡς λ.χ. ὅταν ἡ νῆστις ἐπὶ ἡμέρας γαλουχοῦσα μήτηρ ἀφαιρῇ κυτίον γάλακτος, ἵνα τὸ δώσῃ εἰς τὸ τέκνον της), οὗτινος ὁ ὑπαίτιος φέρει τὸ βάρος τῆς διατροφῆς.

Ὡς εἰκὸς καὶ ἐν προκειμένῳ ἀπαιτεῖται δόλος τοῦ δράστου. Ἂν οὗτος, δὲν εἶχε πράγματι ἀνάγκην ὡς κερδίσας μέγα λαχεῖον πρᾶγμα ὅπερ ἠγνόει, προστατεύεται ὑπὸ τῆς προκειμένης διατάξεως.

Τί ρητέον ἐν τέλει, ὅταν ὁ δράστης πεπλανημένως ὑπολαβὼν τὸ πρᾶγμα ὡς εὐτελοῦς ἀξίας, ἐν ᾧ τοῦτο ἦτο μεγάλης ἀξίας, ἀφῄρεσεν αὐτό ;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα μᾶς δίδει τὸ ἄρθρον 30 § 2 Π.Κ. καθ' ὃ «Δὲν καταλογίζονται εἰς τὸν πράξαντα τὰ κατὰ νόμον ἐπαυξάνοντα τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως περιστατικά, ἂν οὗτος διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν» (ἠγνόει τὴν ὕπαρξίν των).

Ὅθεν, ὁ τοιοῦτος δράστης διωκτέος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρούσης διατάξεως καὶ οὐχὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 372 Π.Κ.

(Συνεχίζεται)

ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ,
ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Εἶναι γεγονὸς ὅτι δοκιμάζεται ἀπὸ μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ στενοχώριαν ὁ ἀστυνομικὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ἐπιφορτισθῆ μὲ τὴν διερεύνησιν ἑνὸς ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου ὁ δράστης παραμένει ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἄγνωστος, πλὴν ὅμως εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ ἀνησυχία αὐτὴ εἶναι δικαιολογημένη καὶ ἐπιβεβλημένη, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ. Τὸ κακὸν εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι βέβαιος κατὰ 99 ο/ο περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ δράστου καὶ ἀκόμη νὰ μὴν δύναται νὰ τὸν συλλάβῃ. Εἶναι πολλαὶ αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας εὑρέθην εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν καὶ μάλιστα νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ ὁ ὕποπτος δράστης, ὅτι παρακολουθεῖται.

Κάθε φόνος ἀποτελεῖ ἕνα νέον καὶ διαφορετικὸν πρόβλημα, μία δὲ ἐπιτυχὴς διερεύνησις σημαίνει κοπιώδη ἐργασίαν, ἐπιτηδειότητα καὶ ὑπομονήν. Πολὺ ὀλίγοι δολοφόνοι διαφεύγουν τὴν σύλληψιν, διότι αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πτώματα τῶν θυμάτων ἔχουν τὴν συνήθειαν, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῶν δολοφόνων καὶ ἓν πτῶμα ἠμπορεῖ πάρα πολλὰ νὰ εἴπῃ, καταλλήλως ἐξεταζόμενον.

Οἱ δολοφόνοι οἱ ὁποῖοι συνήθως διαφεύγουν τὴν ἀνακάλυψίν των καὶ οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν μεγάλην ἀνησυχίαν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κινοῦνται ἀπὸ σεξουαλικὰ αἴτια. Ὁ λόγος εἶναι ἁπλοῦς. Τὰ ἐγκλήματα μὲ σεξουαλικὰ αἴτια συνήθως ἢ μᾶλλον κατὰ 90 ο/ο δὲν προπαρασκευάζονται, ἀλλὰ διαπράττονται εἰς μίαν στιγμὴν ἐξάψεως, ὑπάρχουν δὲ ἐλάχισται πιθανότητες ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως τοῦ δράστου, ἐκτὸς ἐὰν καταληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ἀφήσῃ κάποιο ἴχνος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Προσφάτως εἴχομεν πάρα πολλὰ σεξουαλικὰ ἐγκλήματα, μὲ δράστας νεαρᾶς ἡλικίας, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐθεάθησαν εἴτε πρὸ εἴτε μετὰ τὸ ἔγκλημα. Αὐτοὶ δὲ οἱ σεξουαλικοὶ ἐγκληματίαι φαίνεται νὰ ἔχουν ἐξαιρετικὴν τύχην εἰς τὸ νὰ μὴ ἀφήνουν κάποιο ἴχνος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψίν των, ἐνῶ ἐπὶ πλέον φαίνονται ἐξαιρετικὰ ἱκανοὶ εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγουν τὴν ὑποψίαν τῶν ἀστυνομικῶν. Ἡ γνώμη οἱουδήποτε ἀστυνομικοῦ εἶναι ὅτι ἐλάχιστα πιθανότητες ὑπάρχουν διὰ τὴν σύλληψιν ἑνός, ἔστω καὶ νεαροῦ, σεξουαλικοῦ ἐγκληματίου, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τελευταίως πάρα πολλαὶ συλλήψεις προσώπων ἔχουν γίνει εἰς τὴν χώραν, σχετικῶς μὲ σεξουαλικὰ ἐγκλήματα.

Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ εἰς τὴν ἀναλογία των εἶναι ὀλίγα. Σπανίως οἱ ἐγκληματίαι αὐτοὶ ἀντιλαμβάνονται τὸν μέγαν ἀστυνομικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος τίθεται εἰς ἐνέργειαν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀποκαλυφθῆ ἓν ἔγκλημά των, μὲ ἀποτέλεσμα ἀργὰ ἢ γρήγορα τὴν σύλληψίν των. Τὸ εὐρὺ ἐπίσης κοινόν, διὰ τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ τύπου, σχηματίζει μίαν συγκεχυμένην εἰκόνα περὶ τῶν μεθόδων ἐνεργείας τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἱκανότητος. Κατὰ κανόνα οἱ πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας οὔτε ὑπεράνθρωποι βεβαίως εἶναι οὔτε ὅμως καὶ κοινοὶ ἀστυφύλακες τῆς σκοπιᾶς, οἱ ὁποῖοι βασίζονται περισσότερον εἰς τὴν τύχην ἢ εἰς τὴν πληροφορίαν τοῦ πληροφοριοδότου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των.

Ἡ διερεύνησις ἑνὸς ἐγκλήματος ἀπαιτεῖ πράγματι ἐπιστημονικὰς γνώσεις καὶ δὲν δύναται νὰ βασίζεται κανεὶς εἰς τὴν τύχην, διότι τὸ παραμικρὸν σφάλμα τῶν διεξαγόντων τὴν ἀνάκρισιν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀντικείμενον μεγάλης ἐκμεταλλεύσεως ἐκ μέρους τῆς ὑπερασπίσεως. Εἶναι ἀπαραίτητον ὅθεν νὰ ἐτικεττάρεται πᾶν ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, νὰ σημειοῦται ἐπακριβῶς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ εὑρόντος

ἀστυνομικοῦ. Ὁ ἀναλαβὼν τὴν διερεύνησιν ἑνὸς ἐγκλήματος ἀστυνομικός, δέον εἰς τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως, ἤτις εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πολλοὺς μῆνας, νὰ συντάξῃ μίαν λεπτομερῆ ἀναφοράν, περιέχουσαν πᾶσαν λεπτομέρειαν σχετικῶς μὲ τὸ ὑπὸ διερεύνησιν ἔγκλημα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζει περίπτωσιν αἰφνιδίου θανάτου δέον κατὰ κανόνα νὰ ὑποπτεύεται τὸ χειρότερον, ἤτοι δολοφονίαν. Ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας διάφοροι συνθῆκαι δημιουργοῦν τὴν κυριαρχοῦσαν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ἢ ἀτυχήματος. Αὐταὶ αἱ περιπτώσεις δέον νὰ ἐξετάζωνται μετὰ μεγαλυτέρας σχολαστικότητος. Δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας ὅτι ὁ δολοφόνος πιθανὸν νὰ εἶχεν ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ εὐνοϊκὰς συνθήκας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ τακτοποιήσει τὰ πράγματα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τρόπον ἀπατηλὸν διὰ τοὺς ἀστυνομικούς. Κατὰ κύριον λοιπὸν λόγον πρέπει νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ ἑξῆς : 1) Ἡ αἰτία ἡ προκαλέσασα τὸν θάνατον, 2) Ἐὰν ἦτο δυνατὸν τὸ ἴδιον τὸ θῦμα νὰ προκαλέσῃ τὰς κακώσεις τοῦ σώματός του, 3) Ἐὰν ὑπάρχουν σημεῖα πάλης καὶ 4) Ποῦ εὑρίσκεται τὸ ὅπλον ἢ τὸ οἱονδήποτε ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου προεκλήθησαν αἱ κακώσεις.

Ἐὰν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ὑπάρχουν ἐμφανῆ σημεῖα πάλης, εἶναι δυνατὸν ἐξ ἀρχῆς νὰ ὑποθέσωμεν τὴν ἀνάμιξιν ἑτέρου προσώπου. Ἐντὸς ἑνὸς δωματίου τὰ σημεῖα πάλης συνίστανται κυρίως εἰς κηλῖδας αἵματος, τρίχας κεφαλῆς, ἀναποδογυρισμένα ἔπιπλα, τσαλακώματα εἰς τοὺς τάπητας καὶ σημεῖα ὅπλων καὶ κακώσεις προκληθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ θύματος ἀμυνομένου Εἶναι δὲ δυνατὸν ἀπὸ τὰ σημεῖα πάλης νὰ ἐξακριβωθῇ, ἐὰν τὸ δεχθὲν τὴν ἐπίθεσιν πρόσωπον ὑπεχώρησεν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ πορεία τῶν κινήσεών του. Πολλάκις αἱ κηλῖδες αἵματος ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἐγκλήματος. Πολλάκις τὸ θῦμα δὲν περιέρχεται ἀμέσως εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας, καθὼς δὲ κινεῖται ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσιν, θίγει διὰ τῶν χειρῶν του διάφορα ἔπιπλα καὶ ἀφήνει ἐπ' αὐτῶν κηλῖδας αἵματος. Ἐπίσης τὸ σχῆμα τῶν κηλίδων αἵματος ἐπὶ τοῦ τοίχου μᾶς διευκολύνει νὰ ἐξακριβώσωμεν ἀπὸ ποῖον μέρος κατεφέρθη τὸ κτύπημα κατὰ τοῦ θύματος.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, πάντοτε ἀναζητοῦνται κηλῖδες αἵματος εἰς τὰς θύρας, εἰς τὸ τηλέφωνον, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς κουρτίνας. Αἱ κηλῖδες αἵματος πολλάκις δεικνύουν εἰς πόσην ἔκτασιν ἠνοίχθη ἕνα συρτάρι, ἢ ἐὰν αἱ θύραι ἑνὸς ἱματιοφυλακίου ἠνοίχθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πάλης. Ἐπίσης πιθανὸν νὰ ἀνευρεθῇ καὶ ἀποτύπωμα ποδὸς ἐπὶ ἐπιφανείας κεκαλυμμένης δι' αἵματος. Συνήθως ἓν τοιοῦτον ἀποτύπωμα εἶναι κάπως συγκεχυμένον, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα του, ἐν τούτοις ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἐὰν ἀνήκῃ εἰς τὸν δράστην ἢ εἰς τὸ θῦμα.

Ἡ θέσις ὡσαύτως τῶν ἐπίπλων δίδει μίαν εἰκόνα περὶ τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν τὸ θῦμα ἠκολούθησεν, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως διαφύγῃ ἢ περὶ τῆς πορείας τοῦ δράστου κατὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του. Τὰ ἔπιπλα πίπτοντα λαμβάνουν θέσιν ἀνάλογον τῶν κινήσεων τοῦ ἀτόμου, τοῦ προκαλοῦντος τὴν πτῶσιν των. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ δράστης πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεώς του τακτοποιεῖ τὰ ἔπιπλα εἰς τὴν κανονικήν των θέσιν, εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως αὐτὰς κάποιο δακτυλικὸν ἀποτύπωμα θὰ ἀφήσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ εἰς ἀνοικτὸν χῶρον καὶ κατὰ τρόπον βίαιον προκαλουμένου φόνου, τὰ σημεῖα πάλης εἶναι ἀσθενέστερα, εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν ἀποκεκομμένοι κλάδοι δένδρου ἢ πατημένα φύλλα καὶ ἀποτυπώματα ποδῶν εἰς μέρη σπανίως συχναζόμενα. Ἐπίσης δυνατὸν νὰ ἀνευρεθοῦν κηλῖδες αἵματος ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τρίχες κεφαλῆς κεκολλημέναι εἰς θάμνους καὶ κλάδους δένδρων.

Ἴχνη εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν εἰς διάφορα μέρη. Πολλάκις κάτι εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν κουρτινῶν ἢ ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τῶν ἐντὸς

τοῦ γραμματοκιβωτίου ἐπιστολῶν περὶ τοῦ ἐὰν αὗται ἀκολουθοῦν τὴν ἐντὸς τῶν κεκανονισμένων χρονικῶν ὁρίων διαδικασίαν διανομῆς των ὡς ἐπίσης ἐὰν μία ἐπιστολὴ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ θύματος ἢ ἑτέρου προσώπου. Εἶναι ἀκόμη δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν ἐνδύματα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα μὴ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἐνοικοῦντας ἢ τὸ φῶς νὰ εὑρεθῇ ἀνημμένον κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἕνας ἔλεγχος εἰς τὸ ὡρολόγιον (μετρητὴν) τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἢ τοῦ φωταερίου ἠμπορεῖ νὰ καταδείξῃ ἐπὶ πόσον χρόνον τὸ θῦμα εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Πάντοτε ἐνθυμοῦμαι τὸν διάσημον ἀστυνομικὸν Sir Bernard Spilsbury, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐγκλήματος διέτασσε τοὺς πάντας νὰ μείνουν ἀκίνητοι καὶ ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας προσεπάθει διὰ τῆς ὀσφρήσεως νὰ ἀντιληφθῇ τυχὸν ἰδιάζουσαν ὀσμήν. Θὰ ἠδύνατο π.χ. νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὀσμὴν τοῦ φωταερίου, τῆς πυρίτιδος, καπνοῦ, ἀλκοόλ, ἀρώματος κ.τ.λ., ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐξαφανίζονται ταχέως καί, ἂν δὲν γίνουν ἀμέσως ἀντιληπτά, χάνονται διὰ παντός.

Τὰ παντὸς εἴδους ὡρολόγια τοίχου καὶ χειρὸς καὶ ἰδίως τὰ ὡρολόγια - ἐγερτήρια δέον νὰ ἐξετάζωνται ἐπιμελῶς. Μετὰ ἀπὸ μίαν διασκέδασιν εἰς μίαν οἰκίαν ἀναζητοῦνται φιάλαι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ποτήρια διαφόρων εἰδῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων δυνατὸν νὰ ἀνευρεθοῦν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Τὰ ὑπολείμματα σιγαρέττων, τὰ σπίρτα, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπολείμματα καπνοῦ πίπας εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποβοηθήσουν τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως.

Οἱ ἐγκληματίαι πολλάκις, καὶ κατὰ περιπτώσεις ἀκόμη κατὰ τὰς ὁποίας προπαρασκευάζουν ἐπιμελῶς τὸ ἔγκλημα καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποφύγουν τυχὸν ἴχνη, διαπράττουν πολλὰ μικροσφάλματα. Ἐνθυμοῦμαι περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κακοποιοὶ ἀσυναισθήτως ἀπέρριψαν ἐφημερίδας μὲ τὴν διεύθυνσίν των ἀναγεγραμμένην ἐπ' αὐτῶν ἢ ἀπέρριψαν ἕνα χαρτάκι μὲ σημείωσιν ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὡδήγησεν εἰς τὴν ἀνακάλυψίν των. Ἐπίσης κατὰ τὴν μετάβασίν των εἰς τὸ ἀποχωρητήριον καὶ τὸ λουτρὸν ἀφήνουν διάφορα ἴχνη καὶ ἰδίως εἰς τὴν κουζίναν. Οἱ κακοποιοὶ ἔχουν ὡρισμένας συνηθείας, τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀποβάλουν, ὅταν π.χ. πηγαίνουν εἰς τὸν νιπτῆρα διὰ νὰ πλυθοῦν βγάζουν τὸ δακτυλίδι των, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀποχώρησίν των πολλὰς φορὰς ξεχνοῦν εἰς τὸν νιπτῆρα. Συνήθως, εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῇ μετὰ βεβαιότητος, ἐὰν τὸ θῦμα μόνον του ἐξεδόθη ἢ τὸ ἐξέδοσεν ὁ κακοποιός. Αὐτὸ κυρίως συμβαίνει μὲ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ σειρὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἓν πρόσωπον ἀποβάλλει τὰ ροῦχα του ἢ τὰ ροῦχα της ἀναλόγως ἂν πρόκειται περὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Ἐπίσης εἶναι δυνατόν, ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη ἓν ἕκαστον ἔνδυμα νὰ λεχθῇ ἐὰν τὰ ἐνδύματα ἀπεβλήθησαν κατὰ τὸν Α' ἢ τὸν Β' τρόπον. Ὡσαύτως αἱ συνήθειαι τοῦ θύματος εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλύψουν συγκεκριμένας ἐνεργείας τοῦ κακοποιοῦ.

Πράγματι πᾶν ἐπάγγελμα ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ὀνομάζομεν ἐπαγγελματικὸν γνώρισμα. Δι' αὐτοῦ εἶναι δυνατόν, μετὰ μεγάλης βεβαιότητος, νὰ καθορισθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δράστου καὶ τοῦ θύματος. Ἐπὶ παραδείγματι ἕνας ράπτης φέρει ἐμφανῆ τὰ σημεῖα εἰς τὸν ἀριστερὸν δείκτην τῆς χειρός του, πού τοῦ προκαλεῖ ἡ βελόνη. Ἕνας ὑποδηματοποιὸς φέρει στρογγυλὰ ἀνοίγματα εἰς τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας του, ἀπὸ τὸ συνεχὲς δάγκωμα τοῦ σπάγγου, ἐπίσης φέρει διάφορα σημεῖα εἰς τὸν ὄνυχα τοῦ ἀριστεροῦ ἀντίχειρος. Οἱ φωτογράφοι, πολλάκις δὲ καὶ οἱ χημικοί, ἔχουν ὄνυχας εὐθραύστους καὶ ἀποχρωματισμένους. Οἱ οἰκοδόμοι ἔχουν μίαν σκληρότητα εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸ μυστρί, ἐνῶ τὸ δέρμα τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἶναι λεπτὸν ἀπὸ τὸ πιάσιμο τῶν τούββλων. Οἱ ἀνθρακωρύχοι φέρουν μικροτεμάχια ἄνθρακος ἐμπηγμένα ἐντὸς τοῦ δέρματος.

Τὰ ὡρολόγια ἐπίσης πολλάκις φέρουν ἴχνη ἀναγνωρίσεως, φέροντα ἀπ' αὐτῶν σημεῖα ἐκ τῆς τελευταίας των ἐπιδιορθώσεως. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μία ἐξέ-

τασις τῶν ὀδόντων ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ πολλά. Οἱ περισσότεροι ὀδοντίατροι κρατοῦν ἐκμαγεῖα τῶν ὀδόντων ὅλων τῶν πελατῶν των. Ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν Christil ἀπεκαλύψαμεν τὴν ταυτότητα ἑνὸς ἐκ τῶν πολλῶν θυμάτων ἀπὸ τὸ σφράγισμα τῶν ὀδόντων τοῦ θύματος. Ἀκόμη καὶ ἐλλείποντες ὀδόντες διευκολύνουν εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἴχνη καταλήγουν εἰς τὴν Σκότλαντ Γιάρντ, ὅπου οἱ πεπειραμένον ἀστυνομικοὶ ἠμποροῦν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξίαν των. Μεταξὺ τῶν πεπειραμένωι αὐτῶν ἀστυνομικῶν εἶναι καὶ οἱ τοῦ Δακτυλοσκοπικοῦ Τμήματος. Παντὸς προσώπου, ὅπερ συλλαμβάνεται δι' ἓν ἔγκλημα, λαμβάνονται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται εἰς τὴν Σκότλαντ Γιὰρντ καὶ ὅταν ὁ κατηγορούμενος τυγχάνῃ γνωστὸς (σεσημασμένος) ὁ φάκελός του διαβιβάζεται εἰς τὸν ἐπιληφθέντα τῆς ὑποθέσεως ἀστυνομικὸν τῆς Ἀσφαλείας.

Ἡ δακτυλοσκοπία εἶναι λεπτοτάτη ἐργασία καὶ ἀπαιτεῖ τοὺς πλέον πεπειραμένους καὶ εἰδικευμένους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους. Λόγῳ δὲ τῆς λεπτότητος τῆς ἐργασίας αὐτῆς κανεὶς ἀστυνομικὸς τοῦ Δακτυλοσκοπικοῦ Τμήματος δὲν δύναται νὰ καταθέσῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, σχετικῶς μὲ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἐὰν δὲν ἔχῃ ὑπηρετήσει ἐπὶ ἑπτὰ τοὐλάχιστον ἔτη εἰς τὸ Τμῆμα αὐτὸ τῆς Δακτυλοσκοπίας.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τέχνης τῆς λήψεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἀνεπτύχθη καὶ ἡ τέχνη τῆς ἀνευρέσεως αὐτῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ὅταν εὑρίσκεται ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα φωτογραφίζεται καὶ ἐν συνεχείᾳ συγκρίνεται πρὸς τὸ τυχὸν ὑπάρχον εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον. Ἀποτυπώματα ἀνευρίσκονται εἰς παντὸς εἴδους ἐπιφανείας. Ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐγκληματολογίας δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀνεύρεσιν δακτυλικῶν μόνον ἀποτυπωμάτων, δεδομένου ὅτι πολλοὶ ἐγκληματίαι ἔχουν ἐκτελεσθῇ ἀποκαλυφθείσης τῆς ἐνοχῆς των ἐκ τοῦ ἀποτυπώματος μέρους τῆς παλάμης των, τὸ ὁποῖον ἄφησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἕνας κακοποιὸς κάποτε ὑπεβλήθη εἰς πραγματικὸν μαρτύριον διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύλληψίν του ἐκ τῶν δακτυλικῶν του ἀποτυπωμάτων. Οὗτος ἀπέβαλε τὸ δέρμα τῶν δακτύλων του, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς θηλοειδεῖς γραμμάς. Αὐτὸ τὸν ὠφέλησε μόνον δι' ἓν χρονικὸν διάστημα, διότι κατόπιν τὸ δέρμα ἀποκατεστάθη καὶ πάλιν εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν μὲ τὰς θηλοειδεῖς ἐπ' αὐτοῦ γραμμὰς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὡς καὶ πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ δέρματος. Ἡ ταλαιπωρία λοιπὸν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὁ κακοποιὸς καὶ ἡ ὁποία ἐκράτησεν ἀρκετοὺς μῆνας, ἀπεδείχθη τελείως ματαία.

Πρὶν ἀφήσω τὸ θέμα τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, θεωρῶ σκόπιμον νὰ σημειώσω ὅτι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται ἀθῷος ἢ ἀθῴα ἀναλόγως ἂν πρόκειται περὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός, καταστρέφονται. Εἰς μίαν πρόσφατον συνταρακτικὴν ὑπόθεσιν χιλιάδες πολιτῶν ἔσπευσαν νὰ δώσουν τὰ δακτυλικά των ἀποτυπώματα. Ἐν τῷ μεταξὺ συνελήφθη ὁ νεαρὸς ἐγκληματίας, ὁπότε οἱ χιλιάδες τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ἀθῴων πολιτῶν κατεστράφησαν δημοσίως.

Μετὰ τοῦ Δακτυλοσκοπικοῦ Τμήματος στενῶς συνεργάζεται καὶ τὸ Φωτογραφικὸν Τμῆμα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διασήμου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας Πέρσυ Λῶ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιτύχει πολλὰς τελειοποιήσεις εἰς τὰ φωτογραφικὰ μέσα. Εἰς πᾶν σοβαρὸν ἔγκλημα θὰ ἰδῆτε εἴτε αὐτὸν τὸν ἴδιον εἴτε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ λαμβάνῃ φωτογραφίας διὰ νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Εἶναι δὲ ἐλάχισται αἱ περιπτώσεις μεγάλων ἐγκλημάτων κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν, καθ' ἃς ὁ Πέρσυ Λῶ δὲν ἔχει ἐπιληφθῇ εἰς τὸν τομέα του καὶ δὲν ἔχει λάβει τὰς ἀπαραιτήτους φωτογραφίας εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ σχεδὸν πάντοτε ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων χρησιμοποιοῦνται αἱ φωτογραφίαι του,

διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἔνορκοι τὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν ἀστυνομικῶν.

Δέον νὰ τονισθῇ ὅτι πλεῖστα ὅσα ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος φθείρονται ἢ ἐξαφανίζονται ἢ ἀλλοιοῦνται εὐκόλως, διὰ τῆς φωτογραφικῆς ὅμως μηχανῆς καθίστανται ἀναλλοίωτα. Πλεῖστα ὅσα ἐγκλήματα ἔχουν εὕρει τὴν λύσιν των διὰ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς τοῦ Πέρσυ Λῶ.

Ὅλαι αἱ περιπτώσεις τῆς παραχαράξεως καὶ πλαστογραφίας καταλήγουν πρὸς διερεύνησιν εἰς τὸ Φωτογραφικὸν Τμῆμα. Πλεῖσται ὅσαι περιπτώσεις παραχαράξεως γραμματοσήμων, ἀσφαλιστικῶν ἐνσήμων, κουπονίων ἀγορᾶς ἐνδυμάτων, κυρίως δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ἀπησχόλησαν τὸ Γραφεῖον τοῦ Πέρσυ Λῶ. Πλεῖσται τραπεζιτικαὶ ἐπιταγαὶ κλεπτόμεναι ἐκ τῶν γραμματοκιβωτίων καὶ παρουσιαζόμεναι εἰς τὰς Τραπέζας, πρὸς ἐξαργύρωσιν, ἐξετάζονται διὰ τοῦ μικροσκοπίου καὶ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, ἐνῶ τὸ πλαστὸν γραπτὸν κείμενον ἀποκαλύπτεται διὰ τῶν ὑπερύθρων ἀκτίνων. Πλεῖστοι ὅσοι πλαστογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν τοὺς ἑαυτούς των ἀσφαλεῖς, συνελήφθησαν ἀποκαλυφθέντες διὰ τῶν ὡς ἄνω μέσων. Ἀκόμη δὲ καὶ ἀποτεφρωμένα τεμάχια γραπτοῦ κειμένου, εὑρεθέντα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καταλλήλως συλλεγέντα καὶ φωτογραφηθέντα, ἀπεκάλυψαν τὸ πλῆρες κείμενον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ἐθεωρεῖτο δυσκολώτατον.

Πλησίον τοῦ Φωτογραφικοῦ Τμήματος εὑρίσκεται καὶ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον, ἓν ἐκ τῶν πλέον συγχρονισμένων εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ δραστηριότης του ἔχει λάβει τεραστίαν ἔκτασιν, ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὅσον ἀφορᾶ εἰς ἐγκλήματα σοβαρὰ καὶ πρὸ πάντων προκειμένου περὶ δολοφονιῶν. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν δολοφονίας, τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος, πολλάκις δὲ τάπητες, παραπετάσματα καὶ ὡρισμένα τεμάχια ἐπίπλων στέλλονται εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον πρὸς ἐξέτασιν. Συνήθης εἶναι ἡ χρῆσις τῆς ἠλεκτρικῆς σκούπας εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον, προερχόμενον ἀπὸ τὸν καθαρισμὸν ταπήτων, ἐξετάζεται διὰ χημικῶν ἀναλύσεων εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον. Εἶναι δὲ καταπληκτικὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν χημικῶν αὐτῶν ἀναλύσεων. Τὰ διάφορα εἴδη ρουχισμοῦ φέρουν ἐπ' αὐτῶν σκόνην ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ διάφορα ἄλλα μικροσκοπικὰ τεμάχια διαφόρων ὑλῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀόρατα διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐνῶ ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον εἶναι εὐδιάκριτα. Τὸ ρεβὲρ τοῦ πανταλονίου ἑνὸς ἀνδρὸς συλλέγει καὶ ἴνες σκόνης πάσης προελεύσεως, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τὸν ἐπιστήμονα ἐρευνητὴν νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ κακοποιὸς μεταβῇ, πολλάκις δὲ νὰ καθορίσῃ καὶ τὰς ἐνεργείας ἀκόμη τοῦ κακοποιοῦ. Εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον ὑπάρχει τέλειον σύστημα ἐλέγχου τῆς σκόνης τῶν διαφόρων ἰνῶν, ξύλων καὶ μετάλλων, τῶν ὁποίων ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος καθορίζει τὸν τύπον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν.

Ὑπῆρξαν πλεῖσται ὅσαι περιπτώσεις ἐγκλημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ χημικοὶ ἀνεῦρον κηλῖδας αἵματος, τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν. Οἱ κακοποιοὶ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἀνακάλυψίν των πλύνουν τὰ ἐνδύματά των, ὄχι μίαν, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς μὲ διάλυσιν σάπωνος καὶ ἀμμωνίας, πλὴν ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίπτωσιν οἱ χημικοὶ κατορθώνουν νὰ ἀνεύρουν ἴχνη αἵματος. Αἱ ἐξετάσεις τὰς ὁποίας ἐνεργοῦν οἱ χημικοὶ εἶναι λεπτομερέσταται. Τὰ μέρη τῶν ἐνδυμάτων εἰς τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν διάφορα ἴχνη εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα, ὅπως π.χ. τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κορδέλλας τοῦ καπέλου, τὸ ἐσωτερικὸν τῶν μανσετῶν τῶν ὑποκαμίσων, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν κολλάρων, τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν μέρος τῶν πέττων τοῦ σακκακίου, τὰ θυλάκια καὶ τὰ πέττα αὐτῶν.

Σήμερον οἱ κακοποιοὶ κατέχονται πράγματι ὑπὸ φόβου ἐξ αἰτίας τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου. Οἱ διαρρῆκται πολλάκις, εὑρισκόμενοι ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ θύματος καὶ κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης, λαμβάνουν ὁ,τιδήποτε τὸ

φαγώσιμον π.χ. ἓν μῆλον, ἓν τεμάχιον τυροῦ, τὸ τρώγουν ἐν μέρει καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐγκαταλείπουν ἐκεῖ. Οἱ ἐπιστήμονες ἐρευνηταὶ κατασκευάζουν ἓν ἐκμαγεῖον καὶ ἐπιτυγχάνουν ὁμοίωμα τοῦ δηχθέντος μήλου ἢ τεμαχίου τυροῦ, κατόπιν εἰς τὸν συλληφθέντα ὕποπτον προσφέρεται ἓν μῆλον, τὸ ὁποῖον οὗτος δάκνει. Ἡ δῆξις αὕτη συγκρίνεται πρὸς τὴν δῆξιν, τὴν ὁποίαν φέρει τὸ ὁμοίωμα τοῦ μήλου (ἐκ πλαστικῆς ὕλης), ὁπότε ἀποδεικνύεται ἐὰν τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἔχη δήξει καὶ τὰ δύο μῆλα.

Πολλάκις ἐπίσης ἀνακαλύπτεται ὁ δράστης ἑνὸς ἐγκλήματος ἐκ τῶν μικροτεμαχίων τοῦ δέρματός του, τῶν εὑρισκομένων ἐντὸς τῶν ὀνύχων τοῦ θύματος. Ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τὰ ἐγκλήματα βιασμοῦ, τὸ θῦμα ἀγωνίζεται ἀμυνόμενον καὶ προκαλεῖ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δράστου ἀμυχὰς καὶ ἐκδοράς, ὁπότε εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ θύματος θὰ ἀνευρεθοῦν μικροτεμάχια δέρματος τοῦ δράστου ὡς ἐπίσης καὶ αἷμα, τοῦ ὁποίου ἐξακριβοῦται ἡ ὁμὰς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Ἐπίσης τρίχες ἀνευρίσκονται ἐπὶ τοῦ δράστου, αἱ ὁποῖαι συγκρίνονται μὲ τὰς τοιαύτας τοῦ θύματος καὶ ἐξακριβοῦται μετὰ βεβαιότητος ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸ θῦμα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος ἔχει παρέλθει ἀρκετὸς χρόνος καὶ μῆνες ἀκόμη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἶνας (μαλλίνας ἢ βαμβακερὰς) ἢ τὰς ἶνας τὰς προερχομένας ἀπὸ τοὺς διαφόρους τάπητας.

Τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον ἀσχολεῖται ἐπίσης καὶ μὲ τὰς διαφόρους περιπτώσεις τῆς φαρμακείας καὶ τῶν δηλητηριάσεων γενικῶς. Εἰς κάθε περίπτωσιν ἐκταφῆς πτώματος ὁ George Salter, ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς Σκότλαντ Γιὰρντ μετὰ τῶν ἐπιστημόνων, παρακολουθεῖ τὴν ἐκταφὴν καὶ παραλαμβάνει ἀπὸ τὸν παθολόγον ἰατρὸν τὰ τεμάχια ἐκεῖνα τοῦ πτώματος τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐξετασθοῦν διὰ χημικῶν ἀναλύσεων. Εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον ὑπάρχουν τὰ παντὸς εἴδους δηλητήρια καὶ διὰ συγκρίσεως καθορίζεται τὸ ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀνευρεθὲν δηλητήριον.

Ἡ ἐπιστήμη τῆς Τοξικολογίας διαρκῶς ἀναπτύσσεται. Μὲ τὴν παρατηρουμένην ἀξιοσημείωτον πρόοδον εἰς ἀνακάλυψιν ὁλονὲν καὶ νέων φαρμάκων, οἱ ἐπιστήμονες ἀστυνομικοὶ δέον νὰ ἐξετάζουν κάθε νέον φάρμακον ἐνημερούμενοι ὡς πρὸς τὰς ἐπενεργείας αὐτοῦ καὶ ἐπαγρυπνοῦντες διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν τρομερῶν μεθόδων τῶν ἐφαρμοζομένων ὑπὸ τῶν δηλητηριαστῶν.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΠΟΣΚΕΛΕΤΩΜΕΝΟΥ

'Από τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Kriminalistik»,
κατὰ μετάφρ. 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Τὴν 1 'Ιανουαρίου 1956 ἀναφέρθηκε στὴν ἀστυνομία ἡ ἐξαφάνισις μιᾶς 36έτιδος ψυχοπαθοῦς γυναίκας. Οἱ ἀναζητήσεις, οἱ ὁποῖες ἔγιναν σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή, ἀπέβησαν ἀναποτελεσματικές. 'Εξητάσθησαν πτώματα τὰ ὁποῖα βρέθηκαν καὶ ποὺ ἀνῆκαν σὲ περιπλανώμενες καὶ χωρὶς μόνιμο κατάλυμμα γυναῖκες σὲ ὅλα τὰ σημεῖα κόμβων συγκοινωνιῶν, κλπ., ἀλλὰ τ' ἀποτελέσματα ἦταν ἀρνητικά. Τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ πρὸ τῆς ἐξαφανίσεώς της, ἔρχονταν σ' ἐπαφὴ μαζί της καὶ τὴν ἔβλεπαν, δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν πληροφορίες περὶ τῆς πιθανῆς διαμονῆς τῆς ἐξαφανισθείσης. Παρόλον ὅτι οἱ ἀναζητήσεις συνεχίζονταν ἀδιάκοπες καὶ στὰ περίχωρα τῆς πόλεως—ἰδίως δὲ στὴ γειτονικὴ δασώδη περιοχή, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐρευνήσει μὲ ἐπισταμένη προσοχὴ πολλὲς φορὲς οἱ ἀστυνομικοὶ—ἐν τούτοις ἡ ἐξαφάνισις τῆς γυναικὸς παρέμεινε ἀνεξιχνίαστη.

Στὶς 9 Αὐγούστου 1957, ἤτοι 19 μῆνες ἀργότερα, βρέθηκε στὴ γειτονικὴ δασώδη περιοχή, μέσα σ' ἕνα ἀπόκρημνο μονοπάτι, ἕνα ἀποσκελετωμένο ἀνθρώπινο κρανίο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἰδοποιήθηκαν, ἐφρούρησαν τὸ χῶρο μέχρις ὅτου ἔφθασεν ἐπὶ τόπου ὁ ἰατροδικαστής, ὁ ὁποῖος ἀποφάνθηκε ὅτι τὸ κρανίον (τοῦ ὁποίου ἔλειπε ἡ κάτω σιαγών), ἀνῆκε σὲ γυναίκα μέσης ἡλικίας.

Κατ' ἀρχὰς οἱ ἀστυνομικοὶ κατέληξαν στὴν ἐκδοχὴ ὅτι κάποιος φοιτητής, θὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο κρυφὰ τὸ κρανίο αὐτό, γιὰ ἀτομικές του μελέτες, καὶ γιὰ νὰ μὴν πέση ἀργότερα σὲ δυσμένεια στὸ Πανεπιστήμιο, τὸ πέταξε μέσα στὸ γειτονικὸ δάσος. 'Επειδὴ τὸ κρανίο παρουσίαζε ἐξωτερικῶς ἀσυνήθεις ἀσβεστιάσεις σὲ ὡρισμένα σημεῖα—πρᾶγμα ποὺ εἶναι σπάνιο σὲ ἐπεξειργασμένα γιὰ στούντιο κρανία—ἦταν ἀναγκαία ἡ περαιτέρω ἐξέτασίς του ἀπὸ τὸν ἰατροδικαστή.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα ὁ ἰατροδικαστὴς ἀποφάνθηκε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ κρανίου προερχομένου ἀπὸ στούντιο καὶ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ πτῶμα στὸ ὁποῖο ἀνῆκε, θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ πλησίον ὅπου βρέθηκε καὶ τὸ κρανίο. 'Αμέσως ἐνεργήθηκε μιὰ ἐπισταμένη ἔρευνα στὸ δάσος καὶ ἰδίως κοντὰ στὸ σημεῖο τοῦ πρώτου εὑρήματος μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ἀστυνομικοῦ σκύλου. Ἔδωσαν στὸ σκυλὶ νὰ μυριστῆ τὸ κρανίο καὶ σὲ ἀπόστασι 40 μέτρων περίπου, σὲ μιὰ ἀπότομη καὶ ἀπόκρημνη τοποθεσία, βρέθηκε ἕνα τελείως ἀποσκελετωμένο πτῶμα (χωρὶς κεφάλι).

Τὸ σημεῖο αὐτό, ἂν καὶ ἦταν ἀπότομο, ἐκαλύπτετο ἀπὸ θάμνους καὶ ἀπὸ μικρὰ πεῦκα. Τὸ ἀποσκελετωμένο πτῶμα, τὸ ὁποῖο ἐπίσης παρουσίαζε ἀσβεστιάσεις, ἔκειτο μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα πεύκων, γερμένο πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρά, λοξὰ πρὸς τὴν ἀπότομη πλευρὰ τοῦ δάσους. Τὸ κεφάλι, ἐκτὸς τῆς κάτω σιαγόνος, ἔλειπε. Τὰ δόντια τῆς σιαγόνος ἦταν ὅλα γερὰ καὶ ἄσπρα καὶ ἔδειχναν ὅτι ἀνῆκαν μᾶλλον σὲ νεαρὸ πρόσωπο. Τὰ γόνατα ἦταν κεκαμμένα ὑπὸ ἐλαφρὰν γωνίαν καὶ τὸ ἀριστερὸ σκέλος κάπως τραβηγμένο, ὥστε τὸ ἀριστερὸ πόδι ἦταν πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ δεξί. Εἶχε ἐπέλθει πλήρης σῆψις καὶ ἀποσκελέτωσις τοῦ πτώματος. Τὰ ροῦχα, λόγῳ τῆς σήψεως, ἦταν τελείως κατεστραμμένα, μποροῦσε ὅμως νὰ διακρίνη κανεὶς τὸν βασικὸ χρωματισμό τους πολὺ καλά. Μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα ἦταν γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ σκελετοῦ. Τὰ κόκκινα, ψηλὰ μέχρι τοὺς ἀστραγάλους, ὑποδήματα, γνωστὰ ὡς «Σουηδικὲς μπότες», μὲ τὰ κορδόνια δεμένα στὰ πλάγια καὶ πορώδεις κρὲπ σόλες, διετηροῦντο ἀρκετὰ καλά. Σὲ ἀπόστασι κάπου 60-80 ἑκατοστομέτρων βρισκόταν μιὰ γυναικεία τσάντα. Παρόλον ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς τσάντας ἦταν τελείως καταφαγωμένο ἀπ' τὰ μυρμήγκια, βρέθηκε σ' αὐτὴ μέσα ἕνα σκουριασμένο κλειδί, τὸ ὁποῖο ἀργότερα ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος.

'Η διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους ἦταν τέτοια, ὥστε ἔδειχνε ὅτι τὸ πτῶμα ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ, εἶχε σπρωχθῆ μὲ δύναμι καὶ εἶχε ριφθῆ μέσα στὴ συστάδα τῶν δέντρων.

Ἐπίσης καὶ ἡ θέσις τοῦ πτώματος αὐτὸ μαρτυροῦσε. Τὸ κρανίο ποὺ εἶχε βρεθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα στὸ μονοπάτι, πιθανόν, λόγῳ τῆς δυνατῆς βροχῆς ποὺ εἶχε πέσει τὴ νύκτα, νὰ εἶχε παρασυρθῆ καὶ νὰ εἶχε κατρακυλίσει στὸ ἀπότομο ἐκεῖνο μέρος μέχρι τοῦ μονοπατιοῦ.

Ὁ χῶρος φωτογραφήθηκε καὶ ἐλήφθη σχεδιάγραμμα ἀπὸ τοὺς εἰδικευμένους εἰς τοῦτο ἀστυνομικούς. Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐκλήθη ἐκ νέου νὰ ἐξετάσῃ τὸ σκελετὸ καὶ τὸ χῶρο. Αὐτὸς ἀποφάνθηκε ὅτι τὸ πτῶμα εὑρίσκετο ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ χρόνο, ἴσως περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο. Πρὸς διαπίστωσι τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου μεταφέρθηκε ὁ σκελετὸς μαζὶ μὲ ἕνα παχὺ στρῶμα χῶμα, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν σκελετό, στὸ νεκροτομεῖο γιὰ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι. Δηλητήρια ὅπως εἶναι τὸ ἀρσενικὸ ἢ τὸ ὑδροκυάνιο, ἀφήνουν τὰ ὑπολείμματά τους πάνω στὸ σκελετὸ καὶ στὴ γῆ γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα. Ἄλλα ναρκωτικὰ φάρμακα δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀναλυθοῦν ὕστερα ἀπὸ τόσο χρόνο. Γι' αὐτὸ ἕνα παχὺ στρῶμα γῆς, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ ἕνα πτῶμα, εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνάλυσί του πρὸς ἐξακρίβωσιν ἐὰν πρόκειται περὶ δηλητηριάσεως, μπορεῖ νὰ καθορισθῆ ἡ αἰτία θανάτου καὶ σὲ πτώματα ἀτόμων ποὺ ἐφονεύθησαν μὲ πυροβόλο ὅπλο.

Ἡ περιοχὴ ἐρευνήθηκε ξανὰ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἰχνῶν ἢ στοιχείων ποὺ μαρτυροῦσαν τὴ διάπραξι φόνου. Ἡ ἔρευνα ὅμως δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Μετὰ πρόχειρη ἐξέτασι, ὁ ἰατροδικαστὴς ἐδήλωσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴ νεαρὰ ψυχοπαθῆ γυναίκα ἡλικίας 36 ἐτῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἐξαφάνισις εἶχε ἀναφερθῆ στὴν τοπικὴ ἀστυνομία τὴν 1 Ἰανουαρίου 1956, γιατὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐνδυμασίας ποὺ δόθηκε τότε, ταίριαζε μὲ τὰ ὑπολείμματα τῶν ἐνδυμάτων ποὺ εἶχαν βρεθῆ πάνω στὸ σκελετωμένο πτῶμα. Καὶ ὡς ἐκ τούτου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ πτῶμα αὐτὸ ἀνῆκε στὴ γυναίκα ποὺ εἶχεν ἐξαφανισθῆ τότε.

Τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1956—ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεώς της—ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν στὸ σπίτι τῆς ἐξαδέλφης της, ὅπου καὶ κατοικοῦσε. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε πάρει τὸ κλειδί, εἶχε πῆ ὅτι θὰ πήγαινε στὸν κινηματογράφο καὶ εἶχεν ἀναχωρήσει. Γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος, ἡ μάρτυς αὐτὴ-ἡ ἐξαδέλφη-εἶχε μεγίστη σπουδαιότητα. Ὅταν προσεκλήθη ἀνεγνώρισε τὰ ὑπολείμματα τῶν ἐνδυμάτων ποὺ εἶχαν μεταφερθῆ στὸ νεκροτομεῖο, τὴν καδένα καὶ κυρίως τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρέθηκε μέσα στὴ τσάντα (γιατὶ εἶχε κι' αὐτὴ στὴν κατοχή της ἕνα δεύτερο ὅμοιο κλειδί). Ἡ μάρτυς δήλωσε ἐπίσης ὅτι, ἡ ἐξαφανισθεῖσα ἔλεγε πολλὲς φορὲς ὅτι θὰ αὐτοκτονοῦσε. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐξαφανισθεῖσα, συνεπείᾳ τῆς ψυχοπαθείας της, ἐπεδίωκε νὰ αὐτοκτονήσῃ χρησιμοποιώντας ναρκωτικά. Ἀπὸ τὴν λεπτομερῆ ἰατροδικατικὴν ἐξέτασι τοῦ πτώματος καὶ ἀπὸ τὶς ἀναλύσεις τοῦ χώματος τοῦ δάσους, δὲν προέκυψεν ἄλλη αἰτία θανάτου.

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ δείχνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πόσο σπουδαία εἶναι ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ καὶ ἀπεικόνισις ἀνευρεθέντων μικροαντικειμένων (κλειδιά, κοσμήματα, εἰσιτήρια κινηματογράφου κλπ.) κατὰ τὴ δήλωσι σὲ περίπτωσιν ἐξαφανίσεως ἀτόμου, γιατὶ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ὁδηγοῦν ἀργότερα στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος.

Ἐπειδὴ τὸ ἀποσκελετωμένο πτῶμα βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὴν πόλι, καὶ μέσα σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ πολλοὺς γιὰ περίπατο, ἄλλοι δὲ τὴν ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ μαζέψουν μανιτάρια καὶ μοῦρα, δημιουργεῖται ἡ ἐρώτησις γιατὶ τὸ πτῶμα δὲν ἔγινε ἀντιληπτὸ ἐνωρίτερα, λόγῳ τῆς δυσοσμίας ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὴ σῆψις.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξεν ὅτι, σὲ περίπτωσι θανάτου ἑνὸς ἀνθρώπου κατὰ τὴν περίοδο τοῦ χειμῶνος, λόγῳ τοῦ ψύχους, προκαλεῖται μιὰ ἐσωτερικὴ σῆψις καὶ ἔτσι ἡ δυσοσμία δὲν εἶναι ἰσχυρή. Ἐπακολουθεῖ μία μουμιοποίησις τοῦ πτώματος, λόγῳ τῆς ὁποίας ἡ ἐξωτερικὴ σῆψις ἐμποδίζεται. Μετὰ πάροδο μηνῶν συντελεῖται ἡ πλήρης σῆψις καὶ ἀποσκελέτωσις, χωρὶς νὰ εἶναι αἰσθητὴ ἡ δυσοσμία.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γεννήθηκε στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας τὸ 1898, ἐργοστασιάρχης καὶ μὲ ἀριθμὸ διαβατηρίου του 525, ποὺ τοῦ εἶχε ἐκδόσει ἡ Νομαρχία τῆς Νικαίας.

Μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ βρῆκα καὶ ὅπως ἐρεύνησα τὰ διεθνῆ δελτία καταζητουμένων τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὁ Ρενὲ Μπερανζὲ δὲν εἶχε τίποτε εἰς βάρος του, ἦταν λευκὸς σὰν ἄγγελος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ μοῦ ἀνατρέψη τὴν πρωταρχική μου σκέψι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὕποπτος.

Ἔτσι τὸν εἶχα καταδικάσει στὴ συνείδησί μου καὶ γι' αὐτὸ ἐπίμονα ζητοῦσα νὰ διαλύσω τὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ σκέπαζε τὴν προσωπικότητα τοῦ ξένου ἀριστοκράτη.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας πῆγα σ' ἕνα κέντρο, στὸ Καλαμάκι, ὅπου θὰ εὕρισκα τὸν Παρνίδη καὶ τὴν παρέα του, ὅπως εἶχα πληροφορηθῆ.

Μπῆκα ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ Κέντρου ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ σάλα, κι' ὅταν εἶδα πὼς ὁ Παρνίδης μὲ τὴν παρέα του δὲν ἦσαν μέσα προχώρησα πρὸς τὸν μπουφέ.

—Γιά σου κὺρ Γιώργη, εἶπα στὸ διευθυντὴ τοῦ κέντρου ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι γνωστός μου.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε μόλις μὲ εἶδε καὶ μὲ ρώτησε.

—Γιατὶ ἐδῶ στὴ γειτονιά μας Κε Δουκάκη; Σίγουρα κάτι μυρίστηκες.

—Ὄχι! εἶμαι περαστικὸς καὶ μπῆκα νὰ σὲ δῶ.

—Καλὰ ἔκανες μοῦ εἶπε καὶ μοῦ πρόσφερε οὔζο μὲ διάφορους μεζέδες. Ἔτσι ὅπως κουβέντιαζα μαζί, μᾶς διακόπτει τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ κὺρ Γιώργης πῆρε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὸν συνομιλητὴ τῆς ἄλλης ἄκρης τοῦ σύρματος, φώναξε ἕνα γκαρσόνι τοῦ κέντρου καὶ τοῦ εἶπε.

—Εἰδοποίησε σὲ παρακαλῶ τὸν κ. Παρνίδη, τὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο. Τὸ γκαρσόνι σήκωσε τοὺς ὤμους σὰν νἄλεγε πῶς δὲν τὸν ξέρει.

—Ἔχεις δίκαιο, τοῦ εἶπε ὁ κὺρ Γιώργης καὶ τοῦ δείχνει τὸ τελευταῖο σεπαρέ. Ἐκεῖ θὰ τὸν ζητήσης· εἶναι ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα.

Τὸ γκαρσόνι τσακίστηκε νὰ τρέξη τὸ γρηγορότερο. Ὁ Παρνίδης μὲ μεγάλα βήματα διέσχισε τὴν αἴθουσα τοῦ κέντρου, ἐνῶ ἐγὼ μὲ τρόπο ἔστριψα τὴν πλάτη μου καὶ πλησίασα κάπως πρὸς τὸ τηλέφωνο. Ἔτσι θὰ μποροῦσά ν' ἀκούσω καλύτερα τὴ συνδιάλεξι ποὺ θὰ ἔκανε. Ὁ Παρνίδης ἔδωσε ραντεβοῦ σὲ κάποιον μπάρμπα Νικόλα.

—Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ τοῦ εἶπε καὶ κατέβασε τὸ ἀκουστικό.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βλέπω ἕνα μεσόκοπο ἄνδρα, μετρίου ἀναστήματος, καλοντυμένο νὰ πλησιάζη τὸν μπουφὲ καὶ νὰ λέη στὸν διευθυντὴ τοῦ κέντρου.

—Τὸν κ. Παρνίδη σᾶς παρακαλῶ.

—Μάλιστα, τοῦ ἀπήντησε ὁ κὺρ Γιώργης καὶ τοῦ δείχνει τὸ τελευταῖο σεπαρέ. Ἐκεῖνος βιαστικὸς προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔδειξε, ἔσπρωξε τὴ μισόκλειστη πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ μπάρμπα Νικόλας, ποὺ περιμένει ὁ Παρνίδης σκέφθηκα, καὶ ὅπως πρόσεξα ἡ φυσιογνωμία του κάτι μοῦ θύμισε. Ἀνεγνώρισα τὸ γνωστὸ Ἀλαμίδα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἕνα μοῦτρο σκοτεινὸ ποὺ ἀναμιγνυόταν σὲ σαράφικες δουλειές, στὴν Ἀθήνα. Ὁ πολύξερος αὐτὸς τυχοδιώχτης ἔλεγε πὼς ἦταν

ένας ἄριστος ἐκτιμητὴς σὲ πολύτιμα πετράδια καὶ χρυσαφικά, μὰ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας κατεργάρης κλεπταποδόχος.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο βόλευε χρόνια τὴ κατάστασι ὁ 'Αλαμίδας κι' ἔτσι τὰ οἰκονομοῦσε μιὰ χαρὰ μὲ κάτι τέτοια ἔξυπνα κόλπα.

Ἡ συνάντησί του μὲ τὸν Παρνίδη καὶ τὸν Μπερανζὲ μοῦ φάνηκε παράξενη καὶ ἀνεξήγητη γιατὶ ὅπως ἤξερα ὁ 'Αλαμίδας ἔχωνε παντοῦ τὴ μύτη του σὲ κάθε εἴδους βρώμικες ὑποθέσεις. Πολλὰ πέρασαν ἀπὸ τὴν σκέψι μου· λαθρεμπόριο, ναρκωτικά, κατασκοπεία καὶ ἕνω σωρὸ ἄλλα ἀδικήματα, χωρὶς νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ βγάλω ἕνα θετικὸ συμπέρασμα.

Τώρα, ἂν εἶχαν μεταξύ τους ὕποπτες συναλλαγὲς μοῦ ἦταν ἄγνωστο καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ ἦταν δυσκολώτερο ἀκόμα νὰ μαντέψω τὸ εἶδος τῆς συνεργασίας των ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπαφὴ ποὺ διεπίστωσα. Πάντως ὅπως κι' ἂν εἶχαν τὰ πράγματα σκέφθηκα νὰ βάλω τὸν 'Αλαμίδα σὲ παρακολούθησι. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ τοὺς ξεσκεπάσω.

Ἔτσι, ὅπως περίμενα, σὲ κάποια στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ σεπαρὲ ἄνοιξε καὶ βλέπω νὰ συνοδεύουν τὸν 'Αλαμίδα ὁ Παρνίδης καὶ ὁ Μπερανζέ. Ὅπως ἤξερα ὁ 'Αλαμίδας ἦταν πονηρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν προσέξω στὴν παρακολούθησι, καὶ γιαυτὸ τοὺς ἄφισα νὰ προσπεράσουν καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴν στάσι τῶν λεωφορείων, τότε ξεκίνησα. 'Εκεῖ ὁ Παρνίδης καὶ ὁ Μπερανζὲ τὸν καλησπέρισαν καὶ ξαναγύρισαν στὸ κέντρο, ἐνῶ ὁ 'Αλαμίδας ἀνέβηκε στὸ λεωφορεῖο ποὺ μόλις στάθμευσε κείνη τὴ στιγμή. Μὲ γρήγορα βήματα, σχεδὸν ἔτρεξα γιὰ νὰ προλάβω τὸ αὐτοκίνητο, κατάφερα νὰ μπῶ πρὶν ξεκινήσῃ, καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες γιὰ νὰ μὴ δώσω στόχο, κι' ἔτσι παρακολουθοῦσα ἄνετα κάθε κίνησί του.

Ὅταν φτάσαμε στὸ τέρμα, ὁ 'Αλαμίδας κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, πῆρε ἕνα στενὸ δρομάκο πρὸς τὴν πευκόφυτο περιοχὴ τῆς Γλυφάδας καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἐρημικὸ σπιτάκι ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀκατοίκητο καὶ ποὺ ἴσως νὰ ἦταν τὸ σπίτι του. Κρύφτηκα ἀνάμεσα στὰ πεῦκα καὶ περίμενα. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ἀλλὰ κανένας δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτάκι, ποὺ ἦταν τώρα ὁλοσκότεινο· ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν ἀρκετὰ προχωρημένη.

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ξαναγύρισα στὸ κέντρο. Ὁ Παρνίδης καὶ ὁ Μπερανζὲ εἶχαν φύγει κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ἐπιστρέψω στὸν Πειραιᾶ.

Τὸ πρωὶ περίμενα τὸν ἀστυνόμο στὸ γραφεῖο, τοῦ ἔδωσα τὸ δελτίο μου γιὰ τὴ χθεσινὴ παρακολούθησι καὶ τοῦ ἀνέφερα προφορικῶς τὴν ὕποπτη συνάντησι τῶν Παρνίδη καὶ Μπερανζὲ ποὺ εἶχαν μὲ τὸν 'Αλαμίδα.

—Νὰ συνεχίσῃς μοῦ εἶπε ὁ Διοικητὴς καὶ πρόσεχε : Φαίνεται πὼς κάτι θὰ πετύχουμε στὸ τέλος, κι ἔφυγα γιὰ τὴν παρακολούθηση τῆς γκαρσονιέρας στὸ Πασαλιμάνι.

29 'Ιουλίου 1927, ὥρα 10 πρωινή.

Ἔτσι ὅπως ἔκανα τὶς βόλτες μου στὸ παραλιακὸ πεζοδρόμιο, κάτω ἀπὸ τὸ καλοκαιριάτικο λιοπύρι, κάποια στιγμὴ βλέπω νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν γκαρσονιέρα ὁ γέρο Παρνίδης, ὁ γυιός του Πέτρος καὶ ξωπίσω τους ὁ Μπερανζέ. Καὶ οἱ τρεῖς προχώρησαν πεζῇ πρὸς τὴν πλατεῖα, ὕστερα ἀριστερὰ τῆς μεγάλης λεωφόρου Βασ. Γεωργίου Α' μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ λιμάνι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὸν Μπερανζὲ νὰ περπατᾶ σὲ δρόμο χωρὶς νὰ ἔχῃ στὴ διάθεσί του αὐτοκίνητο. Ὅπως προχωροῦσαν καὶ τοὺς παρακολουθοῦσα μὲ προφύλαξι, ἀπὸ μακρινὴ ἀπόστασι παρετήρησα μὲ κατάπληξι στὸ Μπερανζὲ κάτι τὸ παράξενο. Τὸ βάδισμά του δὲν ἦταν φυσιολογικό, κάπως παρέσερνε τὸ δεξιό του πόδι· ὁ νοῦς μου ἀμέσως ἔκανε φτερὰ καὶ πῆγε στὸν 'Ιταλὸ καταχραστή. Ποιὰ διαβολικὴ σύμπτωσι! σκέφτηκα. Μεγάλη ὅμως ἡ ἀντίθεσι μὲ τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Γάλλου βιο-

μηχάνου ποὺ παρακολουθῶ, κι' ἔτσι ἔμεινα μόνο μὲ τὸν στιγμιαῖο ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴ φευγαλαία ἐντύπωσι. Ὕστερα ἀπὸ λίγη πεζοπορία ἔφτασαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ δρόμο ὅπου βρισκόταν τὸ ρεστωρὰν «Ἄριστον».

Ὁ γέρο Παρνίδης προχώρησε πρὸς τὸ μπουφέ, ἐνῶ ὁ γυιός του ὁ Πέτρος καὶ ὁ Μπερανζὲ κάθισαν σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ κέντρου.

Γιὰ μένα ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ προχωρήσω κι' ἔτσι προτίμησα νὰ μείνω ἔξω καὶ νὰ περιφέρωμαι στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης. Ἔτσι ὅπως ἔκανα τὶς βόλτες μου, ἀντιλαμβάνομαι κάποιον νὰ μπαίνη βιαστικὸς στὸ ρεστωρὰν καὶ νὰ πλησιάζη στὸ τραπέζι τους. Ἦταν ὁ Ἀλαμίδας, ποὺ κάτι μίλησε μαζί τους κι' ὕστερα τοὺς πῆρε κι' ἔφυγαν.

Προχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὴν ὁδὸ Τσαμαδοῦ, μπῆκαν στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμό, κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν πλατ-φόρμ καὶ πῆραν τὴν ἀμαξοστοιχία ποὺ ἦταν ἕτοιμη γιὰ ἀναχώρησι. Θὰ τοὺς ἔχανα ἂν δὲν ἔτρεχα, καὶ μόλις πρόλαβα νὰ πηδήσω στὸ τελευταῖο βαγόνι τοῦ συρμοῦ ποὺ ξεκινοῦσε. Ὅταν φθάσαμε στὸν ὑπόγειο σταθμὸ τῆς Ὁμονοίας, ὁ Παρνίδης, ὁ Μπερανζὲ κι' ὁ Ἀλαμίδας βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἀμαξοστοιχία, ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια τοῦ σταθμοῦ, διέσχισαν τὴ πολυσύχναστη πλατεῖα καὶ τράβηξαν πεζῇ τὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Σταδίου μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξεκινήσανε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ εἶχα κάποια παράξενη προαίσθησι πὼς κάτι τὸ σπουδαῖο θὰ πετύχαινα ἀπὸ τὴ παρακολούθησί τους τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὅπως προχωροῦσαν λοιπὸν ἀνάμεσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα ποὺ ἀνεβοκατέβαινε τὴ μεγάλη ἀρτηρία, αὐτοὶ μπροστὰ κι' ἐγὼ ξωπίσω τους, κάποιος γνωστός μου μὲ εἶδε σ' ἕνα σταυροδρόμι καὶ μὲ σταμάτησε.

—Γιῶργο, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Μὴ μὲ παραξηγήσης εἶμαι βιαστικὸς τοῦ εἶπα καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου.

Ὅταν χωρίσαμε, μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα ποὺ καθυστέρησα, διέφυγαν τῆς προσοχῆς μου καὶ τοὺς ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Μὲ τὴν γκάφα αὐτή, ποὺ ἔπαθα ἐξ αἰτίας τοῦ φίλου μου πῆγα νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου. Σὰν τρελλὸς ἔτρεχα πάνω - κάτω τὸ πεζοδρόμιο ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ τοὺς ἔχασα, ψάχνοντας νὰ τοὺς βρῶ ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες.

Τὰ μάτια μου θόλωσαν νὰ κοιτάζω τοὺς περαστικοὺς κι' ὅσο δὲν τοὺς εὕρισκα ἐκάκιζα τὸν ἑαυτόν μου γιὰ τὴν ἀναπάντεχη ἀτυχία μου.

Δὲν πιστεύω νὰ τοὺς κατάπιε ἡ γῆ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, κάπου ἐδῶ κοντὰ σὲ κάποιο κατάστημα πρέπει νὰ ἔχουν μπῆ.

Ἄρχισα νὰ ψάχνω στὰ γύρω μαγαζιὰ τοῦ μεγάλου δρόμου, ὅταν πίσω ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη πόρτα ἑνὸς χρυσοχοείου βλέπω νὰ στέκωνται ὄρθιοι ὁ Μπερανζὲ καὶ ἡ παρέα του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν γελάστηκα, πλησίασα πιὸ κοντὰ ὁπότε βεβαιώθηκα ὅτι πραγματικὰ ἦσαν τὰ πρόσωπα ποὺ ἤθελα. Τότε ἔρριξα μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν ἐπιγραφὴ τοῦ καταστήματος.

—Χρυσοχοεῖον Α. Ἀναστασίου, ἔγραφαν τὰ μεγάλα κόκκινα φανταχτερὰ γράμματα. Τί νὰ ζητοῦσαν ἐκεῖ μέσα; σίγουρα κάποιο καινούργιο κόλπο θὰ σκαρώνει ὁ πονηρὸς Ἀλαμίδας, σκέφτηκα. Κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἕνα περίπτερο ποὺ ἦταν στὸ ἴδιο πεζοδρόμιο καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ χρυσοχοείου καὶ περίμενα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦσα τὴν κάθε τους κίνησι χωρὶς νὰ γίνωμαι ἀντιληπτός.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἡ διαφθορά, ἡ συζυγικὴ ἀπιστία, ὁ ἑταιρισμὸς κατόπιν καὶ τελευταῖα ἡ πορνεία, μὲ παραλλήλους ἀκολασίας τὸν λεσβιασμὸν καὶ τὴν παιδεραστίαν ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ὅπως κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν ἡ πρώτη ἄπιστος ὑπῆρξεν ἡ προμήτωρ Εὔα, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἡ πρώτη ἄπιστος ἦτο ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ πρῶτος ἀπατημένος σύζυγος ὁ δυστυχὴς σύζυγός της ὁ Ἥφαιστος. Ὁ νεφεληγερέτης Ζεὺς ἐξ ἄλλου ἦτο πρότυπον ἀπίστου συζύγου καὶ ἡ δυστυχισμένη Ἥρα τὰ πάντα ἐμηχανεύετο διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰς ἐρωμένας τοῦ συζύγου της. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μῦθοι τῆς Θεογονίας τῶν ἀρχαίων προγόνων μας θέλουν νὰ μᾶς δείξουν ὅτι ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἦτο κάτι τὸ ὄχι καὶ σπάνιον καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν συζύγων. Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο ἡ θεὰ τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος κατ' ἀρχὰς καὶ κατήντησεν σὺν τῷ χρόνῳ προστάτις τοῦ ἑταιρισμοῦ καὶ τῆς πορνείας. Ὁ Γανυμήδης ἐθεωρεῖτο προστάτης τῶν διεφθαρμένων νέων καὶ ἐφημίζετο ὡς παρακοιμώμενος τοῦ Διός.

Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι μᾶς δίδουν ἕνα σωρὸν παραδείγματα συζυγικῶν ἀπιστιῶν μὲ πρῶτον ἀπατηθέντα σύζυγον τὸν Βασιλέα τῆς Σπάρτης Μενέλαον καὶ πρώτην ἄπιστον σύζυγον τὴν ὡραίαν Ἑλένην. Ὁ μῦθος τοῦ Οἰδίποδος καὶ αἱ οἰδιπόδιοι μίξεις μᾶς ἀποκαλύπτουν ὅτι ὑπῆρχον κρούσματα αἱμομιξίας, ἐνῶ τὰ παραδείγματα τοῦ ἑταιρισμοῦ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Χρυσίδα καὶ Βρυσίδα καὶ τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας μᾶς δίδουν τὸ μέτρον τῆς διαφθορᾶς ἀπὸ τοὺς μυθικοὺς καὶ προϊστορικοὺς ἀκόμη χρόνους.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὴν θεογονίαν καὶ τὴν μυθολογίαν καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τοὺς πραγματικῶς ἱστορικοὺς χρόνους. Εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον ὅτι ἡ διαφθορὰ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν ἡ ὁποία τὴν ἐκληρονόμησε ἀπὸ τοὺς διεφθαρμένους Πέρσας, Ἀσσυρίους καὶ Βαβυλωνίους. Ὁ ἐλεύθερος ἔρως ἐθεωρήθη ὡς συνυφασμένος μὲ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ Ἀστάρτη τῆς Βαβυλωνιακῆς καὶ Ἀσσυριακῆς καὶ Φοινικικῆς Θρησκείας μετωνομάσθη εἰς Ἀφροδίτην καὶ διεδραμάτισε τὸν ρόλον τῆς προαγωγοῦ καὶ τῆς προστάτιδος τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ἑταιρισμοῦ καὶ τῆς πορνείας. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην πάντως ἦσαν αὐστηρότατα τὰ ἤθη καὶ δὲν συνεχωρεῖτο οὔτε ἡ ἀπιστία. Ἡ παλλακία ἦτο ἄγνωστος. Ἀντιθέτως ὅμως εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἀρχαίας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἑταιρισμὸν καὶ κατηντήσαμεν εἰς τὴν πορνείαν. Τὸν ὅρον ἑταίρα καὶ ἑταιρισμὸν πρῶτος χρησιμοποιεῖ ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας Ἡρόδοτος καὶ ἔκτοτε καθιεροῦται πλέον ἡ λέξις. Ὁ Ἡσύχιος, ὁ Εὐστάθιος καὶ ὁ Ἀθήναιος εἶχον ἐγκύψει εἰς τὰ ζητήματα τῶν πορνείων καὶ μᾶς διέσωσαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν πορνῶν. Ἀναφέρουν ὑπερτριάκοντα ὀνόματα καὶ κατηγορίας ἐκ τῶν ὁποίων σημειώνω τὰ τῆς «χαμαιτύπης» τῆς κοινῆς γυναικὸς δηλαδὴ τῶν πορνείων καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἐντελῶς λαϊκὰ ὠνομάσθησαν χαμαιτυπεῖα, ὀνομασίαν τὴν ὁποίαν διέσωσαν καὶ σήμερον ἀκόμη. Αἱ ὡραιότεραι καὶ ἀνωτέρας κλάσεως τρόφιμοι ἐκαλοῦντο «κορίσκαι» ἐκ τοῦ κόρη, ἐνῶ αἱ περιφερόμεναι τὰς νύκτας εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ἄγραν πελατῶν ἐπωνομάζοντο «πόρναι αἱ σποδηλαῦραι». Ἐπίσης ἐλέγοντο καὶ «πανδοσίαι» ὡς δίδουσαι εἰς πάντας τοὺς αἰτοῦντας τὸ σῶμα των, «σταταὶ» ἐκ τοῦ ὅτι ἵσταντο εἰς πάντας δηλαδὴ «στεκόντουσαν», δηλαδὴ μαχλίδες, ποδίσκαι, πορνεύτριαι καὶ χαμεταιρίδες.

Εἰδικῶς διὰ τὰς Ἀθήνας παρατηροῦμεν ὅτι ἐπὶ Δράκοντος μὲ τοὺς αὐστηρούς

του νόμους ἐτέθησαν φραγμοὶ εἰς τὴν ἀνηθικότητα οἱ ὁποῖοι καὶ ἠτόνησαν ὅταν ἠτόνησαν καὶ οἱ Δρακόντειοι νόμοι. Τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν διεδέχθη ἡ ἔκλυσις καὶ αἱ πρῶται «χαμαιτύπαι» καὶ «κορίσκαι» ἦσαν ὡραῖαι νέαι ἐλθοῦσαι ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν. Εἶχον κάμει ὅρκον πίστεως εἰς τὴν προστάτριαν τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος θεὰν Ἀφροδίτην νὰ ἐκδίδωνται καὶ ἐξεδίδοντο ἀντὶ εὐτελοῦς ποσοῦ κατ' ἀρχάς. Ἀλλ'ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν ἐπροχώρησε μέχρι τοιούτου σημείου διότι φαίνεται ὅτι καὶ ἔγγαμοι γυναῖκες Ἀθηναῖαι, φημιζόμεναι κατ' ἀρχὰς διὰ τὰ ἁγνά των ἤθη καὶ διὰ τὴν συζυγικήν των πίστιν ἤρχισαν κρύφα ἐκδιδόμεναι εἰς ἀγάμους ἢ ἐγγάμους ἐραστάς. Καὶ τὸ κακὸν αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶχε τόσον παραγίνει ὥστε ὁ Σόλων ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ αὐστηρότατα μέτρα ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συνῆπτον σχέσεις ἀθεμίτους μὲ ἐγγάμους γυναῖκας τὰς ὁποίας καὶ διέφθειρον καὶ ἐξ ἄλλου νὰ περιορίσῃ τὰς κοινὰς γυναῖκας εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα κανονίσας καὶ εἰδικὸν μάλιστα τέλος δι' αὐτὰ τὸ καλούμενον πορνικὸν τέλος. Καὶ ἐκ τοῦ πορνικοῦ αὐτοῦ τέλους,ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς ἐθεωρήθη ὡς αἰσχρὸν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ κοινὸν δημόσιον ταμεῖον,ἐκτίσθη ἱερὸν τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μάλιστα μᾶς διέσωσαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν δημοσίων ἐκείνων χαμαιτυπείων τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο καὶ «οἰκήματα» δηλαδὴ «σπίτια»,ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, «κοσαυρεῖα» διότι ἐδέχοντο κοσαύρας,δηλαδὴ κοινὰς γυναῖκας, «πορνεῖα» καὶ «ἐργαστήρια», ὅπως τὰ ἀπεκάλει εἰς τοὺς λόγους του ὁ Δημοσθένης. Τὸ τίμημα λοιπὸν ἦτο εἷς ὀβολὸς, ἤτοι τὸ ἕκτον τῆς ἀττικῆς δραχμῆς. Ἐκτὸς ὅμως τῶν «οἰκημάτων»,δηλαδὴ τῶν δημοσίων πορνείων,ὑπῆρξαν βραδύτερον καὶ τὰ ἰδιωτικὰ διευθυνόμενα ἀπὸ τοὺς πορνοβοσκοὺς καὶ τὰς μαστροπούς, τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὁποίων ἐθεωρεῖτο αἰσχρόν. Οἱ πορνοβοσκοὶ καὶ αἱ μαστροποὶ δὲν ἦσαν Ἀθηναῖοι ἀλλ'ἀπελεύθεροι, δηλαδὴ ἀπελευθερωθέντες δοῦλοι, καὶ δὲν εἶχον τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ἐδικαιοῦντο ὅμως νὰ ἀγοράζουν εὐειδεῖς δούλας αἵτινες ἦσαν κτήματά των ὑποκείμενα εἰς ἀγοραπωλησίαν καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξεδίδοντο δι' αὐτούς. Ἡ σωματεμπορία δηλαδὴ ὑπῆρχε καὶ τότε μὲ ὅλην της τὴν σημασίαν.

Ἐκτὸς τῆς Σπάρτης ὅλαι σχεδὸν αἱ πόλεις τῆς ἀρχαιότητος εἶχον τὰ χαμαιτυπεῖα των καὶ τὰ πορνικὰ τέλη ἐνοικιάζοντο εἰς δημοπρασίαν εἰς τοὺς πλειοδοτοῦντας, οἵτινες ἐγένοντο καὶ οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἐξεδίδοντο δι' αὐτούς. Εἰς τὴν Κόρινθον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Περσικῶν πολέμων τὸ ἐπίσημον κρατικὸν διαφθορεῖον ἦτο ἐξάρτημα τοῦ εἰς τὸ Κράνειον ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης Μελανίδος καὶ διαιτῶντο εἰς αὐτὸ ὑπερχίλιαι τρόφιμοι ἀποκαλούμεναι ἱερόδουλοι. Καὶ ἔκτοτε παρέμεινεν ἡ λέξις αὐτὴ μέχρι τῆς σήμερον πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ χρήμασι γυναικῶν.

Καὶ διὰ νὰ ποικίλλω τὴν μελέτην μου αὐτὴν καὶ μὲ ἕνα ἀνέκδοτον σχετικὸν μὲ τὴν λέξιν ἱερόδουλος, θὰ τὸ ἀφηγηθῶ ὅπως μοῦ τὸ διηγήθησαν.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ὑποκατάστημα μιᾶς τραπέζης εἰς μίαν συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἕνα καλὸ καὶ ἁγνὸ κοριτσάκι ἔχει ἐπιτύχει εἰς τὸν σχετικὸν διαγωνισμὸν μόλις ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιον καὶ διορίζεται εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην. Τοποθετεῖται εἰς τὸ ὑποκατάστημά μας καὶ ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Ταμιευτήριον. Μανθάνει τὴν ἐργασίαν της καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τὴν θαυμάζουν διὰ τὴν ἐργατικότητά της καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν της. Ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ «κορίτσια» τῶν σπιτιῶν παρουσιάζεται εἰς τὸ γκισὲ τῆς νεαρᾶς ὑπαλλήλου καὶ ζητεῖ νὰ κάμῃ τὴν πρώτην του κατάθεσιν καὶ νὰ βγάλῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἕνα βιβλιάριο τραπέζης ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συνηθισμένο βιβλιάριο ὑγείας ποὺ σέρνει πάντα μαζί της. Δίνει τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον εἰς τὴν ὑπάλληλον ἡ ὁποία τυπικὰ τὴν ἐρωτᾶ :

—Ἔχετε ἐπάγγελμα νὰ δηλώσετε ;

—Πῶς ; Εἶμαι ἱερόδουλος, ἀπαντᾶ ἐκείνη.

Καὶ τὸ ἀθῶο κοριτσάκι ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουγε τὴ λέξι.

—Καὶ σὲ ποιά ἐκκλησία ὑπηρετεῖτε ;

Καὶ οἱ ἄρρενες συνάδελφοί της ἔσκασαν τὰ γέλια. Γιατὶ δὲν ἤξερε καὶ ἐνόμισε ὅτι ἱερόδουλος ἦταν ἡ νεωκόρος καμμιᾶς ἐκκλησίας !

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς ἱεροδούλους τῆς ἀρχαιότητος.

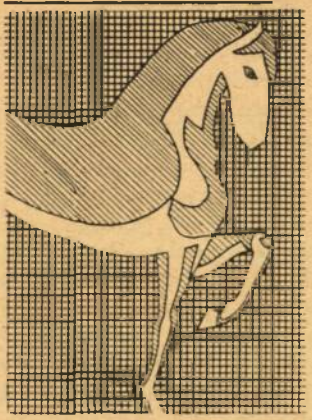
Ἐκτὸς τῶν δημοσίων διαφθορείων εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὅπου «πᾶς τις μικροῦ κέρματος πριᾶσθαι τὴν ἡδονὴν», ὅπου δηλαδὴ ὁ καθ'ἕνας μὲ μικρὸν κέρμα, τὸν ὀβολόν, καθὼς εἴπομεν, ἠδύνατο νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἡδονὴν μιᾶς ἱεροδούλου καὶ τῶν ἰδιωτικῶν τῶν πορνοβοσκῶν καὶ μαστροπῶν, ὑπῆρχον ἀκόμη, πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐφημέρου ἔρωτος καὶ τὰ καπηλεῖα τὰ ὁποῖα ἔπαιζον τὸν ρόλον τῶν σημερινῶν καφωδείων καὶ τῶν καφὲ μπάρ. Διότι καὶ τότε ὅπως καὶ σήμερον ἐκεῖ ἐσύχναζον ψάλτριαι, ὀρχηστρίδες καὶ αὐλητρίδες καὶ δοῦλαι αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀραχνοϋφάντους χιτῶνας ὥστε νὰ διαφαίνωνται τὰ κάλλη των καὶ ἐξεδίδοντο ἀναφανδόν. Σήμερον εἰς τὰ λαϊκὰ καφωδεῖα μὲ τὰς καλλιτέχνιδας τῆς κακῆς ὥρας καὶ εἰς τὰ καφὲ μπὰρ μὲ τὶς γκαρσόνες τὸ ἴδιον δὲν γίνεται ; Αἱ αὐλητρίδες, ὀρχηστρίδες καὶ ψάλτριαι ἐνοικιάζοντο ἀπὸ τοὺς μαστροποὺς εἰς τοὺς θέλοντας νὰ παραθέσουν συμπόσια καὶ ἕτερπον τοὺς συνδαιτημόνας ὄχι μόνον μὲ τὰ ἄσματά των καὶ μὲ τοὺς χορούς των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ κάλλη των. Διότι ἐξεδίδοντο ἐλευθέρως καὶ εἶχον μάλιστα καὶ σωματεῖα πρὸς διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων των.

Ἀλλὰ τέλος, καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἴπον, εἴχομεν καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὸ «τροτουάρ», τὸ πεζοδρόμιο τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Αἱ σποδηλαῦραι ἐγύριζαν εἰς τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ρύμας φορτωμέναι μὲ κοσμήματα, μὲ ἀραχνοϋφάντους χιτῶνας, μυρίζουσαι μακρόθεν ἀπὸ βαρύτατα ἀρώματα καὶ ἤγρευον πελάτας. Ἐφοροῦσαν μάλιστα εἰδικὰ σανδάλια εἰς τὰ ὁποῖα ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφὴ «Ἀκολούθει μοι». Μὰ ἐκτὸς αὐτῶν τῶν λαϊκῶν γυναίων τῶν διαφθορείων καὶ τοῦ δρόμου, εἴχομεν καὶ τὰς ἑταίρας αἱ ὁποῖαι ἔπαιξαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ πολλαὶ ἀκόμη ἔπαιξαν σπουδαῖον ρόλον καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ἀκόμη. Ἀλλὰ περὶ ἑταιρῶν καὶ ἑταιρισμοῦ εἰς τὸ ἑπόμενον.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΚΑΛΠΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΜΟΝΑΧΟ - ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ - ΟΣΛΟ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ - ΒΙΕΝΝΗ - ΑΘΗΝΑ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΓΚΟΤΕΜΠΟΡΓΚ—ΟΣΛΟ

Σάββατο, 7 Ἰουλίου 1962. Καλπάζουμε πρὸς τὴ βορειότερη περιοχή. Περνοῦμε τὰ σύνορα καὶ μπαίνουμε στὸ νορβηγικὸ ἔδαφος ,μὲ προορισμὸ τὸ Ὅσλο. Ἡ ἴδια σκηνοθεσία παντοῦ. Δάση ὡραῖα, χωριουδάκια μὲ ξύλινα σπίτια καὶ ἄφθονα νερὰ ποὺ σχηματίζουν τὰ περίφημα φιόρδ.

Καθὼς πλησιάζουμε στὸ Ὅσλο προβάλλουν τὰ τεράστια φιόρδ γαρνιρισμένα μὲ ἄπειρα νησάκια κατάφυτα ποὺ περιβάλλουν τὴν πρωτεύουσα σὲ μῆκος 160 χιλιομέτρων, ἔτσι ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ πόλις εἶναι κτισμένη πάνω σ' ἕνα μεγάλο νησί.

Τὸ Ὅσλο εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς ὀργανώσεως ὑπὸ τὸν τίτλο «Π.Α.Σ.» (Πανελλήνιος Ἀντιαλκοολικὴ Σταυροφορία) ποὺ ἀνήκει στὴ διεθνῆ ὀργάνωσι ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος, μὲ κέντρο τὴ Σουηδία. Ἐδῶ ἔγινε τὸ ἐτήσιο διεθνὲς συνέδριό της καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ συγκεντρώθηκαν 1.000 περίπου μέλη ἀντιπροσωπειῶν ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη.

Ἡ ἔναρξις τοῦ συνεδρίου ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα σὲ μιὰ τεράστια αἴθουσα διακοσμημένη πλουσιώτατα. Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ἐξελέγη τὸ διεθνὲς διοικητικὸ συμβούλιο τῆς ὀργανώσεως καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐτιμήθηκε μὲ τὴν ἐκλογὴ ὡς μέλους, τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Δέρβου, ἀδελφῆς τῆς ἀείμνηστης Θάλειας Ποταμιάνου, ἡ ὁποία πρώτη ἐκήρυξε στὴν Ἑλλάδα τὴ σταυροφορία κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Μείναμε στὸ Ὅσλο πέντε μέρες κι' ἔτσι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦμε πολλὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωή, τὰ ἔθιμα καὶ τὴ κίνησι τῆς πρωτευούσης αὐτῆς τοῦ νορβηγικοῦ κράτους τοῦ ὁποίου πρῶτοι κάτοικοι ἦταν οἱ Βίκιγκς.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς εἰκόνες αὐτὲς ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω σὲ μεγάλη συντομία εἶναι οἱ ἀκόλουθες.

α) Τὸ Δημαρχεῖο. Τὸ Ὅσλο εἶναι μιὰ πολὺ ὡραία μεγάλη πόλις μὲ ἐπιβλητικὰ κτίρια καὶ μὲ κήπους καταπράσινους. Τὸ μέγαρο ὅμως ποὺ προβάλλει ἀμέσως στὸ λιμάνι μεγαλόπρεπο καὶ ἐπιβλητικὸ εἶναι τὸ Δημαρχεῖο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα τεράστιο συγκρότημα σὲ ὡραιότατο ἐξωτερικὸ ρυθμό, μὲ ἐπιβλητικὴ πρόσοψι καὶ εἴσοδο. Τὸ μέγαρο εἶναι διακοσμημένο ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ πλῆθος χαλκίνων ἀγαλμάτων σὲ διάφορες συνθέσεις κυρίως τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐργατικῆς ζωῆς καὶ σὲ ὡραιότατα συμπλέγματα ἀετῶν, ποὺ πετοῦν πάνω ἀπὸ πελώρια συντριβάνια. Καὶ τὸ ρολόγι τῆς εἰσόδου, ἀριστούργημα σὲ τέχνη κατὰ τὴ σήμανσι τῶν ὡρῶν παίζει ὁλόκληρη μουσικὴ σύνθεσι. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου μὲ τεράστιες αἴθουσες εἶναι διακοσμημένο σὲ ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν τοίχων. Τὰ θέματα εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Νορβηγῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία. Πάντοτε ὅμως τονίζεται μὲ διάφορες συνθέσεις ἡ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή. Σὲ πολλὲς ἄλλες αἴθουσες εἶναι ἐκτεθειμένα ἱστορικὰ ἀντικείμενα καὶ ἔργα τέχνης, ἔτσι ποὺ τὸ δημαρχιακὸ μέγαρο ἀποτελεῖ ταυ-

τόχρονα καὶ μουσεῖο τῆς πόλεως καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι ὅσοι φτάνουν στὴ σκανδιναυικὴ αὐτὴ πρωτεύουσα ἀπαραίτητα θὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἀξιόλογο αὐτὸ κτίριο.

β) 'Ανθόκηποι-πάρκα. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι στὰ βόρεια αὐτὰ κλίματα θὰ ὑπῆρχε μόνο πράσινο χωρὶς ἄνθη. Καὶ ὅμως ὁ δῆμος καὶ οἱ κάτοικοι κατορθώνουν τώρα τὸ καλοκαίρι ποὺ ἐδῶ μοιάζει σὰν τὴ δική μας μεσογειακὴ ἄνοιξι, νὰ φτειάχνουν πάνω στὸ ἀπέραντο πράσινο ὡραιότατες συνθέσεις ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἀπὸ βιγκόνιες, ἀπὸ ἀγήρατο καὶ ἀπὸ λογῆς λογῆς λουλούδια ποὺ λόγῳ τοῦ δροσεροῦ κλίματος ἀναπτύσσονται καταπληκτικὰ ἔτσι ποὺ νὰ προκαλοῦν ἐντύπωσι.

Βέβαια γιὰ νὰ συντηρηθοῦν αὐτὰ τὰ λουλούδια χρειάζονται τεράστια ἀνθοκήπια καὶ εἴδαμε πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ καλύπτουν στρέμματα ὁλόκληρα.

γ) Δημοτικὸ πάρκο. Εὐτυχῶς οἱ μέρες ποὺ μείναμε στὸ Ὅσλο ἦσαν ἡλιόλουστες καὶ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ δημοτικὸ πάρκο. Τεράστιο σὲ ἔκτασι (25πλάσιο τοῦ δικοῦ μας Βασιλικοῦ Κήπου) εἶναι ἰδιόρρυθμο γιατὶ ἡ περισσότερη ἔκτασις εἶναι καταπράσινη μὲ γκαζὸν ποὺ ἀνάμεσά του σχηματίζονται δενδροστοιχίες μὲ φιλύρες καὶ ἄλλα δένδρα. Αὐτὸ γίνεται γιατὶ θέλουν ν' ἀπολαμβάνουν τὸν ἥλιο ποὺ σπανίζει ἐδῶ. Ἔτσι τὴ μέρα ποὺ ἐπισκεφθήκαμε τὸν κῆπο χιλιάδες ἄνθρωποι πάσης κατηγορίας ἔκαναν ἡλιοθεραπεία μὲ τὰ μαγιό τους ξαπλωμένοι πάνω στὰ χόρτα. Ἄλλοι πάλι κολυμποῦσαν σὲ μεγάλες ὡραιότατες πισίνες. Φυσικὰ μέσα στὸ πάρκο ὑπάρχουν καὶ κέντρα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ κοινοῦ .

δ) 'Αγάλματα. Εἶναι πλημμυρισμένο τὸ Ὅσλο μὲ ἀγάλματα ἔτσι ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ μνημονεύσῃ κανεὶς ὅλα. 'Εντύπωσι κάνουν ἐκεῖνα ποὺ εἶναι τοποθετημένα στὴν πλατεῖα τοῦ λιμένος, ποὺ ταυτόχρονα εἶναι καὶ πλατεῖα τοῦ Δημαρχείου. Εἶναι λαξευμένα σὲ εἰδικὸ μάρμαρο (ἀσβεστόλιθο) χρώματος γκρὶ-μαύρου καὶ παρουσιάζουν σχεδὸν στὸ σύνολό τους γυναῖκες γυμνὲς σὲ ὑπερμεγέθεις διάφορες στάσεις καὶ ἐκφράσεις. Στὸ κέντρο πάνω σὲ συντριβάνι εἶναι δυὸ μητέρες ποὺ κρατοῦν σὲ κύκλο ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι. Αὐτὰ εἶναι χάλκινα.

Σ' ὅλη τὴν πλατεῖα καὶ τοὺς χώρους ὅπου ὑπάρχουν μικρὰ πάρκα ἔχουν στηθῆ ἀγάλματα. 'Αλλὰ πλημμύρα πραγματικὴ σὲ ἀγάλματα χάλκινα ὑπάρχει στὸ δημοτικὸ πάρκο. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, στοὺς δύο παράλληλους διαδρόμους τῆς εἰσόδου, ὑπάρχουν δεκάδες ἀγαλμάτων ποὺ παριστάνουν ὅλα γυμνοὺς ἄνδρες ἢ καὶ γυναῖκες σὲ στάσεις, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν κατάπληξι γιὰ τὴν τολμηρότητά τους. Οἱ συνθέσεις εἶναι παρμένες ὅλες ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Σύζυγοι ἀγκαλιασμένοι, νέοι ἐρωτευμένοι, ἄλλοι σὲ συμπλέγματα πολὺ τολμηρά, πατέρας ποὺ δέρνει τὸ γυιό του, παποῦς μὲ τὸ ἐγγόνι, γέρος ἄνδρας ποὺ ἁρπάζει νέα κοπέλα ἐνῶ ἐκείνη ἀμύνεται καὶ τὸν σπρώχνει ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ ἀγωνιώδη ἔκφρασι κλπ. κλπ. Γενικῶς στὰ ἀγάλματα αὐτὰ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς τονίζεται, σὲ χονδροειδῆ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς σχήματα, τὸ ρωμαλέο τοῦ ἄνδρα, τὸ αἰσθησιακὸ τῆς γυναίκας, ἄλλοτε σὲ ἔκρηξι σεξουαλικὴ καὶ ἄλλοτε σὲ πόθο, ἐλπίδα ἢ πόνο γιὰ κάτι ποὺ περιμένει καθισμένη δίπλα στὸν ἄνδρα.

Στὸ μέσο τῶν πάρκων προβάλλει καὶ ὁ περίφημος ὀβελίσκος ὕψους 25 μέτρων περίπου μὲ τὶς 121 γλυπτὲς παραστάσεις γύρω. Λένε οἱ ξεναγοὶ πὼς ὁ ὀβελίσκος ἀπεικονίζει τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου νὰ φτάσῃ στὸ τέλειο. Γι' αὐτὸ τὰ γλυπτὰ ἀρχίζουν ἀπὸ κάτω νὰ ἐκφράζουν πρόσωπα ποὺ παριστάνουν θλίψι, ἀγωνία καὶ προσπάθεια ἀπολύτρωσης καὶ ὅσο ἀνεβαίνουν ψηλὰ ξεκαθαρίζει ἡ νίκη ὥστε στὴν κορυφὴ βλέπει κανεὶς χαρούμενα γλυπτὰ νεαρῶν κοριτσιῶν μὲ μιὰ ἀνάτασι πρὸς τὸν οὐρανό, σὰ μιὰ εὐχαριστία, μιὰ προσευχὴ πρὸς τὸ θεῖο.

ε) Τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο. Σ' ὅλες τὶς σκανδιναυικὲς χῶρες καὶ πιὸ πολὺ στὴ Νορβηγία ἔχει θεοποιηθῆ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο. 'Εκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ φιὸρδ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς Νορβηγίας καὶ δίνουν ἰδιαίτερο τόνο στὴν πρωτεύουσα καὶ στὰ προάστιά της, προκαλώντας καὶ τὴν ὀργιώδη βλάστησι ἔτσι ποὺ τὰ πάντα νὰ προβάλλουν σὲ ποικίλες ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου, ἔχουν παντοῦ

δημιουργήσει καλλιτεχνικοὺς πίδακες ἀπόλυτα ἰδιόρρυθμους. Ἀλλοῦ βλέπει κανεὶς νὰ πετιέται τὸ νερὸ ψηλὰ σὰ νὰ κοχλάζῃ ἀπὸ τὴ γῆ· ἀλλοῦ ἀπὸ πανύψηλα καὶ τεράστια γλυπτὰ συγκροτήματα χύνονται τόννοι ὁλόκληροι νεροῦ συνεχῶς καὶ σχηματίζουν σχήματα ἀφάνταστα πρωτότυπα· ἀλλοῦ (ὅπως στὸ πάρκο) βγαίνουν ἀπὸ κάθε γωνία καὶ κάθε σημεῖο νερὰ σὲ πλατειὲς γλῶσσες ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἕνα τεράστιο καμπυλωτὸ κρύσταλλο βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ καὶ χάνεται στὴ γῆ. Δὲν εἶναι, σᾶς λένε, διακοσμητικὰ ὅλα αὐτά, οἱ λίμνες, τὰ συντριβάνια, οἱ καταρράκτες καὶ τὰ ἀφρισμένα σχήματα, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις λατρείας πρὸς τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, τὴν πηγὴ τοῦ πλούτου τῆς χώρας, τὸ πνεῦμα τοῦ νεροῦ.

στ) Ὁ ἥλιος τοῦ μεσονυκτίου. Βρεθήκαμε στὴ Νορβηγία τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἡμέρα κρατάει 23 ὧρες καὶ στὴ μία ὥρα ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς 1.30—2 π.μ. γίνεται ἡ δύσις καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Τὴν ὥρα δηλαδὴ αὐτὴ ὁ οὐρανὸς παρουσιάζει τὴν ἀνταύγειαν τῆς δύσης τῶν ἡλίου, κατόπιν σκοτεινιάζει γιὰ λίγο καὶ ἀμέσως προβάλλει τὸ φῶς, ξημερώνοντας. Πραγματικὰ χάσαμε τὸ μπούσουλα, γιατὶ στὶς 12 τὰ μεσάνυχτα ἀκόμη ἦταν μέρα καὶ μεῖς οἱ μεσογειακοὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ πιστέψουμε.

ζ) Μουσεῖα. Ναυτικὸς λαὸς οἱ Νορβηγοὶ ἐδημιούργησαν ἕνα μουσεῖο μὲ τρεῖς μεγάλες αἴθουσες στὸ προάστειο Bugdou, ὅπου εἶναι χτισμένες οἱ ὡραιότερες βίλλες. Ἐκεῖ παρουσιάζουν καὶ σχεδίες τῶν Βίκιγκς καὶ διάφορα χάλκινα καὶ ξύλινα κατειργασμένα ἀντικείμενα ποὺ μαρτυροῦν ὅτι ἀνεπτύχθη κάποιος πολιτισμὸς στοὺς προϊστορικοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν αὐτῶν.

Σὲ ἄλλη αἴθουσα παρουσιάζουν αὐτούσια τὴν περίφημο σχεδία «κόν–τίκι» γιὰ τὴν ὁποία ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἔγινε πολὺς λόγος στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο. Μὲ τὴν πρωτόγονη αὐτὴ σχεδία μιὰ ὁμάδα Νορβηγῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς καθηγητὴ Πανεπιστημίου κατώρθωσε νὰ ταξιδέψῃ ἀπὸ τὸν Καναδᾶ στὴ Νορβηγία κι' ἔτσι ἀπόδειξε ὅτι κατὰ τὰ παληὰ χρόνια ἐγίνετο ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Νορβηγίας, πρᾶγμα ποὺ μέχρι τότε ὡς ὑπόθεσις μόνον ἐτίθετο λόγῳ τῆς ταυτότητος ἐθίμων καὶ εὑρημάτων στὶς χῶρες αὐτές.

Πραγματικῶς ἡ ἐπίδειξις τῆς σχεδίας αὐτῆς γίνεται κατὰ τρόπο πανοραματικὸ καὶ ἐντυπωσιακό.

Τέλος παρουσιάζουν τὸ πλοῖο τοῦ περιφήμου ἐξερευνητοῦ τοῦ Βορείου Πόλου Ἀμοῦνδσεν ποὺ μὲ τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου.

η) Ἀστυνομία. Στοὺς δρόμους κυκλοφοροῦν ἐλάχιστοι ἀστυφύλακες. Ἐντύπωσι ὅμως κάνει ὅτι κυκλοφορεῖ μέσα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ ἔφιππος περιπολία ἀπὸ δύο ἀστυνομικούς. Καὶ ἂν παρατηρήσουν καμμιὰ παράβασι κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογό του ὁ ἕνας καὶ ἐνεργεῖ τὰ κατὰ νόμον. Νομίζω ὅτι μᾶλλον ὡς διακοσμητικὸ στοιχεῖο κυκλοφορεῖ ἡ περίπολος αὐτὴ γιατὶ τὰ σύγχρονα μέσα κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοοῦν τὴν ἔφιππο τήρησι τῆς τάξεως.

θ) Γαρίδες. Ὅπως ἐμεῖς ἔχουμε τὸν πασατέμπο, οἱ Νορβηγοὶ ἔχουν τὶς γαρίδες. Στὸ λιμάνι ὑπάρχουν βάρκες, ὅπου οἱ ψαράδες πουλᾶνε βρασμένες γαρίδες. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀγοράζουν μιὰ σακκούλα γαρίδες, ξαπλώνουν στὸ γκαζὸν καὶ τρῶνε τοῦ καλοῦ καιροῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν βρίκαμε καθόλου ἄσχημο τὸ ἔθιμο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐμεῖς τὶς φάγαμε τὶς γαρίδες σὲ ἕνα κέντρο μὲ τὴ βοήθεια ψωμιοῦ ποὺ ἀγοράσαμε ἀπὸ κατάστημα καὶ μπύρας, ἡ ὁποία στοιχίζει 13 δραχμὲς τὸ ποτήρι.

ι) Τὸ νερὸ–νεράκι. Οἱ Σκανδιναυοὶ δὲν πίνουν νερό. Εἴδαμε καὶ πάθαμε παρακαλώντας νὰ μᾶς δώσουν ἕνα ποτηράκι νερό. Καὶ ξέρετε ποῦ μᾶς ἔστελναν συνήθως νὰ τὸ πάρουμε; Στὴν τουαλέτα. Τί νὰ κάνουμε; Ἂν θέλαμε ἂς μὴ πίναμε νεράκι. Αὐτοὶ πίνουν μπύρα καὶ ἄλλα ποτὰ (ὅσοι ἀγαποῦν τὸ ἀλκοόλ) ἢ γάλα καὶ χυμοὺς φρούτων (ὅσοι ἀνήκουν στὴν ἀντιαλκοολικὴ ὀργάνωσι). Ἡ ἀλήθεια εἶναι

ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἀλκοολικοί. Ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ χειμώνας καλύπτει τοὺς περισσότερους μῆνες κ' ἔτσι αὐτοὶ μένοντας στὰ σπίτια τους ἀτέλειωτες ὧρες τὸ ρίχνουν στὸ ποτό.

ια) Λαϊκοὶ χοροί. Μᾶς ξενάγησαν στὴν ὀρεινὴ περιοχή. Ἐκεῖ στὴν πλατεῖα ἑνὸς χωριοῦ δόθηκε μιὰ γιορτὴ πρὸς τιμή μας καὶ χόρεψαν νέοι καὶ νέες μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες μὲ τὴ συνοδεία βιολιοῦ καὶ τραγουδιοῦ. Πραγματικὰ οἱ χοροὶ αὐτοὶ ἦταν ὑπέροχοι καὶ θύμιζαν καντρίλιες, βάλς καὶ ἄλλους ὡραιότατους χορούς.

Αὐτὲς τὶς εἰκόνες δίνω σὰν δεῖγμα ἀπὸ τὸ Νορβηγία.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραλείψω καὶ μιὰ εἰκόνα ποὺ ἔδωσε ζωὴ καὶ χαρὰ στοὺς κατοίκους τοῦ Ὄσλο. Πρόκειται γιὰ μιὰ παρέλασι τῆς ἑλληνικῆς σημαίας πλαισιωμένης μ' ἕνα τσολιᾶ καὶ τέσσερες κοπέλλες ντυμένες μὲ ὡραιότατες τοπικὲς ἑλληνικὲς ἐνδυμασίες. Ἦταν μιὰ πετυχημένη σκέψις τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Δέρβου, ἀδελφῆς τῆς ἀείμνηστης Θάλειας Ποταμιάνου. Ὁ Δῆμος διέθεσε τὴ μουσικὴ καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα λατρείας γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ αὐτὴ ὁμάδα τῆς Ἑλληνικῆς λεβεντιᾶς καὶ χάρης. Ἀλλὰ ὁ τσολιᾶς ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ὁδηγὸς τοῦ πούλμαν Ντῖνος καὶ οἱ κοπέλλες, βρῆκαν τὸ μπελᾶ τους. Τοὺς ἔπνιξαν κυριολεκτικῶς ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ νέες, ποὺ ζητοῦσαν αὐτόγραφα, ἔτσι ποὺ τὰ κορίτσια μας ὑπόφεραν κυριολεκτικά.

Τὴν ἑπομένη οἱ ἐφημερίδες στὴν πρώτη σελίδα δημοσίευαν τὴν φωτογταφία τῆς ὁμάδος νὰ παρελαύνη μὲ τὴν ἑλληνκὴ σημαία καὶ μὲ πολὺ κολακευτικὰ σχόλια.

Ἡ ἴδια ὁμάδα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μὲ Ἑλληνικοὺς χοροὺς στὸ κογκρέσσο τῆς διεθνοῦς ἀντιαλκοολικῆς ὀργανώσεως, ὅπου δόθηκε μιὰ γιορτὴ μὲ συμμετοχὴ τῶν μελῶν ὅλων τῶν ἀντιπροσωπειῶν.

Ἔτσι ἔκλεισε ἡ παραμονή μας στὸ Ὄσλο.

ΟΣΛΟ—ΟΡΕΜΠΡΟ—ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

Παρασκευή, 13 Ἰουλίου 1962. Προχωροῦμε διαρκῶς ἀνάμεσα ἀπὸ δασωμένες μὲ ἔλατα καὶ φιλύρες ἐκτάσεις σπαρμένες μὲ λίμνες καὶ μὲ ποτάμια ποὺ περνοῦν ἀνάμεσά τους. Προορισμός μας ἡ πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας Στοκχόλμη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη μείναμε στὴν πόλι Ὄρεμπρο. Μιὰ πόλι 78.000 κατοίκων χτισμένη σὲ τεράστια ἔκτασι μὲ χτίρια παλαιὰ καὶ νέα ἀπόλυτα συγχρονισμένα καὶ μὲ πολλὲς πολυκατοικίες. Ἐκεῖ μιὰ ὁμάδα Σουηδῶν τῆς ἀντιαλκοολικῆς ἑταιρείας μᾶς προσέφερε καφὲ μὲ γλυκίσματα σ' ἕνα πρωτότυπο χτίσμα ποὺ ἔγινε μόλις πέρισυ. Εἶναι μιὰ τεράστια σὲ σχῆμα μανιταριοῦ, ὑδαταποθήκη, κυκλική, διαμέτρου 10,5μ., ὕψους 58μ. χτισμένο στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ διαμέτρου στὸ ἐπάνω μέρος 45,5 μέτρων. Ἔτσι τὸ νερὸ ἀφοῦ διυλισθῆ στέλνεται μὲ μεγάλη πίεσι στὴν πόλι. Ἐπάνω στὴν πλάτ-φορμ ἀνεβαίνει κανεὶς μὲ ἀσανσὲρ καὶ κάθεται σ' ἕνα πολυτελέστατο κυριολεκτικὰ κυκλικὸ κέντρο μὲ ἐξῶστες ἀπ' ὅπου ἀπολαμβάνει τὴν ὑπέροχη θέα τῆς πόλεως καὶ ὁλόγυρα τοὺς κάμπους. Ἀπὸ ἐδῶ ὁ ξεναγὸς μᾶς ἔδειξε τὰ πάντα. Τὸ βράδυ ὁ κύριος Πέτερσον, μηχανικὸς ἑνὸς ἐργοστασίου χαρτοποιΐας, μᾶς ἐδεξιώθη στὸ διαμέρισμά του, ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ πολυκατοικία. Ἔτσι γνωρίσαμε καὶ πῶς ζοῦν οἱ μέσοι Σουηδοὶ μὲ τὴν οἰκογένειά τους. Ἡ πολυκατοικία ὅπου τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Πέτερσον ἦταν χτισμένη μαζὶ μὲ ἄλλες σὲ μιὰ ἁπλόχωρη ἔκτασι καὶ εἶχε τόσο χῶρο, ὥστε νὰ μὴ στεροῦνται τίποτε ἀπὸ ὅσα μποροῦν νὰ χρειασθοῦν στὴν οἰκογένεια. Εἶχε τὴ γυναίκα του, τὴν κόρη του καὶ τὸ γυιό του ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένος. Τηλεόρασις, πιάνο, ραδιόφωνο, κιθάρα, μαντολίνο, βιολί, κουζίνα μοντέρνα καὶ γενικῶς μοντέρνα καὶ ὡραιότατη ἐπίπλωσις μὲ πολλὰ ἄνθη σὲ κρεμαστὲς γλάστρες μέσα στὸ σπίτι. Μετὰ τὸ γεῦμα μᾶς ἐπρόβαλαν κινηματογραφικὴ ταινία διορκείας 1 ὥρας ἔγχρωμη, παρμένη στὴν Ἑλλάδα. Ἦταν ἀριστουργηματική, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀρχαιότητες εἶχε καὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύσι τῆς χώρας μας.

(Συνεχίζεται)

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ»
ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ νὰ οἱ γύφτοι στερνολείψανα
μιᾶς ἀρχοντιᾶς πῶχει πεθάνει·
καὶ ξεχωρίζουν ἀπ' τὸν ἄλλο
γυμνοκουρελιασμένονε ὄχλο,
κι' ἀστράφτουνε στὸν ἥλιο οἱ ὄψεις τους,
λεπίδες καλοακονισμένες,
κι' ἀπ' τ' ἀλύγιστα κορμιά τους
κάποιες ματιές.. κάποια σαλέματα
ξέρουν ἀκόμα νὰ ὁδηγοῦν,
ξέρουν ἀκόμα νὰ προστάζουν

. . . . . .

Κι' ἦρθαν κι' οἱ γύφτοι οἱ διαβασμένοι
κι' οἱ σκεφτικοὶ κι' οἱ βυθισμένοι
στ' ἀξήγητου τὸ ξήγημα, ἦρθαν
κι' ἦρθαν κι' οἱ γύφτοι οἱ χτυπημένοι
ἀπὸ τὴν πέτρα τῆς μελέτης,
κι' οἱ μαντευτάδες κι' οἱ ἀστρολόγοι,
κι' οἱ γητευτὲς κι οἱ ρουχολόγοι,
κι' οἱ ξηγητάδες τῶν ὀνείρων
. . . . . .

Κι' ἦρθαν κι' οἱ γύφτοι ποὺ γνωρίζουν
τῶν πλανητῶν τὰ κατατόπια,
κι' ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν ἄστρων·
καὶ ποὺ μιλᾶνε μὲ τ' ἀστέρια
καὶ ποὺ θωρῶντας τα μαντεύουν
ζωές, ἀγάπες, μοῖρες, χάρους.
Κι' ἦρθαν οἱ γύφτοι ὅσοι μερεύουν
τὰ φίδια μὲ τὰ ἑφτὰ κεφάλια,
ποὺ χίλιους θάνατους σκορπίζουν·
κι' ἦρθαν οἱ γύφτοι μὲ τὰ φίδια
ποὺ τὰ μερεύουν καὶ χορεύουν

καὶ ποὺ βραχιόλια πλέκοντάς τα
σφιχταγκαλιάζονται μὲ κεῖνα.
. . . . . .
Γύφτοι σοφοὶ καὶ γύφτοι μάγοι,
φτάνει νὰ θέλανε, μποροῦσαν
σὲ κάθε τόπο νὰ ριζώσουν,
σὲ κάθε γένος νὰ φαντάξουν
καρδιὲς καὶ γνῶμες νὰ ὑποτάξουν.
. . . . . .

Ὁ ὕμνος τῆς γυφτουριᾶς δὲν σταματάει ἐδῶ. Ἔρχονται ἀκόμα οἱ καλαθοπλέκτες κι' οἱ ἀλογοπραγματευτάδες, οἱ πεταλωτῆδες καὶ οἱ ξυλοκόποι, οἱ σκαφτιάδες καὶ χίλιοι ἄλλοι μὲ διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ κάθε λογῆς γνώση.

Μὰ τὸ πανηγύρι δὲν ἔχει πάρει τὴν πνοὴ ποὺ τοῦ πρέπει. Τοῦ λείπει τὸ πραγματιλὸ στολίδι, οἱ γύφτισσες, ποὺ δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν:

Γύφτισσες ἤρθανε ντυμένες
φανταχτερὰ γιορτῆς φουστάνια,
γύφτισσες ἤρθαν καὶ κρεμᾶνε
χοντρὰ γυαλιστερὰ γιορντάνια·
μὲ κόκκινα φορέματα ἤρθαν,
μὲ κίτρινα μακρυὰ μαντήλια·
ὦ λάγνα μάτια, ὦ κόρφοι, ὦ χείλια!

Κι' ἤρθαν ἀνθοστεφανωμένες
μ' ὅλα τὰ λούλουδα τοῦ Μάη,
κι' ἄνθια κρατώντας καὶ στὰ χέρια,
ντέλφια χτυπᾶνε καὶ κουδούνια
καὶ κύκλους πλέκουν καὶ χορεύουν
καὶ τραγουδοῦν τὸ Μάη, τὸ Μάη .....
....

Κι' ἄξαφνα, μέσα στὴν ὀχλοβοὴ τοῦ πανηγυριοῦ, ἔρχεται ὁ 'Αποκρισάρης τοῦ Βασιληᾶ. Τοὺς λέει τὸ μαντᾶτο: Ν' ἀφήσουνε τὴ διακονιάρικη ζωή τους καὶ θὰ τοὺς δώση ὁ Ρήγας τόπο νὰ χτίσουνε τὸ Γυφτόκαστρο καὶ νὰ βροῦνε τέλος ἐκεῖ μιὰ πατρίδα...

Μὰ καλλίτερα θὰ μᾶς τὰ πεῖ ὁ ποιητὴς μὲ τὴ σειρά:

Καὶ μέσα στὴ σιωπὴ κι' ἀπὸ ἕνα πέτρινο
πατάρι
ἀκούγεται τὸ βροντολάλημα
τοῦ 'Αποκρισάρη:
—Γύφτοι, ὁ Βασιληᾶς προστάζει
ὁ θεοφύλακτος· ἐμπρός!
Σώνει πιὰ τὸ πλάνεμά σας
κι' ὁ παραδαρμός.
Σᾶς προσμένει τὸ μεγάλο Πενταδάκτυλο
κι' οἱ κορφές του ποὺ λαμποκοποῦνε,
καὶ τὰ τρίσβαθα γκρεμά·
καὶ τοῦ Μαλεβοῦ τὰ πλάγια
τὰ κοκκινωπά.

Σᾶς προσμένει ἡ Λακοδαιμονιὰ
γιὰ νὰ τὴ μεστώσετε ποὺ εἶν' ἄδεια·
τὰ τραχώνια εἶναι γιὰ σᾶς καὶ τὰ λαγκάδια,
τοῦ Μοριὰ ἡ καρδιά,
σπαρταράει γιὰ σὲ καὶ τῆς ἀξίζεις,
Γυφτουριά!
Σύρ' ἐκεῖ καὶ χτίσε τὸ Γυφτόκαστρο,
τὸ προστάζει ὁ Βασιληᾶς·

κι' ἀναπάψου μέσ' στὸν κόρφο μιᾶς πατρίδας
καὶ στὸν ἴσκιο μιᾶς φωλιᾶς...

'Εδῶ ὁ ποιητὴς παίρνει τὴν ἄρνηση μὲ τὸ Γύφτο του, μιὰ ἄρνηση ποὺ τόσο παρεξηγήθηκε. Ὅμως, ἡ ἄρνηση αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ τὴν ἄποψη τῶν καιροσκόπων ἐκδηλώνει. Θὰ τὸν δοῦμε τὸν ποιητὴ νὰ λαμβάνει θέση πολεμικῆς στὸν 'Αποκρισάρη τοῦ Βασιληᾶ, μιὰ θέση ἀντίθετη πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ αὐτός, ὁ Γύφτος ἀποκρίνεται. 'Ο λόγος του εἶναι διθύραμβος τῆς γύφτικης γενηᾶς καὶ ἐξιστορεῖ τὰ πάθη της ἀπὸ τὴν πατρίδα της τὴν 'Ιντιάνικη ὡς τὴν 'Αφρικὴ καὶ τὴ Θράκη. Θὰ κραυγάσει ὁ Γύφτος, ὅταν σηκωθῆ ν' ἀποκριθῆ, πὼς οἱ γύφτοι εἶναι τὸ μοιρόγραφτο γένος ποὺ θὰ σκοτώσει τὶς πατρίδες, ἡ γενηὰ ποὺ θὰ συντρίψη τὶς ἁλυσίδες «ὅτι κι'ἂν εἶναι, ἀπὸ διαμάντια ἢ ἀπὸ σίδερο». Σὰν γύφτος,θὰ ἀπαντήσει ὅταν τοῦ προσφέρουν μιὰ πατρίδα: «Γιούχα καὶ πάντα γιούχα τῶν πατρίδων», ὄχι ὅμως γιατὶ εἶναι τάχα διεθνιστής, ὅπως τὸν παρουσιάζουν οἱ Μαρξισταί, μὰ γιατὶ εἶναι τὸ 'Ατομο στὴν ἀποκορύφωσή του, εἶναι ὁ Γύφτος, ὁ καθολικὸς ἀρνητής. Καὶ σὰν γύφτος, εἶναι ἀδύνατο νὰ στερηθῆ τὴν «πλανεύτρα» ζωή του καὶ νὰ μπεῖ σὲ ὠργανωμένη κοινωνία. Φυσικά, θὰ μετανοιώσει στὸ τέλος καὶ θὰ ἀναστήσει ὅλες τὶς ἠθικὲς ἀξίες ποὺ κατέρριψε ὡς τώρα.

Νὰ ὁ Γύφτος στὴν ἀντίθεση σ' ὅτι ὁ 'Αποκρισάρης τοῦ Βασιλιᾶ ἀνεκοίνωσε σ' ὅλη τὴ γυφτουριά:

Μὰ δὲν πρόφτασε τὸ λόγο ν' ἀποσώσει
καὶ τὸ λόγο παίρνω ἐγώ·
κι' ἀπ' τὸ ὕψος ἄλλης πέτρας
πρὸς τ' ἀδέρφια μεγαλόστομα μιλῶ.
Μέσα μου ὁ θυμὸς εἶναι σὰν ὄρνιο
καὶ σὰ θάλασσα. Εἶν' ὁ λογισμός·
δὲν κρατιέται μέσα μου ἕνας κόσμος,
ἀπ' τῶν περασμένων τὰ ὄνειρα
κι' ἀπὸ τοῦ μελλόμενου τὰ δράματα,
μεστὸς κόσμος μυστικός.
—Γύφτε λαέ, ἄκουσέ με, τὸ πρωτόσταλτο εἶμαι
σημάδι ἀπὸ τὴν πλάση ποὺ θἄρθεῖ,
κι' ὕστερα κι' ἀπὸ ποιούς καιρούς καὶ χρόνια πόσα!
Ἕνας ἐγὼ καὶ ζῶ γιὰ χίλιους.
Γύφτε λαέ, ἄκουσέ με, δὲ σοῦ μίλησε
προφήτης σου ποτὲ σὰν τὴ δική μου γλῶσσα.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ πύργους χτίζει στὸν ἀέρα
μὲ τὴ φωνὴ τοῦ κράχτη καὶ μοιράζει μας
βασιλικὰ τὰ κάστρα κι' ἄπρεπων ἐλπίδων
ἴσκιους μπροστὰ στὰ μάτια μας σαλεύει;
εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ ἀπάτριδοι κι' οἱ ἀγιάτρευτοι·
γιούχα καὶ πάντα γιούχα τῶν πατρίδων!

Εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ ἀθάνατοι ἀπολίτιστοι·
κι' οἱ πολιτεῖες λημέρια τῶν ἀκάθαρτων
κι' οἱ πολιτεῖες ταμπούρια τῶν κιοτήδων·
στὴ στρούγγα λυσσομάνημα καὶ φαγωμὸς

λύκων, σκυλιῶν, προβάτων καὶ τσοπάνηδων.
Γιούχα καὶ πάλε γιούχα τῶν πατρίδων!

. . . . . .

Ἡ μάντρα εἶν' ὁ ἀφίλιωτος ὀχτρός μας,
τὴν πλατωσιὰ τοῦ κόσμου τὴ στενεύει,
στριγγλόχορτα φυτρώνουν καὶ γοργόνια
βλαστομανώντας κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο της·
τοῦ δολεροῦ ἀναγάλλιασμα τὰ μαραζώνει
τὰ ξεφτέρια τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς τ' ἀη
(δόνια.

. . . . . .
Ὅσα βουνὰ κι' ἂν ἀνεβῆτε,
ἀπ' τὶς κορφές τους θ' ἀγναντεῦτε ἄλλες κορφὲς
ψηλότερες, μιὰν ἄλλη πλάση ξελογιάστρα·
καὶ στὴν κορφὴ νὰ φτάστε τὴν κατάψηλη,
πάλε θὰ καταλάβετε πὼς βρίσκεστε
σὰν πρῶτα κάτω ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα.
Ὁ Νόμος, ὅταν ἀπ' τὴ γνώμη τοῦ σοφοῦ
δὲν δίνεται σὰν κάτι τι θεόσταλτο,
στραγγαλιστὴς καὶ πνίχτης εἶναι ὁ νόμος·
πνοὴ τοῦ νόμου πού τὰ πάντα κυβερνᾶ,
μέσα μας εἶν' ἐμᾶς ὁ νόμος ἀητομάτης.
Νόμος ἐμᾶς, νυχτόημερα καὶ πάντα, ὁ
(δρόμος.

Ποιὸς εἶσαι πού μᾶς σπρώχνεις πρὸς τὸ
(κάρφωμα.
πού ἀνάξιους θὰ μᾶς ἔκανε νὰ πίνουμε,
καθὼς τώρα τὸν πίνουμε, τὸν ἥλιο;
Ἡ κούπα μας κρατιέται πάντα ὁλόγιομη·
κι' ἂν ἔχουμε πατρίδα, φτάνει αὐτὴ ὡς ἐκεῖ
πού φτάνει καὶ τοῦ ἥλιου τὸ βασίλειο...

Περιφέρονται ὕστερα οἱ γύφτοι του σ' ὅλη τὴ γῆ. Περνᾶνε ἀπὸ τὴν Ἰντια στὸ Ἰράν, στὴν Ταυρίδα, γυρίζουν στὴν Ἀφρική, ξανάρχονται στὴν Ἀσία, στὴν Πόλη, καὶ σκορπᾶνε στὴν Εὐρώπη. Πάντα πεζοπόροι οἱ ὁμόφυλοι τοῦ Γύφτου, ὁραματίζονται, παρ' ὅλο πού τοὺς «ταπεινώσαν ὅλες οἱ ταπείνωσες», πού ρούφησαν «ὅλους τοὺς καημοὺς κι' ὅλους τοὺς τρόμους», πού φεύγουν «μὲ τὸ γλύστρημα τῶν ἀγριόγατων καὶ μὲ τῆς νυχτερίδας τὸ παράδαρμα, μὲ τὴν γληγοράδα τῆς ἀκρίδας καὶ μὲ τὴ καταφρόνια τὴν ἀσώπαστη...». Παρ' ὅλα αὐτά :

Ἂν μᾶς ἔλεγες : Γύφτοι, θὰ γυρίσετε
στὴν πρώτη σας κοιτίδα τὴν ξεχειλιστὴ
ἀπ' τὴ ζωή, πού δίχως μετρημὸ διαβαίνει
καὶ σύνορα δὲν ἔχει, ἀνάκατα ὅλη της,
ἀπ' τὰ βουνὰ ὥς τὰ χόρτα, ὅλα γιγάντικα
κι' ὅλα ἕνα ξάφνιασμα σὰ νὰ τὰ δένει,
ἡ πρώτη πατρίδα σᾶς προσμένει ἐκεῖ
νὰ σᾶς δώσει τὴ δόξα τὴν ἀπάντεχη,
δοσμένη σὲ σοφοὺς καὶ ἡρώους, ὦ σκηνῖτες,

θρονιὰ μαχαραγιάδων νὰ σᾶς στήσει
καὶ νὰ σᾶς προσκυνήσει φωτοστέφανο
μὲ τοὺς πανάγιους ἀσκητὲς καὶ τοὺς προφῆτες,
καὶ τότε θὰ κράζαμε : «Δὲ θέλουμε,
τὸ πανηγύρι μὴ χαλᾶς· γιορτάζουμε
τὸ συντριμὸ τῶν ἀλυσίδων,
ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, ἀπὸ διαμάντια ἢ ἀπὸ σίδερα·
οἱ τρανοὶ λυτρωμένοι εἴμαστε ἐμεῖς.
Γιούχα καὶ πάντα γιούχα τῶν πατρίδων!»
Κι' ἂν πέσαμε σὲ πέσιμο πρωτάκουστο
καὶ σὲ γκρεμὸ κατρακυλήσαμε
ποὺ πιὸ βαθὺ καμμιὰ φυλὴ δὲν εἶδε ὡς τώρα,
εἶναι γιατὶ μὲ τῶν καιρῶν τὸ πλήρωμα
ὅμοια βαθὺ ἓν ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται
πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα...

Ἀποκρίνεται κι' ἄλλα πολλὰ ὁ Γύφτος γιὰ τὴ γενιά του καὶ τὶς ἰδέες του στὸν Ἀποκρισάρη τοῦ Βασιλιᾶ. Κι' ὁ ποιητὴς ἐπανέρχεται, γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὸ τέλος στὸ «Πανηγύρι τῆς Κακάβας» :

Κι' ἀκοῦσαν καὶ τοὺς δυὸ τοὺς κράχτες·
τὸν πρῶτο ἀδιάφορα τὸν εἶδαν
καὶ ξαφνιάστηκαν ἀπ' τὸ δεύτερο
καὶ κάτι τι σὰ νὰ αἰσθανθῆκαν
καὶ τίποτα δὲν κατάλαβαν·
μονάχα ἀγώνας τοὺς ταράζει,
σὰν τὸν ἀγῶνα ὅταν ξυπνῶντας
νὰ ξαναβροῦμε πολεμᾶμε
κάποιο ὄνειρο μισοχαμένο
π' ὅλο τὸ πιάνεις κι' ὅλο φεύγει.
Καὶ καθὼς ὅταν παύει ὁ ἄνεμος
τὸ δάσος νὰ ταρακουνάει,
ξεσπάει τὸ σύγνεφο, ποὺ πρόσμενε,
στὸ δάσος καὶ τὸ βροχοδέρνει,
ἔτσι ὅταν σώπασαν τ' ἀντίμαχα
τὰ λόγια τὰ ρητορεμένα,
τ' Ἀποκρισάρη ἀπὸ τὴ μιὰ
καὶ τὰ δικά μου ἀπὸ τὴν ἄλλη,
ξανάρχισε, ἄμυαλο, πολύβοο,
μέσ' στὸ μαγιάτικο λιοπύρι,
τὸ Πανηγύρι τῆς Κακάβας,
τῆς γυφτουριᾶς τὸ πανηγύρι...

. . . . . .

Τίποτα δὲν κατάλαβε κανένας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Γύφτου. Δύσκολος στὸ νόημα ὁ Ἀποκρισάρης, δύσκολος ὁ Γύφτος, ἂν καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς ξαφνιάσει... Καὶ μόλις σώπασαν, ξανάρχισε ἄμυαλο, πολύβοο, τῆς γυφτουριᾶς τὸ πανηγύρι. Νομίζουμε πὼς περισσότερο παραστατικὴ καὶ πιὸ συμαζεμένη παραβολὴ γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων στοὺς λόγους τῶν σοφῶν των, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει. Ἢ ὅτι στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων εἶναι βαθειὰ χαραγμένο ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν γιὰ πιστεύω τους καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάξει ὅ,τι ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς τὸ ἰδανικό. Ἢ τέλος, πὼς ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴ μοῖρα του, ἀδύναμος ν' ἀντιδράσει καὶ ν'

ἀκολουθήσει ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἄλλοι τοῦ προτείνουν, ὅσο κι' ἂν τὸ βρίσκει σωστὸ καὶ ἀναγκαῖο. Θαρροῦμε πὼς τὸ πρῶτο εἶναι τὸ νόημα τοῦ Παλαμᾶ. Γεγονὸς εἶναι πάντως ὅτι τὸ Ἄτομο στὴν ἀποκορύφωσή του, βρίσκει μόνο του τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσει στὸ «Δωδεκάλογο». Γι' αὐτὸ ὁ Γύφτος μετανοιώνει πρὸς τὸ τέλος καὶ ἀνασταίνει τὶς αἰώνιες ἠθικὲς ἀξίες, ὅπως θὰ δοῦμε, βρίσκοντας ταυτόχρονα καὶ τὸ δρόμο του.

***

Μὲ τὸν Ὄ γ δ ο ο λόγο, ὁ ποιητὴς μαστιγώνει τὴν κακὴ πλευρὰ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ τοῦ γλεντόκοπου λαοῦ μιᾶς παρηκμασμένης ἐποχῆς. Λέγεται «Προφητικὸς» ὁ λόγος τοῦτος καὶ ὁ Γύφτος προειδοποιεῖ γιὰ τὰ δεινὰ ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν κακὴ διαχείρηση τῶν κοινῶν ἀπὸ τοὺς ἄφρονες κυβερνῆτες. Σὲ παρέκταση αἰτιολογεῖ τὴν πτώση τῆς Αὐτοκρατορίας σὲ διαφθορά, ποὺ βρίσκει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔπαψαν οἱ ζωντανοὶ ἀγῶνες τῶν Βυζαντινῶν μὲ τὴν κατάργηση τῶν Ἀκριτῶν. Νὰ ἡ γνώμη τοῦ Πέτρου Βλαστοῦ, τοῦ ἐπιφανοῦς κριτικοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, γιὰ τὸν «Προφητικὸ» λόγο, ὅσο κι' ἂν ἔχουμε σοβαρὲς ἀντιρρήσεις σ' ὅσα καταμαρτυρεῖ στοὺς Παλαιολόγους :

«...Καὶ νὰ ἔρχεται ὁ Προφήτης. Ἔρχεται καὶ πάει στὴν Πόλη, τὴ μαγικὴ χώρα » τῆς ἁμαρτίας, στὸν Τσίρκο τὸν τεράστιο ποὺ κυκλοχάσκει γεμᾶτος εἴδωλα καὶ ἀ» γάλματα, παλατιανοὺς χρυσοφόρετους κι' ὄχλους φωνακλάδικους, Βένετους καὶ » Πράσινους, μεγαλεῖο καὶ ξεδιαντροπιά.

«Καὶ φτάνει τὸ μαντᾶτο πὼς πλάκωσαν οἱ Ἀγαρηνοί. Πὼς οἱ Τοῦρκοι τσα» λαπάτησαν τὸ χῶμα τῶν Ἑλλήνων. Μὰ ὁ γυναικούλης ὁ λαὸς κι' ὁ χαροκόπος βα» σιλιᾶς δὲ θένε ν' ἀκούσουν τὴν πολεμικὴ κραυγὴ ποὺ σηκώνουν οἱ Ἀκρῖτες, οἱ » στερνοὶ λεβέντες, παραριγμένοι κι' ἄχρηστοι, περίγελα ἑνὸς κόσμου ποὺ σάπισε κι' » ἑνὸς Ἔθνους ποὺ κάλλια τὸ ἔχει νὰ καταντήσει σκλάβος παρὰ ν'ἀκολουθήσει τοὺς » δικούς του ἡρώους. Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸ Ρήγα καὶ τὸν ὄχλο καὶ τὸν Τσίρκο τὸν ἀπέ» ραντο καὶ τὴ χώρα τὴν παράλυτη, ἀκούεται νὰ βογγᾶ ἡ προφητικὴ φωνὴ τοῦ ἐρη» μίτη. Τὸ κράξιμό του τὸ βραχνὸ προλογᾶ τὴν καταραμένη μοῖρα τῆς Πόλης καὶ δὲν » κλαίει μονάχα τὸ χάσιμο τῆς χώρας, μὰ ξεπερνώντας τὰ μελλούμενα βλέπει τὴν ψυ» χή της νὰ κυλιέται σὰν κληρονομιὰ θανατικοῦ καὶ νὰ μολαίνει ὁλάκερη τὴν ἀκόλουθη » ζωὴ τῆς Ρωμηοσύνης...

«Δὲ θυμᾶμαι νὰ ἔχω διαβάσει ποτέ μου τίποτα ποὺ νὰ μὲ συγκίνησε τόσο πι» κρά, τόσο θυμώδικα, τόσο δίκαια, σὰν τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Προφήτη. Μ' ἕνα λυρι» σμὸ βιβλικὸ πλανιέται ἡ κατάρα του καὶ δέρνει. Καὶ νοιώθεις ὅλη τὴν καταφρόνια » καὶ τὴν ντροπὴ τοῦ ξεπεσμοῦ νὰ καίει, νὰ μαρτυρᾶ, νὰ στηθοκοπιέται. Ἂν τέτοια » λόγια δὲν μποροῦνε νὰ ξυπνήσουνε τὴ Ρωμηοσύνη,τότε κάλλια ν'ἀποκοιμηθεῖ γιὰ » πάντα, κάλια νὰ σβηστεῖ ὁλότελα «τὸ πανάθλιο σκέλεθρό της» ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὴ » μνήμη...».

Καὶ τώρα ὁ λόγος στὸν ποιητή, στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, μήπως κι' οἱ κριτικοὶ καὶ ὅλοι οἱ σχολιαστὲς κάνουν λάθη στὶς κρίσεις τους σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Ἄλλωστε τὸ εἴπαμε : Ὁ Παλαμᾶς στὸ βάθος του παραμένει ἕνας ἄ γ ν ω σ τ ο ς γιὰ τοὺς πολλούς.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

—ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ—

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

1. Γενικότητες.

Μιλώντας γιὰ τὰ Τμήματα ποὺ ὡς τώρα ἀναφέραμε στὴ συνέχεια τῆς καμπάνιας μας, προσπαθήσαμε, σὲ γενικὲς γραμμές, νὰ δώσουμε μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς ἀστυνομικῆς δραστηριότητός των καὶ τῶν θεμάτων ποὺ τὰ ἀπασχολοῦν. Ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε στὴ διάθεσί μας ἀρκετὸ χῶρο, ὅπως καὶ τότε ἔτσι καὶ σήμερα θὰ περιορισθοῦμε σὲ γενικότητες, ξεχωριστὰ γιὰ τὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, θὰ μπορούσαμε νὰ γράψουμε πάρα πολλά.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἀστυνομίας στὴν Ἀθήνα, τὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τάξεως καὶ τὸ μετέπειτα συσταθὲν οἰκεῖο Παράρτημα Ἀσφαλείας παρουσίαζαν τὴν μεγαλύτερη ἀστυνομικὴ κίνησι καὶ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς θέσεως ποὺ βρίσκονταν, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς τότε ψυχοσυνθέσεως τῶν κατοίκων. Σήμερα, εἶναι ἀλήθεια, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει ἐντελῶς. Ἡ πλατεῖα Ψυρρῆ καὶ τὰ ἄλλα γνωστὰ «στέκια» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τοὺς τύπους τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦσαν μιὰ δική τους ἐποχή, σήμερα εἶναι τόποι ἐμπορικῆς δραστηριότητος. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη πέρασε καὶ μαζί της τελείωσαν καὶ τὰ βάσανα τῆς Ἀστυνομίας, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀστυνόμευσι τῆς περιοχῆς.

Τὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα συστήθηκε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1926, δυὸ μῆνες περίπου μετὰ τὴ σύστασι τοῦ Ε' Τμήματος καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Πλαταιῶν. Ἀργότερα μεταστεγάσθηκε σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Κολοκυνθοῦς καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1940 στὸ οἴκημα ποὺ σήμερα στεγάζεται.

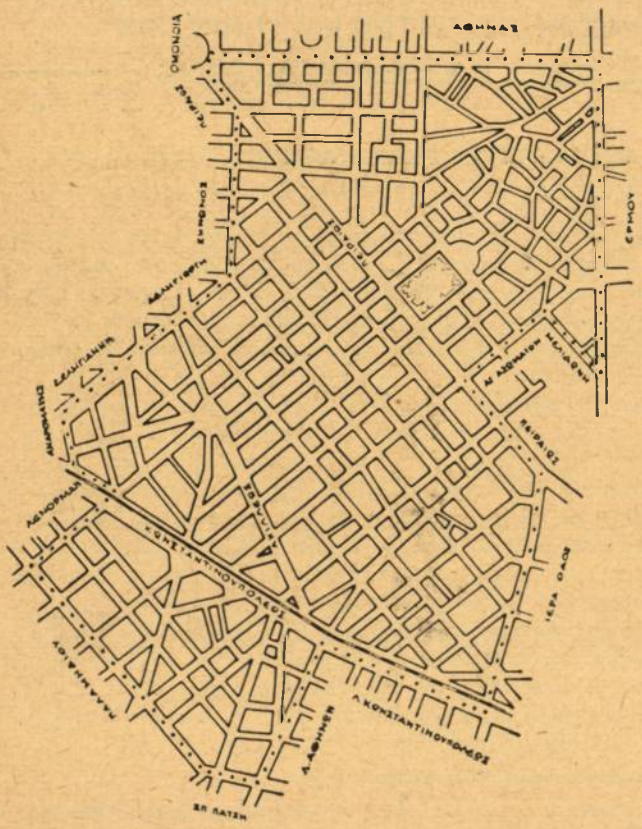
2. Ἀρχικὰ καὶ σημερινὰ ὅρια τοῦ τμήματος.

Τὰ ἀρχικὰ ὅρια τῆς περιφερείας τοῦ ΣΤ' Τμήματος ἦσαν : Πλατ. Ὁμονοίας—Ἁγίου Κωνσταντίνου—Θ. Δεληγιάννη—μέχρι συναντήσεώς της μὲ τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Σ.Π.Α.Π.—Ἁγ. Γεωργίου—Ἁγ.Γεωργίου καὶ Διογένους—Εὐθανασίας—Ποτισίας—γραμμὴ Σ.Π.Α.Π.—νοητὴ γραμμὴ μέσω τῶν ἀγρῶν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Φόρου τῶν διοδίων—ὁδὸς Πειραιῶς—Γέφυρα Ἰλισοῦ καὶ γραμμὴ Σ.Π.Α.Π.—Ρέμμα Ἰλισοῦ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ριζεύσκι—παρυφαὶ δάσους Βασιλίσσης Σοφίας—Ναὸς Ἁγίου Δημητρίου—Ἀπ. Παύλου—ἀνατολικὰ κιγκλιδώματα κήπου Θησείου—Ἀσωμάτων καὶ Ἑρμοῦ—Ἀσωμάτων—Πειραιῶς—δεξιὰ μέχρι ἀφετηρίας.

Τὰ σημερινὰ ὅρια εἶναι : Πλ. Ὁμονοίας—Πειραιῶς—Ζήνωνος—Δεληγιώργη—Δεληγιάννη—Ἀνδρομάχης—Λένορμαν—Παλαμηδίου— Σ. Πάτση—Λεωφ. Ἀθηνῶν—Λεωφ. Κωνσταντινουπόλεως—Ἱερὰ ὁδός—Πειραιῶς—Ἀσωμάτων— Μελιδώνη—Ἑρμοῦ—Ἀθηνᾶς μέχρι ἀφετηρίας.

Ἡ περιφέρεια τοῦ ΣΤ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος παρουσιάζει σημαντικὴ ἐμπορικὴ κίνησι καὶ ἰδίως στὸ βόρειο - ἀνατολικὸ καὶ κεντρικὸ αὐτῆς τμῆμα. Λίγο-πολὺ ὅλοι γνωρίζουμε τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς—Ἑρμοῦ—Πειραιῶς—Κολοκυνθοῦς—Πλ. Μεταξουργείου—Ἁγ. Κωνσταντίνου μέχρι Ὁμονοίας, γιατὶ δὲν ὑπάρχει Ἀθηναῖος ἢ ἄλλος ἐπισκέπτης τῆς Πρωτευούσης ποὺ νὰ μὴ πέρασε ἀπὸ τὸν λαβύρινθο αὐτὸ τῆς ἀγοραστικῆς κινήσεως. Χωρὶς νὰ ὑπερβάλλουμε, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ παρατηρουμένη κίνησις στὸν τομέα ποὺ ἀναφέραμε ξεπερνάει ὁποιαδήποτε ἄλλη κίνησι Ἀστυ-

νομικοῦ Τμήματος τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ Ὑπουργεῖα Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, τὸ Ἐργατικὸ Κέντρο, τὰ κεντρικὰ Ἰατρεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. (Πειραιῶς) καὶ οἱ ἄλλες δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ ἡ ἀφθονία τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, αὐξάνουν σημαντικὰ τὴν κίνησι ποὺ παρατηρεῖται.

3. Θέσις καὶ κατάστασις τοῦ οἰκήματος.

Τὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα στεγάζεται στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κραναοῦ ἀριθ. 3 τριώροφο οἴκημα, ἰδιοκτησίας τῆς Γαλλίδος Ἰσαβέλλας Καζεζύστ. Στὸ ὑπόγειο βρίσκονται τὰ κρατητήρια, τὸ ἑστιατόριο, τὸ κουρεῖο καὶ τὸ καφενεῖο, ἐνῶ στὸ ἰσόγειο τὰ γραφεῖα τοῦ Τμήματος καὶ τοῦ οἰκείου Παραρτήματος Ἀσφαλείας. Ἂν ἐξαιρέσουμε μερικὰ δωμάτια τοῦ Α' ὀρόφου, ποὺ στεγάζουν τὰ γραφεῖα τῆς Δ' Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως, ὅλοι οἱ ἄλλοι χῶροι χρησιμεύουν ὡς κοιτῶνες τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὸ κτίριο, καίτοι ὄχι ἀπόλυτα σύγχρονο, παρέχει σὲ γενικὲς γραμμὲς τὶς λογικὲς ἀνέσεις μιᾶς πολιτισμένης διαβιώσεως.

4. Ἀστυνομικὰ θέματα.

α) Τροχαίας.

Τὸ παρουσιαζόμενο στὴν περιφέρεια τοῦ ΣΤ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος κυκλοφοριακὸ πρόβλημα εἶναι ὀξύτατο καὶ τοῦτο γιατὶ ἔχει ἀφ' ἑνὸς μὲν μικροὺς καὶ δαιδαλώδεις δρόμους, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιατὶ συγκεντρώνει τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ κυκλοφορούντων ὀχημάτων, δικύκλων ἢ τρικύκλων, ἰδίως δημοσίας χρήσεως. Ἡ ὁπωραγορὰ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, τὰ πολυάριθμα πρακτορεῖα φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὁ κόσμος ποὺ κυκλοφορεῖ ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπορικότητος τοῦ τμήματος αὐτοῦ, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν πολυποίκιλα θέματα τροχαίας κινήσεως, τὰ ὁποῖα ὅμως, χάρις στὶς φιλότιμες προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν, ἀντιμετωπίζονται, κατὰ τὸ δυνατόν, μὲ ἐπιτυχία.

β) Τάξεως — Ἀσφαλείας — Μικροπωλητῶν — Ἐπαιτῶν.

Νομίζουμε πὼς τὸ νὰ τονίσουμε ξεχωριστὰ τὸ καθένα τὰ διάφορα προβλήματα τάξεως καὶ ἀσφαλείας ποὺ ἀπασχολοῦν τόσο τὸ Τμῆμα τάξεως ὅσο καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα, ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα ἐξεθέσαμε, θὰ ἀπαιτοῦσε πολὺ χῶρο, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν θὰ ἦτο περιττό. Μιὰ καὶ μόνη ἐπίσκεψις στὰ γραφεῖα τῶν ἀξιωματικῶν ὑπηρεσίας Τμήματος καὶ Παραρτήματος, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα στὸ κεντρικώτερο

καὶ ἐμπορικώτερο τμῆμα τῆς περιφερείας εἶναι ἱκανὴ νὰ δώση στὸν καθένα ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος. 'Εντελῶς ξεχωριστὰ ἀπασχολοῦν τὸ Τμῆμα αὐτὸ οἱ κάθε εἴδους μικροδιαφορὲς ἀστικῆς φύσεως. Παράλληλα οἱ μικροκλοπές, οἱ ἀπάτες, οἱ ὑπεξαιρέσεις, οἱ ἐκβιάσεις, τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἀσέμνων γυναικῶν καὶ σὲ γενικὲς γραμμὲς κάθε εἴδους ἀδικήματα εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξι.

Γράψαμε ἄλλοτε καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ τώρα ὅτι κατὰ τὴν γνώμη μας οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπηρεσίας τῶν κεντρικῶν Τμημάτων καὶ Παραρτημάτων πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἄρτια καταρτισμένοι, γιατὶ μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ ἀνταπεξέλθουν μὲ ἐπιτυχία στὰ πολλαπλᾶ καθήκοντά τους. Συμπληρώνοντας, καὶ μιλώντας εἰδικώτερα γιὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς ὑπηρεσίας, κάνουμε τὴ σκέψι ὅτι θὰ πρέπει, λόγω τῆς φύσεως τῶν παρουσιαζομένων περιπτώσεων, αὐτοὶ νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἀξιωματικοί, γιατί, κατὰ τεκμήριο τοὐλάχιστο, καὶ περισσότερα γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερη ἐπιβολὴ μποροῦν νὰ ἀσκήσουν μὲ τὸ βαθμό του.

Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῶν μέτρων τάξεως, αὐτὸ δὲν παρουσιάζεται ἐδῶ σὲ ἔντονο βαθμό, σὲ σύγκρισι μὲ ἄλλα Τμήματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε.

Τὸ θέμα τῶν μικροπωλητῶν ἀπασχολεῖ ζωηρὰ τὸ Τμῆμα ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ τῶν ἐπαιτῶν σὲ μικρότερο ὅμως βαθμό. Μποροῦμε σὰν ἀστυνομικοὶ νὰ νοιώθουμε ἱκανοποίησι γιὰ τὴ θέσι στὴν ὁποία βρίσκονται τόσο τὸ θέμαμ ικροπωλητῶν ὅσο καὶ τῶν ἐπαιτῶν, ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων ποὺ ἐλήφθησαν καὶ καθημερινῶς λαμβάνονται.

5. Στατιστικὰ στοιχεῖα συμβάντων καὶ ἀδικημάτων τοῦ ἔτους 1961.

α) Συμβάντων : Αἰφνίδιοι θάνατοι 5, συγκρούσεις—προσκρούσεις 75, τραυματισμοὶ ἐξ αὐτοκινήτων 110, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας 11, αὐτοκτονίες 4, ἀπασχολήσεις πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας 20, ἐνάρξεις πυρκαϊῶν, 15, πυρκαϊὲς 9 καὶ παροχὲς Α' Βοηθειῶν 35.

β) 'Αδικημάτων : 'Αποπλανήσεις εἰς βαθμὸν κακουργήματος 7, σωματικὲς βλάβες γενικῶς 301, ἐξυβρίσεις 115, κλοπὲς—ὑφαιρέσεις 252, ἀπάτες 28, ἐπαιτεῖες—ἀλητεῖες 94, ἐργατικῆς νομοθεσίας 67, παιγνίων 23, ἀφροδισίων νοσημάτων 125, λειτουργία καταστημάτων 194, καὶ περὶ αὐτοκινήτων 40. Συνολικὰ ἐβεβαιώθησαν 11 κακουργήματα, 1.401 πλημμελήματα, 5.519 πταίσματα ἐκ τῶν ὁποίων 226 αὐτόφωρα καὶ ἐγένοντο 6.956 ἔγγραφοι συστάσεις.

Οἱ κατὰ καιροὺς διατελέσαντες διοικηταὶ τοῦ ΣΤ' Τμήματος ἀξιωματικοὶ εἶναι οἱ κ.κ. Γιαννοῦτσος Ι., Πίτσιος Ε., Μαντζάρας Ν., Κουβαράκης Ι., 'Αναγνωστόπουλος Γ., Τζαμαλούκας Ι., Πετρόπουλος Π., Γλύκας Ν., † Λαγκουρέλης Ν., † Ταμποῦρλος Δ., Θειακὸς Δ., Σερμιὲ Γ., Κοντογιῶργος Γ., Παπατριανταφύλλου Κ., Βασιλάκος Δ., Μῶρος Δ., Κιτσοπανίδης Α., Παπασταθόπουλος Β., καὶ σήμερα ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. Μπούρας 'Ηλίας.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ — ΑΥΣΤΡΙΑ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ — ΓΑΛΛΙΑ ΕΛΒΕΤΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΙΩΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφήνοντας τὸ Ζάγκρεμμ μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις, συνεχίσαμε τὴν διαδρομή μας μέσα ἀπὸ ὡραῖα τοπία, παραπλεύρως τοῦ ποταμοῦ Ντράβα. Στὸ Βαρατζήν, ποὺ φθάσαμε τὴν 13ην ὥραν βλέπουμε τοὺς κατοίκους νὰ κυκλοφοροῦν μὲ ποδήλατα ποὺ εἶναι πάμπολλα ἐδῶ σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ εἶναι ἐλάχιστα. Τὸ κρύο εἶναι δυνατό. Ἕνας πού κάθεται κοντά μου κρυώνει. Μὲ σκουντᾶ μὲ τὸ χέρι του καὶ μοῦ λέγει: «κοίτα φίλε μου κρύο καὶ νὰ σκεφτῆς ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ Ἀθηναῖοι ψήνονται στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Βουλιαγμένης». Τὴν 14 45' ὥραν περάσαμε τὴν πόλι Μάριμπορ ποὺ εἶναι ἡ δεύτερη πόλις τῆς Σλοβενίας καὶ ἀνώτερο πνευματικὸ καὶ οἰκονομικὸ κέντρο τοῦ βορείου μέρους τῆς Γιουγκοσλαβίας. Σὲ μιὰ ὥρα ἀπὸ ἐδῶ φθάσαμε στὰ σύνορα. Ἀπέναντί μας σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἡ Αὐστρία. Ὁ τελευταῖος γιουγκοσλαβικὸς ἔλεγχος τέλειωσε γρήγορα καὶ σὲ λίγο λεπτὰ ἀφήσαμε τὴν Γιουγκοσλαβία γιὰ νὰ σταματήσωμε στὸ συνοριακὸ φυλάκιο τῶν Αὐστριακῶν.

Ὁ τελωνειακὸς ἔλεγχος ἐδῶ εἶναι ἐντελῶς τυπικός. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀργοῦμε πολύ.

Πανύψηλα ὁλοπράσινα ἔλατα ὀρθώνονται στὸ πέρασμά μας καμαρωτὰ σὰν μαρμαρωμένοι στρατιῶτες, φρουροὶ ἀκοίμητοι τῶν μεγαλοπρεπῶν Αὐστριακῶν Ἄλπεων, ποὺ ἀγέρωχες διαβαίνουν τοὺς αἰῶνες καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ τοῦ ξένου. Οἱ κάτοικοι ντυμένοι μὲ τὶς γραφικὲς πολύχρωμες ἀμφιέσεις τῶν Τυρολέζων μοιάζουν μὲ μικρὲς μαριονέτες ποὺ τρέχουν σὲ καταπράσινο λιβάδι, ἐνῶ τὰ μικρὰ σπίτια μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὴν χαρακτηριστική κατασκευή τους ποὺ ἡ στέγη καταλήγει σὲ ἕνα πολὺ ὀξὺ σχῆμα, διὰ νὰ μὴ κρατοῦν τὸ χιόνι, προκαλοῦν ἰδιαίτερη ἐντύπωσι καὶ νομίζεις ὅτι βλέπεις μιὰ ζωγραφιὰ περισσότερο παρὰ ὅτι ζῆς μιὰ πραγματικότητα. Στὸ δρόμο σὲ μικρὲς ἀποστάσεις ὑπάρχουν εἰκονοστάσια μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ φυσικὸ συνήθως μέγεθος, ἔτσι ποὺ ἡ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ Θεανθρώπου μᾶς ἀγκαλιάζει μὲ τὴν ἀγάπη του, στὸ μακρυνό μας ταξίδι.

Στὸ Γκρὰτς φθάσαμε στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα. Εἶναι μιὰ παλαιοτάτη καὶ γραφικοτάτη πόλις στὶς δύο ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μούρ καὶ περιβάλλεται ἀπὸ τὶς δασώδεις Στυρικὲς Ἄλπεις. Μιὰ μικρὴ παραφυάδα τῶν Ἄλπεων σχηματίζει μέσα στὴν πόλι τὴν ἀκρόπολι αὐτῆς, τὸ Σλόσμπεγκ, ποὺ ἦσαν παληὰ σημαντικὸ φρούριο. Ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ ποὺ ἔχει ὕψος 471 μέτρα μὲ ἕνα μικρὸ τραινάκι (τελεφερὶκ) καὶ θαυμάσαμε ἀπὸ κεῖ ψηλὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς πόλεως σὲ ὅλη της τὴν ἔκτασι. Τὸ Γκρὰτς ἔχει ὀνομαστὸ πανεπιστήμιο, στὸ ὁποῖο φοιτοῦν πολλοὶ Ἕλληνες σπουδασταί, καὶ τεράστια βιβλιοθήκη. Ὅταν φύγαμε εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Ἦσαν μεσάνυχτα ὅταν μπήκαμε στὴν Βιέννη.

6-7-62. Ἡ Βιέννη εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες πόλεις τῆς Εὐρώπης, πρωτεύουσα τῆς Δημοκρατίας τῆς Αὐστρίας. Κτισμένη σὲ ὕψος 167 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, περιβάλλεται ἀπὸ λόφους καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὴν μεγάλη διώρυγα τοῦ Δούναβη ποὺ δέχεται τὰ νερὰ καὶ ἄλλων μικροποταμῶν.

Εἶναι ἡ πλουσιώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς πόλεις τοῦ κόσμου σὲ πνευματικὰ ἱδρύματα, ἀκαδημίες, πινακοθῆκες, μουσεῖα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ὅλες τὶς ἐποχές.

Εἶναι μουσεῖο τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ γενικῶς τῆς τέχνης καὶ ἀναγνωρίζεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο γιὰ πατρίδα τοῦ βαλς καὶ τῆς ὄπερας.

Στὶς 9 τὸ πρωὶ ξεκινήσαμε γιὰ νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ τὴν πόλι. Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος καὶ ἕνας λαμπρὸς ἥλιος φωτίζει τὰ πελώρια μεγαλοπρεπῆ κτίρια ποὺ παρουσιάζουν ὅλη τὴν ἀρχοντιά τους πίσω ἀπὸ τὰ γκρίζα γεράματά τους. Μένουμε ὅλοι γοητευμένοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους ποὺ τοὺς χωρίζουν μεγάλες νησῖδες μὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ πανύψηλα δένδρα καὶ τὴν παραδειγματικὴ καθαριότητα καὶ ἡσυχία ποὺ προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωσι. Ἐπισκεπτόμαστε στὴν πλατεῖα Μάξιμπλαν τὴν ἀναμνηστικὴ ἐκκλησία Βοτιβκίρχε γοτθικοῦ ρυθμοῦ ποὺ ἔχει δύο εἰκονοστάσια ὕψους ἑκατὸν μέτρων. Περνᾶμε ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο, ἕνα μεγάλο κτίριο γοτθικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι βλέπουμε τὸ αὐτοκρατορικὸ θέατρο ποὺ ἐξωτερικῶς στολίζουν ὡραῖα ἀγάλματα ,ἐνῶ ἐσωτερικῶς ἀφάνταστη πολυτέλεια. Στὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ δρόμου ὑπάρχει καὶ ὁ λεγόμενος λαϊκὸς παράδεισος, ὅπου παρατηροῦμε τὰ ἀγάλματα μεγάλων μουσικοσυνθετῶν, ὅπως τῶν Στράους, Λάννερ κλπ. Βαδίζουμε στὴν περίφημη λεωφόρο Φράντζαρικ ποὺ γιὰ τὰ ὡραῖα κτίριά της ἀποτελεῖ τὸ ὡραιότερο τμῆμα τῆς Βιέννης. Σ' αὐτὴ εἶναι τὸ μέγαρο τῆς Δικαιοσύνης ρυθμοῦ ἀναγεννήσεως καὶ τὸ Βουλευτήριο ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ ποὺ στολίζεται μὲ πολλὲς σειρὲς ἀγάλματα ὅμοια μὲ τὶς Καρυάτιδες, τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Πιὸ κάτω στὸ κέντρο τῆς παληᾶς πόλης σπουδαιότερο κτίριο εἶναι τὰ αὐτοκρατορικὰ ἄλλοτε ἀνάκτορα τοῦ οἴκου τῶν Ἁψβούργων ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ κτιρίων διαφόρων ἐποχῶν. Στὸ κέντρο τῆς πόλης (ἂν καὶ εἶναι δύσκολο νὰ καθορίσῃ τοῦτο ὁ ἐπισκέπτης γιατὶ ὅλη ἡ πόλις παρουσιάζει ὄψι κέντρου) ἐπισκεπτόμαστε τὸ σημαντικώτερο ἱστορικὸ μνημεῖο, τὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ἄριστα μνημεῖα τῆς γερμανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς σὲ σχῆμα λατινικοῦ σταυροῦ καὶ ποὺ γιὰ τὴν ἀνέγερσί του χρειάστηκαν 250 χρόνια.

Στὸ κέντρο τῆς πόλης ἄξιο παρατηρήσεως εἶναι τὸ σημεῖο τῆς Θείας Εὐχαριστίας μὲ πολλὰ ἀγάλματα καὶ πιὸ πέρα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς σὲ ὅλη τοὺ τὴ μεγαλοπρέπεια, ποὺ εἶναι ἀντίγραφο τοῦ περιφήμου ἀγάλματος τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν. Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεφτήκαμε τὰ ἀνάκτορα τοῦ οἴκου τῶν Ἁψβούργων, τὸ Σέμπρουν, ποὺ βρίσκεται στὸ νοτιοδυτικὸ τμῆμα τῆς πόλης. Μπήκαμε μέσα στὰ ἀνάκτορα, ποὺ κρύβουν τόση πολυτέλεια καὶ πλοῦτο καὶ ποὺ γνώρισαν ἡμέρες δόξης καὶ ἀφαντάστου μεγαλείου τὴν ἐποχὴ τῶν αὐτοκρατόρων. Τὰ ἀνάκτορα ἔχουν 1441 δωμάτια καὶ φέρουν ἀκόμα τὴν πλούσια διακόσμησι καὶ τὴν αὐτὴ ἐπίπλωσι, ὅπως τὴν ἐποχὴ τῆς δόξης τους. Μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ διαμερίσματα ξεχωριστὴ θέσι κατέχει μιὰ μεγάλη σάλλα ἄφθαστη σὲ μεγαλοπρέπεια καὶ χρῶμα, ὅπου συναντήθηκε τελευταῖα ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Κέννεντυ μετὰ τοῦ Ρώσου Κροῦτσεφ. Τὸ βράδυ ὅλοι πήγαμε στὴ φημισμένο Λοῦνα-Πάρκ, ποὺ παρέχει κάθε εἴδους ψυχαγωγία καὶ κάναμε ἕνα γύρο μὲ τὴ μεγαλύτερη στὸν κόσμο ρόδα. Ἀργὰ μὲ τὸ μικρὸ βαποράκι, διασχίσαμε τὸν χιλιοτραγουδισμένο Δούναβι σ' ἕνα θαυμάσιο περίπατο καὶ ἀκούσαμε στοὺς ἥσυχους παφλασμούς του ἕνα σωρὸ γλυκιὲς μελωδίες στὸ ρυθμὸ τοῦ βάλς.

7-7-62. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐπισκεφτήκαμε τὴν μονὴ τῶν Καπουτσίνων. Στὸ κάτω μέρος τῆς Μονῆς σ' ἕνα μεγάλο διάδρομο εἶναι οἱ τάφοι τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ οἴκου τῶν Ἁψβούργων στολισμένοι μὲ μυθώδη πολυτέλεια. Συνέχεια κάναμε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ στὸ ὡραιότερο προάστιο τῆς Βιέννης, τὸ Κάλεμπεργκ, ποὺ βρίσκεται σὲ λόφο ὕψους 480 μέτρων. Ὁ δρόμος μικρὸς καὶ ἀνηφορικός, μέσα ἀπὸ πολλὲς ταβέρνες ποὺ προσφέρουν τὴν μπύρα σὲ μεγάλα ποτήρια τοῦ ἑνὸς κιλοῦ, σοῦ θυμίζει Πλάκα. Στὸ δρόμο μας βλέπουμε τὸ σπίτι τοῦ μεγαλυτέρου μουσικοῦ τῶν αἰώνων, τοῦ Μπετόβεν, ἕνα παληὸ χαμηλὸ κτίριο μὲ κοκκινωπὸ χρῶμα καὶ τὸ δωμάτιο ποὺ ἔζησε ὁ μεγάλος μουσουργός. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Κάλεμπεργκ τὸ θέαμα τῆς Βιέννης εἶναι ὡραιότατο καὶ φαντασμαγορικὸ κατὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Ἀπέναντί μας εἶναι τὰ

σύνορα τῆς Τσεχοσλοβακίας σὲ ἀπόστασι 14 μιλίων. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ λόφο περνοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μουσικοσυνθέτου Σοῦμπερ, καὶ ἀπὸ τὴν ταβέρνα ποὺ περνοῦσε τὶς ἐλεύθερες ὧρες του. Σὲ λίγο πάλι στὴν πόλι. Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἡ ρύθμισις τῆς τροχαίας γίνεται ἀπὸ ἀστυφύλακες καθισμένους σὲ ψηλὲς ἐξέδρες. Πάντως, ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει ἐντύπωσι εἶναι ἡ σοβαρότης τους, ἡ προθυμία, ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐμφάνισις καὶ ἡ εὐγένειά τους. Μὲ χαμόγελο μᾶς χαιρετοῦν στρατιωτικὰ ὅταν τοὺς ρωτᾶμε κάτι καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅταν φεύγουμε ἀπὸ κοντά τους. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ εὐγένεια τῶν Βιεννέζων. Τὸ «εὐχαριστῶ» καὶ τὸ «παρακαλῶ» εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος σὲ κάθε ὁμιλία.

8-7-62. Τὸ πρωὶ στὶς 7.30′ ἀφήσαμε τὴν Βιέννη μὲ τὶς καλύτερες ἀναμνήσεις. Ἡ διαδρομὴ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα εἶναι τόσο μαγευτικὴ ποὺ μόνο ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ τὴν συλλάβη. Ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Γερμανία ἔχουν τοὺς καλύτερους αὐτοκινητοδρόμους τῆς Εὐρώπης μὲ πλάτος 30 μέτρων περίπου. Εἶναι ἴσιοι σὲ μεγάλη ἀπόστασι καὶ μποροῦν τὰ αὐτοκίνητα νὰ τρέχουν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Στὴν πόλι Λίντς ποὺ εἶναι πρωτεύουσα τῆς Ἄνω Αὐστρίας φθάσαμε στὶς 10.45′. Σταματήσαμε γιὰ λίγο καὶ ἐπισκεφθήκαμε τὸ μητροπολιτικὸ ναό της, μὲ τὸ ὀνομαστὸ κωδωνοστάσιο ὕψους 135 μέτρων. Σὲ λίγη ὥρα μετὰ τὸ Λίντς περνοῦμε τὴν ὡραιοτάτη κωμόπολι Βέλς ποὺ εἶναι πνιγμένη ἀπὸ ὄμορφα λουλούδια καὶ θαυμάζουμε πιὸ κάτω τὴν ἥσυχη λίμνη Βαλερσί. Τὸ πούλμαν δὲν ἄργησε νὰ μᾶς φέρη τὶς μεσημβρινὲς ὧρες στὴν θαυμάσια πόλη Σάλσμπουργκ. Ὅλο ἐδῶ τὸ τοπίο εἶναι ἕνα χάρμα φυσικῆς ὁμορφιᾶς. Μέσα στὴν πόλι ποὺ τὴν κατέστησε διάσημη ἡ μουσική της παράδοσις καὶ οἱ Ἄλπεις ποὺ εἶναι κέντρο χειμερινῶν σπόρ, ἀξιόλογο μνημεῖο εἶναι ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς μὲ τὰ δύο κωδωνοστάσια ὕψους 79 μέτρων. Φεύγοντας περνοῦμε μέσα ἀπὸ ἕνα σωρὸ φυσικὲς ὁμορφιές, ποὺ χορταίνουν τὸ μάτι. Στὶς 4.15′ τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὰ σύνορα. Ἐδῶ ὁ ἔλεγχος εἶναι πάλι τυπικὸς γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀργοῦμε νὰ περάσουμε στὴν Γερμανία. Ἕνας συνάδελφος συγκεντρώνει ὅλα τὰ αὐστριακὰ νομίσματα ποὺ ἔχουμε καὶ τὰ ἀλλάζει μὲ γερμανικά. Αὐτὸ γίνεται κάθε φορὰ ποὺ μπαίνουμε σὲ κάθε νέο κράτος. Σὲ λίγο εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ ξεκινοῦμε γιὰ τὸ Μόναχο. Ἡ διαδρομὴ στὸν μεγάλο αὐτοκινητόδρομο εἶναι θαυμασία μέσα ἀπὸ ἀπέραντα δάση ἐλάτων. Στὸ Μόναχο φθάσαμε στὶς 7.30′ τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐγκατασταθήκαμε κοντὰ στὸ κέντρο. Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πιὸ κάτω εἶναι ὁ κεντρικὸς σιδηροδρομικὸς σταθμός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς Εὐρώπης. Γύρω ἀπὸ τὸ σταθμὸ εἶναι τὸ κέντρο τῆς πόλης, μὲ τὸ μεγαλύτερα καὶ πλουσιώτερα καταστήματα. Τὸ βράδυ ἀπολαύσαμε στὴν βασιλικὴ μπυραρία τοῦ Μονάχου, ποὺ ἄλλοτε ἦταν κέντρο συγκεντρώσεως τοῦ Χίτλερ καὶ τῶν συνεργατῶν του, τὴν φημισμένη Βαυαρικὴ μαύρη μπύρα, μέσα σὲ μεγάλα ποτήρια ποὺ χωρᾶνε ἕνα κιλὸ καὶ ποὺ ὀρθὰ ἕνας Ἀστυνόμος τὰ ὠνόμασε κουβάδες.

9-7-62. Τὸ Μόναχο βρίσκεται ἐπὶ τοῦ ὑψιπέδου τῆς Βαυαρίας σὲ ὕψος 520 μέτρων. Ἄλλοτε ἦταν πρωτεύουσα τοῦ Βαυαρικοῦ Κράτους καὶ πρὸ τοῦ Β′ παγκοσμίου πολέμου ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ κόσμου γιὰ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα, πάρκα, μουσεῖα, βιβλιοθῆκες καὶ τεχνικὰ ἱδρύματα, ποὺ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ καταστράφηκαν κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Στὸ κέντρο τῆς πόλης ξεχωριστὴ θέσι κατέχει τὸ Δημαρχεῖο, ἕνα κτίριο γοτθικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἕνα σωρὸ ἀγάλματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας ἔχει ξεχωριστὴ σημασία εἶναι τὰ προπύλαια, σὲ ἑλληνικὸ ρυθμό, κατὰ σχέδιο τοῦ Κλέντσε (1846–1862). Στὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ αὐτῶν ἀπάνω στὸν τοῖχο εἶναι γραμμένα ἑλληνικὰ μὲ χρυσᾶ γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων τοῦ ἀγῶνος 1821 καὶ ἄλλα.

(Συνεχίζεται)

Παιδικαὶ Κατασκηνώσεις Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Ν. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ**

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου 1962, ἡμέραν Σάββατον καὶ ἀπὸ 18.30'—21.30' ὥρας, ἐτελέσθη ἑορτὴ ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ Ἀττικῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἐκεῖ λειτουργησάσης παιδικῆς κατασκηνώσεως τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων. Παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν κ. Δημ. Βρανόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Γ. Δ. Α. Π. παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Θωμᾶς Νούσιας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Δημοσθένης Χανδρινὸς ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Νικόλαος Νικητάκης, ὁ τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Κ. Τουζένης ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, ὁ κ. Βρ. Ἀλεξούλης ὑπάλληλος Ὑπ. Ἐσωτερικῶν, αἱ κυρίαι Μάνια Γερανέα καὶ Ἰσμήνη Παπατέστα ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Ὁ ταγματάρχης Ε.Β.Χ. κ. Βραδῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Οἱ μοίραρχοι κ.κ. Κουλούρης καὶ Σιῶπος μετὰ τῶν συζύγων των ὡς ἐκπρόσωποι τῆς γειτονικῆς κατασκηνώσεως τῆς Ε.Β.Χ., τρεῖς ἀξιωματικοὶ τῆς Ε.Β.Α. ὡς ἐκπρόσωποι τῆς γειτονικῆς οἰκογενειακῆς ἑξοχῆς τῆς Ε.Β.Α., ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν γειτονικῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων. Ὁ μηχανικὸς τοῦ Δήμου Πειραιῶς κ. Οἰκονομάκης Γεώργιος μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Οἱ ἀστυνόμοι κ.κ. Προεστὸς Θεόδωρος, Μπρικόλας Πολύκαρπος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, γονεῖς καὶ συγγενεῖς τῶν κατασκηνωτριῶν καὶ στελεχῶν. Ὁ κ. Χαριλ. Προκοπίδης, διευθυντὴς τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Καταστήματος Ἀνηλίκων μετὰ τῆς συζύγου του καὶ πολλὰ ἄτομα τῆς Πειραϊκῆς καὶ Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν κ. Δημ. Βρανόπουλος καὶ οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' κ. κ. Θ. Νούσιας, Γεν. Διευθυντὴς Γ. Δ. Α. Π., Νικ. Νικητάκης, Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς καὶ Δ. Χανδρινός, Διευθυντὴς Γραφείων Α.Α.Π., παρακολουθοῦν τὸ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα τῆς Παιδικῆς Ἀστυνομικῆς Κατασκηνώσεως.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς ὑπῆρξε πλουσιώτατον. Ἐπαίχθησαν σκέτς, ἀπηγγέλθησαν ποιήματα, ἐτραγουδήθησαν τραγούδια καὶ ἐχορεύθησαν χοροὶ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν, ὥστε τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον νὰ καταχειροκροτήσῃ

καὶ συγχαρῇ θερμῶς τὰ στελέχη, τοὺς ἐκτελεστὰς καὶ πάντας τοὺς καθ'οἱονδήποτε τρόπον ἐργασθέντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ παιδιὰ ἀπέδοσαν ἄριστα. Ἰδιαιτέρως ὅμως διεκρίθησαν οἱ κατασκηνώτριες : Σούλα Μιχαλίτση, Βιβὴ Γκόρου, Κούλα Κάσση, Ἰωάννα Λεμπέση, εἰς τὸ σκέτς «Ὁ ἀπατεώνας», Σούλα Μιχαλίτση, Μίλκα Κωττάκη, Βιβὴ Γκόρου, Ρίτσα Ἀθανασοπούλου, Ἰωάννα Λεμπέση, Μαρία Παυλάκου, εἰς τὸ σκέτς «Ὁ Μῆτρος δικάζεται», Ἑλένη Ἀναστασίου στὴν ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος «Τ' ἄστρο στὴν Ἀνατολή», Ἄννα Δήμου, Ἑλένη Σιδέρη, Βιβὴ Γκόρου, Σούλα Μιχαλίτση, Ντίνα Δεμπεγιώτου, Ἰωάννα Λεμπέση, Μαρία Παυλάκου, Κικὴ Βαρότση, Κωστούλα Γκίκα, εἰς τὸ σκέτς «Νὰ γιατρὸς – Νὰ μάλαμα», Σούλα Μιχαλίτση, Βιβὴ Γκόρου, Ἑλένη Σιδέρη, Μαρία Παπαρρηγοπούλου, Κούλα Κάσση, Κικὴ Βαρότση, Καίτη Κατσίγερα μὲ ἀφηγήτριαν τὴν δεσποινίδα Ἑλένην Ἀρβανιτάκη εἰς τὰ κατὰ διασκευὴν ποιήματα «Βράχος καὶ κῦμα» τοῦ Βαλαωρίτη, «Ματρόζος» τοῦ Στρατήγη καὶ «Σαμουὴλ». Ὡσαύτως διεκρίθησαν οἱ κατασκηνώτριες Βάσω Νικολακοπούλου, Ἑλένη Τριανταφυλλοπούλου, Λαμπρινὴ Κωνσταντέλλου, Ἰωάννα Λεμπέση καὶ Χρυσούλα Μελετοπούλου εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, ἀντιστοίχως, τῶν ποιημάτων «Κοριτσάκι–Ποντικάκι», «Μάννα», «Γλωσσοῦ», «Ζωγραφιὰ ἀπ' τὴ φύση», «Τοῦ ψαρᾶ τὸ παιδάκι».

Ἐπίσης ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν οἱ κατασκηνώτριες εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς ἐθνικοὺς χορούς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Σούλας Μιχαλίτση. Ἀλλὰ καὶ ἡ παιδικὴ χορῳδία τῆς ἀστυνομικῆς κατασκηνώσεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Ἀρβανιτάκη ἀφῆκε τὰς καλυτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ καλλιτεχνικοῦ προγράμματος, ἐπλησίασεν εἰς τὸ μικρόφωνον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς κατασκηνώσεως, Ἀστυνόμος Β' κ. Νικόλαος Ἀθανασόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Σεβαστοί μοι κύριε Γενικὲ Διευθυντά, κύριοι Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταί,
Ἀξιότιμοι Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Σᾶς ἀπευθύνω ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν κατασκηνωτῶν—κατασκηνωτριῶν καὶ στελεχῶν τῆς ὑπ' ἐμὲ κατασκηνώσεως θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην σας νὰ τιμήσητε τὴν σημερινήν μας ἑορτὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἐφετεινῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου.

Ἡ συμπαράστασις τοιούτου ἐκλεκτοῦ καὶ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἐνθαρρύνει καὶ τροφοδοτεῖ μὲ ἠθικὰς δυνάμεις ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν ὑπηρετήσεως τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων, ὥστε νὰ συνεχίσουν λίαν ἀποτελεσματικῶς τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἔργον καὶ νὰ ἐδραιώσωσιν ἀκόμη περισσότερον τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φιλοξενουμένων παιδιῶν εἰς τὰς κατασκηνώσεις.

Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ἐκθέσω μὲ δύο λόγια μόνον, ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἔργον τῆς κατασκηνώσεως ἡμῶν, ἡ ὁποία λειτουργεῖ ἀπὸ τετραετίας εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Α. Α. Πόλεων καὶ τὴν συμπαράστασιν τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν, Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ὑφυπουργείου Οἰκονομικῶν, λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959 εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παιδικὴ Κατασκήνωσις Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων».

Αὕτη ὀργανοῦται κατ' ἔτος κατόπιν κοινῆς ἀποφάσεως τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἐσωτερικῶν.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων ὅπως ὀργανώνῃ παιδικὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν ὑπέροχον φυσικὴν καὶ ὑγιεινὴν τοποθεσίαν περιοχῆς Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀττικῆς, πρὸς ἀποστολὴν τῶν

τέκνων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν–Πειραιῶς.

Δίδεται οὕτω ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς γονεῖς ἀστυνομικοὺς παντὸς βαθμοῦ νὰ ἀποστείλωσι τὰ τέκνα των ἡλικίας 7—14 ἐτῶν νὰ παραθερίσωσιν ἐπὶ 21 ἡμέρας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1959, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησε διὰ πρώτην φορὰν ἡ κατασκήνωσίς μας εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν, ἐφιλοξενήθησαν κατὰ τὰς τρεῖς κατασκηνωτικὰς περιόδους 333 παιδιὰ ἄρρενα καὶ θήλεα. Τὸ ἔτος 1960, 424 παιδιά, τὸ ἔτος 1961, 417 καὶ τὸ λῆγον ἔτος 517 παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡ κατ' ἔτος βελτιουμένη διαβίωσις τῶν κατασκηνωτῶν ηὔξησεν, ὅπως ἠκούσατε, σημαντικῶς τὸν ἀριθμὸν προσελεύσεως τούτων. Δεῖγμα ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τῶν γονέων πρὸς τὴν κατασκήνωσιν. Καὶ ὅταν λέγωμεν κατασκήνωσιν ἐννοοῦμεν πεπειραμένην, δεδοκιμασμένην καὶ χρηστὴν ἡγεσίαν. Πλαισίωσιν τῶν παιδιῶν ὑπὸ ἱκανῶν, τιμίων, ἠθικῶν, χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ὑψηλοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ἀτόμων.

Ἡ ἡγεσία, τὸ διαχειριστικὸν προσωπικὸν καὶ τὸ προσωπικὸν φρουρήσεως καὶ ἐπιτηρήσεως τῆς κατασκηνώσεως, προέρχονται ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Ἡ πλαισίωσις τῶν παιδιῶν ἐπιτυγχάνεται ὑπὸ τέκνων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα, ἤτοι ἡλικίαν 16–22 ἐτῶν, ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, γραμματικὰς γνώσεις Δ' τάξεως ἑξαταξίου Γυμνασίου τοὐλάχιστον καὶ ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν Σχολὴν Ἐκπαιδεύσεως Στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ἡ ἡγεσία καὶ τὰ στελέχη τῆς κατασκηνώσεως ἐργάζονται νυχθημερὸν νὰ πληρώσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ μὲ χαρὰν, νὰ περιφρουρήσωσι τὴν σωματικήν του ὑγείαν καὶ νὰ πλουτίσωσι τοῦτο μὲ ὡραῖα, εὐγενῆ, ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ συναισθήματα, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ τοῦτο εἰς τοὺς γονεῖς του καθ' ὅλα ὑγιὲς καὶ αἰσιόδοξον, πρόθυμον νὰ ἐργασθῇ δημιουργικῶς διὰ τὸ μέλλον του, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν πρόοδον.

Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῆς σημερινῆς μας ἑορτῆς δὲν εἶναι ἡ ἐπίδειξις, ἀλλ' ἡ παρουσίασις τῆς ὅλης ἐργασίας τῆς κατασκηνώσεως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπετεύχθη ἡ καλλιέργεια εὐγενῶν συναισθημάτων ἠθικῆς σκοπιμότητος καὶ πατριωτικῆς ἐξάρσεως. Ἐπίσης ἐπετεύχθη ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια, ἡ ἀνακάλυψις ταλέντων, ἡ ἐμψύχωσις τῆς πειθαρχίας, ἡ ὑπακοὴ καὶ ὁ σεβασμός, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πρόοδον ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὑγιῶν κοινωνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν.

Τελευτῶν αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπευθύνω εὐχαριστίας εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους Ὑπουργοὺς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Οἰκονομικῶν κ.κ. Α. Στρᾶτον καὶ Δ. Ἀλιπράντην διὰ τὴν χορηγηθεῖσαν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκην, ὅστις ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Γ.Δ.Α.Π. κ. Θωμᾶ Νούσια, διὰ τὴν ἠθικὴν συμπαράστασιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του ὅπως λειτουργήσῃ ἀπροσκόπτως ἡ παιδικὴ κατασκήνωσις.

Εὐχαριστοῦμεν ὡσαύτως τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Παῦλον Ντεντιδάκην, ὅστις πάντοτε συμπαρίσταται παραχωρῶν λίαν εὐχαρίστως καὶ προθύμως ὑλικὰ μέσα καὶ προσωπικὸν ἀκόμη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου ἔργου μας.

Ὀφείλω ὡσαύτως νὰ εὐχαριστήσω ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν κατασκηνωτῶν — κατασκηνωτριῶν, τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων αὐτῶν τῆς ὑπ' ἐμὲ κατασκηνώσεως τὸν σεβαστὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρον Ρακιντζῆν, ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Δημοσθένους Χανδρινοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη λειτουργίας τῆς κατασκηνώσεως συνέβαλε τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἀρτιωτέραν καὶ πληρεστέραν ὀργάνωσιν ταύτης. Ἐξεύρεσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἀπαιτηθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς ἀντιμετώπισιν

ὅλων τῶν ἐξόδων διὰ τὴν ἀρίστην λειτουργίαν τῆς κατασκηνώσεως, ἰδίᾳ δὲ ἐφαρμογῆς διαιτολογίου ἐξαιρετικοῦ, ἀφθόνου καὶ πλουσίου εἰς θερμίδας.

Ἐπίσης θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ τὸν Ὑπαστυνόμον κ. Σπῦρον Πηλόν, γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ἀπὸ τὰς ἐκπομπὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τὰς προβολὰς ταινιῶν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων συνοικιῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Οὗτος, ὡς εἰδικὸς εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ ψυχαγωγικὸν τομέα, συνέβαλε κατὰ πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς μας.

Ἐπίσης ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπευθύνω θερμὰς εὐχαριστίας καὶ συγχαρητήρια εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Ἀκρίβου, θυγατέρα τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, ἡ ὁποία εἰργάσθη μετ' ἀφοσιώσεως, εὐσυνειδήτως, ἀόκνως καὶ στοργικῶς, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν δύο τελευταίων περιόδων, καθ' ἃς διετέλεσεν ὑπαρχηγός, δίδουσα πρώτη τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ λοιπὰ στελέχη. Λόγῳ δὲ τῆς μορφώσεως, καθ' ἣ ἀπόφοιτος τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ τῆς Σχολῆς Ἐκπαιδεύσεως Στελεχῶν Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διδασκαλίαν τῆς σημερινῆς ἑορτῆς εἰς τὸν τομέα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως καὶ καλῆς ἀποδόσεως ἑκάστου μέρους.

Θὰ ἦτο παράλειψις καὶ μάλιστα αἰσθητὴ ἐὰν δὲν ἀπηύθυνα ἐκ τῆς θέσεως ταύτης τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς ὅλα τὰ στελέχη, τὸ ἀστυνομικὸν καὶ ἰδιωτικὸν προσωπικὸν τῆς κατασκηνώσεως, διὰ τὰς μετ' ἀφοσιώσεως, εὐσυνειδησίας, φιλοτιμίας καὶ προθυμίας, παρασχεθείσας ὑπηρεσίας των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν λειτουργίας τῆς κατασκηνώσεως.

Χαιρετίζω ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς παρισταμένους ἀξιοτίμους κυρίας καὶ κυρίους καὶ τὰ ἀγαπητά μας παιδιὰ καὶ εὔχομαι εἰς ὅλους ὁλοψύχως ὑγείαν, χαράν, μακροημέρευσιν.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς

Ζήτω ὁ Βασιλεύς».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μπουκουβάλα ἐπαιάνισε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς προσκεκλημένους προσεφέρθησαν εἰς τὰ πρὸς τοῦτο διασκευασθέντα κυλικεῖα διάφορα ἀναψυκτικὰ καὶ ἐδέσματα.

Ν. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ι

Ἰάκχου.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ 31, πίσω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Ἀεριόφωτος.

Ὁ Ἴακχος, γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἀδελφὸς καὶ μνηστὴρ τῆς Περσεφόνης, ἦτο τοπικὸς θεὸς τῆς Ἐλευσῖνος. Δευτερεύουσα θεότης τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτελεῖτο στὴν Ἀθήνα πομπή, τὴν ὁποία ἀπεικονίζει ὁ Ἀριστοφάνης στοὺς «Βατράχους» του.

Ἰακωβάτων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 289, στάσις Ἁγίου Λουκᾶ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη Κεφαλλωνίτικη οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶναι κλάδος τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Τυπάλδων καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος, Νικόλαος καὶ Χαράλαμπος προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες γιὰ τὴν ἕνωσι τῆς Ἑπτανήσου.

Ἰακωβίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 321, μετὰ τὸ ἐργοστάσιο Κλωναρίδου.

Ὁ Γεώργιος Ἰακωβίδης, ζωγράφος καὶ γλύπτης, γεννήθηκε στὰ Χύδηρα τῆς Λέσβου τὸ 1853 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1932. Τὸ 1900, εὑρισκόμενος στὸ Μόναχο, διωρίσθη ἔφορος τῆς νεοσυσταθείσης Πινακοθήκης Ἀθηνῶν, θέσι τὴν ὁποία διατήρησε μέχρι τὸ 1919. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν καὶ διευθυντὴς αὐτῆς ἀπὸ τὸ 1910. Τὸ 1926 ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός. Διακρίθηκε στὴν προσωπογραφία καὶ παιδογραφία, ἄφησε περὶ τοὺς 200 πίνακες καὶ τιμήθηκε μὲ πολλὰ βραβεῖα.

Ἰαλέμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλείου 26, στὴ Ριζόπολι.

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἰάλεμος, δημοσιογράφος ἀπὸ τὴν Λέσβο, ἀγωνίσθηκε σφοδρὰ κατὰ τοῦ Ὄθωνος, μετὰ τῶν ἀδελφῶν Δεληγιώργη, Γ. Γενναδίου καὶ Κ. Παράσχου. Τὸ 1863 ἐξελέγη στὴν Ἐθνοσυνέλευσι πληρεξούσιος τῶν Σμυρναίων. Ὡς

δημοσιογράφος ἀγωνίσθηκε γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ δίκαια καὶ ἰδίως γιὰ τὴν ὑπόδουλη τότε Μακεδονία. Πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1899.

Ἰαξάρχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παραπαμίσου 8, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κύπρου, τῶν Κουπονίων.

Ἰαξάρτης, ὠνομάζετο στὴν ἀρχαιότητα ὁ σημερινὸς ποταμὸς τῆς δυτικῆς Περσίας, Σύρ—Ντάρια. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Κύρου, τοῦ πρεσβυτέρου, ἀπετέλει τὸ τελευταῖο σύνορο τοῦ Περσικοῦ Κράτους. Κοντὰ σ' αὐτὸν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος διεξήγαγε διάφορες πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις.

Ἰαπετοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κρίσσης 46, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Κυψέλης.

Ὁ Ἰαπετός, γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, πατὴρ τῶν Ἄτλαντος, Προμηθέως, Ἐπιμηθέως καὶ Μενοιτίου, ἐθεωρεῖτο, πρὸ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ὡς ἄρχων τοῦ κόσμου καὶ πατὴρ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

Μαζὶ μὲ τὸν Κρόνο, ἦσαν οἱ ἰσχυρότεροι τῶν Τιτάνων. Ὅταν ὁ Ζεὺς ἐνίκησε τοὺς Τιτᾶνες, ἔρριξε στὰ Τάρταρα μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τὸν Ἰαπετό.

Ἰασίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰωάννου Γενναδίου 12, στὴ Μονὴ Πετράκη.

Τὸ Ἰάσιον, πόλις τῆς Ρουμανίας, ἦτο ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς ἡγεμονίας τῆς Μολδαβίας καὶ σήμερα τοῦ συνωνύμου νομοῦ. Περισσότερον ἀπὸ τὸ Βουκουρέστιον, τὸ Ἰάσιον ὑπῆρξε κέντρο σημαντικὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ἀλλὰ καὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς μεγάλης ἐξεγέρσεως τοῦ 1821. Στὸ Ἰάσιο, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1821, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἐδημοσίευσε τὴν γνωστὴ προκήρυξι ,μὲ τὴν ὁποία ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασι.

Ἰάσονος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγησιλάου 28, κοντὰ στὸ ΙΚΑ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς.

Ὁ Ἰάσων, ὁ γνωστὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ἦτο γυιὸς τοῦ βασιληᾶ τῆς Ἰωλκοῦ, Αἴσωνος καὶ τῆς Ἀλκιμήδης καὶ μαθητὴς τοῦ κενταύρου Χείρωνος. Κατόπιν ἐπιταγῆς τοῦ σφετεριστοῦ τοῦ θρόνου τοῦ πατρός του, Πελίου, ἅρπαξε ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσόμαλλο δέρας, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Μήδεια, μὲ τὴν ὁποίαν ἀργότερα ἐγκαταστάθηκε στὴν Κόρινθο. Ὁ Ἰάσων ἔγινε πανελλήνιος ἥρως καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν τύπος τοῦ τολμηροῦ Ἕλληνος θαλασσοπόρου. Λέγεται ὅτι σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ δοκὸ τῆς «Ἀργοῦς», ποὺ ἔπεσε στὸ κεφάλι του. (Συνώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἰατρίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεινοκράτους 75, πίσω ἀπὸ τὴν Γεννάδειο Βιβλιοθήκη.

Ὁ Ἰατρίδης Κωνσταντῖνος,ἀγωνιστὴς ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, πολέμησε ὡς ἀξιωματικὸς ὑπὸ τοὺς Γιολδασαίους καὶ ἔπεσε μαχόμενος στὴν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου.

Ἰβάν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αὐλῶνος 77, κοντὰ στὴν «Παιδικὴ χαρὰ» τῶν Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστό, ἀπὸ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο, ὄρος τῆς Ἀλβανίας, ὅπου τὸ 1940 συνήφθησαν σκληρὲς μάχες.

Ἰβήρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λευκωσίας 21, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ καὶ μετὰ τὴν πλατεῖα Ἀμερικῆς (Ἀγάμων).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ θέσι τῶν ἀρχαίων Κλεωνῶν. Ἡ Μονὴ αὐτὴ ἱδρύθηκε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 961–985 ἀπὸ μοναχοὺς τῆς Ἰβηρίας (Γεωργίας) τοῦ Καυκάσου. Ἀπὸ τὸ 1357 περιῆλθε στὴν δικαιοδοσία τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν. Διατηρεῖ πλουσίαν βιβλιοθήκην ἡ ὁποία περιέχει 1.500 περίπου χειρόγραφα ἑλληνικά, λατινικά, γεωργιανὰ κ.ἄ. Τὸ 1961 εἶχε 113 μοναχούς.

Ἰβύκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 6, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα Παγκρατίου .

Ὁ Ἴβυκος, Ἕλλην λυρικὸς ποιητὴς ἀπὸ τὸ Ρήγιον τῆς Κάτω Ἰταλίας, ἤκμασε κατὰ τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Γιὰ τὸν Ἴβυκον ὑπάρχει ἀρκετὰ γνωστὴ παράδοσις, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία σκοτώθηκε ἀπὸ ληστάς, οἱ ὁποῖοι ἀπεκαλύφθησαν στὴν Κόρινθο ἐξ αἰτίας σμήνους γεράνων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἴβυκος εἶχεν ἐπικαλεσθῆ ὡς μάρτυρες, πρὶν πεθάνει. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ στὴν Ἄνω Δάφνη, Κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς).

Ἰγγλέση.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιρρόης 25, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελήμονα Ἰλισοῦ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη Κεφαλλωνίτικη οἰκογένεια, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, δύο δὲ σκοτώθηκαν πρὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἰγνατίου Ἄρτης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 121, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου.

Ὁ Ἰγνάτιος, μητροπολίτης Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου καὶ πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας τῆς Οὐγγροβλαχίας, γεννήθηκε στὴ Μυτιλήνη τὸ 1765 καὶ προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, τὸ 1821. Πέθανε τὸ 1828.

Ἰδομενέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀλόπης 50, κοντὰ στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὁ Ἰδομενεύς, βασιληᾶς τῆς Κρήτης καὶ γυιὸς τοῦ Δευκαλίωνος, πῆρε μέρος, ὡς ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, στὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Τροίας καὶ ἀναδείχθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους ἥρωας αὐτῆς. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ στὰ Σφαγεῖα, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου).

Ἱερᾶς Ὁδοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 96, στὴν Λαχαναγορά.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἔφερεν ἑκατέρωθεν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ναούς, βωμούς, ἀγάλματα, πολυτελῆ μνημεῖα, ἑρμαϊκὲς στῆλες κ.ἄ. Ἀπὸ αὐτὴ διήρχοντο οἱ πομπὲς, κατὰ τὶς ἑορτὲς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Κοντὰ στὴν Ἱερὰ Ὁδὸ βρέθηκαν πολλοὶ τάφοι ὑπομυκηναϊκοί, πρωτογεωμετρικοὶ καὶ τῶν γεωμετρικῶν χρόνων.

Ἱερεμίου Πατριάρχου.

Πάροδος τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας 117, μετὰ τὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τεσσάρων συνωνύμων Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὁποῖοι προσέφερον πολλὲς ὑπηρεσίες στοὺς ὑποδούλους Ἕλληνες, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ τῶν τετρακοσίων χρόνων.

Ἱεροθέου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νικηφόρου 17, πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο.

Κατὰ παλαιὰ παράδοσι, ὁ Ἱερόθεος, Ἀθηναῖος τὴν καταγωγή, διετέλεσε πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸς ἐμύησε στὸν χριστιανισμὸ τὸν Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη, τὸν ὁποῖον καὶ χειροτόνησε διάδοχόν του στὴν ἐπισκοπή. Ἔζησε μᾶλλον κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα καὶ ἡ ἐκκλησία γιορτάζει τὴν μνήμη του τὴν 4 Ὀκτωβρίου.

Ἱεροσολύμων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου 80, κοντὰ στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἁγ. Μελετίου—Γ' Σεπτεμβρίου.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ Ἱερουσαλὴμ ἢ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ ὁποία βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πρώην Παλαιστίνης καὶ ἀπὸ τοῦ 1948 εἶναι διηρημένη μεταξὺ Ἰσραὴλ καὶ Ἰορδανίας. Τὸ μὲν μέρος τῆς πόλεως ποὺ βρίσκεται στὸ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1960 εἶναι πρωτεύουσα αὐτοῦ, τὸ δὲ στὴν Ἰορδανία ἔχει γύρω στὶς

50 χιλιάδες κατοίκους καὶ βρίσκονται σ' αὐτὸ ὁ Ἅγιος Τάφος καὶ ἄλλα κτίσματα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὰ Ἱεροσόλυμα, πόλις ἱερὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπῆρξε κέντρο καὶ ἑστία του γιατὶ σ' αὐτὴ ἐδίδαξε τὸ πρῶτο, σὲ ἡλικία 12 χρόνων, ὁ Χριστός, ἐκεῖ μαρτύρησε, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε. Στὴ πόλι αὐτὴ συνεστήθη, ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι, ἡ πρώτη χριστιανικὴ κοινότης καὶ Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε ὁ Χριστιανισμὸς ἀνὰ τὸν κόσμον. Χίλια περίπου χρόνια ὑπῆρξε πρωτεύουσα τοῦ Ἑβραϊκοῦ κράτους καὶ γιὰ δυὸ χιλιάδες μετέπειτα χρόνια τὸ σύμβολο τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς του ἑνότητος καὶ τῆς ἐθνικῆς του ἀποκαταστάσεως.

Ἱεροῦ Λόχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου 34, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Καλυκοποιεῖο «Μαλτσινιώτη», στὸν Ὑμηττό.

Μὲ τὴν ὀνομασία αὐτὴ εἶναι κυρίως γνωστὰ στὴν ἱστορία τρία στρατιωτικὰ σώματα. Τὸ πρῶτο συγκροτήθηκε ἀπὸ τὸν Ἐπαμεινώνδα καὶ τὸν Γοργίδα, μὲ 300 νέους Θηβαίους, γιὰ τὸν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων ἀγῶνα. Στὴ μάχη τῆς Χαιρωνείας (338 π.Χ.), σκοτώθηκαν ὅλοι οἱ ἱερολοχῖτες πολεμώντας κατὰ τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας. Πρὸς τιμή των στήθηκε, πάνω στὸν Τύμβο των, ὁ λίθινος Λέων τῆς Χαιρωνείας.

Τὸ δεύτερο, συγκροτήθηκε τὸν Μάρτιο τοῦ 1821 στὴν Φωξάνη τῆς Μολδαβίας ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, μὲ 500 περίπου σπουδαστὰς καὶ ἄλλους ἐθελοντάς. Οἱ ἱερολοχῖτες αὐτοί, πλὴν ἐλαχίστων, σκοτώθηκαν στὴ μάχη τοῦ Δραγατσανίου.

Τὸ τρίτο εἶναι γνωστὴ Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ μονὰς τῆς Μ. Ἀνατολῆς ἡ ἡ ὁποία συγκροτήθηκε τὴ 1942, ἀπὸ στρατιωτικοὺς ὅλων τῶν ὅπλων καὶ Σωμάτων, καὶ χρησιμοποιήθηκε σὲ ἐπιχειρήσεις τοῦ Αἰγαίου. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Ἱεροφαντῶν.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ 19, πίσω ἀπὸ τὴν Λαχαναγορὰ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς.

Οἱ Ἱεροφάνται ἦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων καὶ ἀνῆκον πάντοτε στὸ γένος τῶν Εὐμολπιδῶν. Ἀναλαμβάνοντες τὰ καθήκοντά των, κατέθετον τὸ ὄνομά των καὶ παρέμενον «ἀνώνυμοί τε καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ ὡς ἂν Ἱερώνυμοι γεγεννημένοι», (Λουκιανοῦ «Λεξιφάνης»10), μιμούμενοι τοὺς ἐλευσινίους θεούς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀνεφέροντο στὶς ἱεροτελεστίες, ἀλλὰ ἀπεκαλοῦντο ἁπλῶς «ὁ Θεός», «ἡ Θεά».

Ἱέρωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζηνοδότου, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν τρόλλεϋ Παγκρατίου.

Πῆρε τὴν ὀνομασία πρὸς τιμὴν δύο συνωνύμων τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἤτοι τοῦ Α' (477–467), ὁ ὁποῖος ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος καὶ ἐπροστάτευσε τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ τὶς καλὲς τέχνες καὶ τοῦ Β' (306–215) π.Χ.) ὁ ὁποῖος, καταγόμενος ἀπὸ ἐπιφανῆ οἰκογένεια, συγκρότησε ἰσχυρὸν στρατὸν καὶ νίκησε τοὺς Μαμερτίνους, ὠχύρωσε τὴν πόλι, καὶ θέσπισε νόμους (leges Hieronicae).

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὕστερα ἀπὸ ἀναζήτηση μισῆς ὥρας μὲ τὸ Μένιο, κατάλαβα πόσο εἶχα γελαστῆ Ἦταν ἡ τρίτη παγίδα ποὺ ἔπεφτα μέσα στὶς τέσσερις ἡμέρες κι' αἰσθανόμουνα ἀρκετὰ μειωμένος. Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία πέρασαν κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅλα ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μὲ πυροβολοῦσαν, ἐνῶ σήκωνα τὴ Ντόρα. Ἐμεινα συλλογισμένος σταθμίζοντας τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ κατέληξα ἦταν ὅτι οἱ ἐπιτυχίες ἦταν ἀρκετές, ἀλλὰ καὶ οἱ παγίδες ἐπίσης ἀρκετὲς καὶ σημαντικές. Ἰδίως αὐτὴ ἡ τελευταία ποὺ μοῦ ἔστησε ἡ Νάνσυ, ἦταν πολὺ ἐπιτυχημένη...

—Μοῦ φαίνεται πὼς χάνουμε καιρό, διέκοψε τοὺς συλλογισμούς μου ὁ Μένιος.

—Ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκα. Πρέπει νὰ κινηθοῦμε. Ἀλλὰ πῶς ; Ὁ ἕνας πρέπει νὰ μείνη ὁπωσδήποτε ἐδῶ.

—Λέω νά.....

—Ὄχι! ψιθύρισα σὰν τρελλός! Ὄχι! Μὴν λὲς τίποτα! Μεῖνε ἐδῶ καὶ πρόσεχε ὅσο μπορεῖς. Μὴν ἀπομακρυνθῆς πρὶν ἔρθω ἢ πρὶν σὲ εἰδοποιήσω μὲ ἰδιόχειρο σημείωμα.

***

«Τίποτα δὲν ἔχασες... θὰ τὴν βρῆς ὁπωσδήποτε αὐτὴ τὴ σατανικὴ καλλονὴ» ἄκουγα διαρκῶς μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζη ὅπως ἔτρεχα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη πρὸς τὴν παραλιακὴ λεωφόρο. «Ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ μάθης ἀκόμα πιὸ πολλά. Ἔπρεπε, ναί, ἔπρεπε!...».

Ἔφτασα στὸ «Φλοῖσβο» καὶ πήδησα σ' ἕνα ταξί. Σὲ ὀχτὼ λεπτὰ βρισκόμουνα στὸν Ἅη Σώστη. Ἔδιωξα τὸ ταξὶ καὶ πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὴν ὁδὸ Κύπρου ἀριθ. 183. Τίποτα δὲν σάλευε. Τά πάντα κοιμόντουσαν σ' ἕνα βαθὺ λήθαργο.

—Παρακαλῶ ὁ κύριος ; ἄκουσα πίσω μου μιὰ σιγανὴ γυναικεία φωνή, τὴ στιγμὴ ποὺ διάβαινα σύρριζα τὸ μαντρότοιχο τοῦ ἀριθμοῦ 183.

Στράφηκα πίσω. Μιὰ σκιὰ σάλεψε κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ ἁγιόκλημα. Ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφιση.

—Ἔλα Κάτια, ψιθύρισα. Τί ἔγινε ;

—Σᾶς τὴν ἔσκασε, ἔ; εἶπε βγάζοντας τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸν τοῖχο. Μὴν ἀνησυχῆς. Εἶναι ἐπάνω ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο...

Εὐχαρίστησα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου τὸ Θεὸ κι' ἔδωσα τὸ χέρι στὴν Κάτια γιὰ νὰ πηδήση ἔξω.

—Ποῦ εἶναι ὁ Ἀστυνόμος ; Πῶς βρίσκεστε τέτοια ὥρα ἐδῶ ; τὴ ρώτησα. Εἶναι κανένας ἄλλος ἐπάνω ;

—Ὄχι. Μᾶς ἔφυγαν ὅλοι γιὰ τὴν Ἀθήνα. Δηλαδή, ἀφήσαμε νὰ πιστέψουν ὅτι μᾶς ξέφυγαν. Ἡ κυρία Λεφάκη ἔκαμε νόημα στὸν Ἀστυνόμο νὰ μὴ τοὺς συλλάβουμε ἀκόμα.

—Καλά! Καὶ ποιοὶ εἶναι ; Ἦταν ἐδῶ ὁ Ἀργύρης ;

—Ναί! Ὁ Ἀργύρης μαζὶ μ'ἕνα ἄλλο ἄτομο. Ἕνα ἄτομο ποὺ βάζω στοίχημα ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτῶνται ὅλα!

—Δηλαδή ;

—Δηλαδὴ φαίνεται πὼς ὑπάρχει τριανδρία στὸ ἀρχηγεῖο τῆς σπείρας. Ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω, αὐτὸς ὁ τρίτος εἶναι ὁ πραγματικὸς ἐγκέφαλος.

—Εἶσαι σίγουρη πὼς ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα ;

—Βεβαίως. Γιατί ;

—Νομίζω ὅτι μᾶς ἔκαναν ἐπίσκεψη πρὶν μιάμιση ὥρα. Ἦρθαν καὶ πῆραν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ζώτου ἀπ' τὸ Φάληρο.

—Τὸ Fiat ; Μὰ κάτι σχετικὸ ἔγραφε τὸ σημείωμα ποὺ ἔδωσε ἡ Λεφάκη στὸν Ἀστυνόμο. Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ διαβάσω ὅλο....

—Γιὰ πᾶψε. Μοῦ φαίνεται πὼς κατεβαίνει... Νάτην!! Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ἐκεῖ στὴ γωνιά ;

—Εἶναι ὁ Σωτηρίου. Τὴν παρακαλουθεῖ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἦρθε ἐδῶ. Ὁ Ἀστυνόμος τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ συλλάβῃ ὁποιοδήποτε ἄτομο μπῇ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὴ θὰ τὴν συλλάβω ἐγώ! εἶπα νοιώθοντας τὰ δόντια μου νὰ τρίζουν. Ἔλα μαζί μου.

Ἡ Νάνσυ βάδιζε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ της. Εἶχε ἀνασηκωμένο τὸ γιακᾶ καὶ γύριζε διαρκῶς τὸ ξανθό της κεφάλι πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Ἦταν φανερὸ πὼς ἀνησυχοῦσε. Βγῆκε στὸ δρόμο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ βιαστικὰ μικρὰ βήματα.

—Θὰ κάνουμε πὼς δὲν τὴν προσέχουμε, ψιθύρισα στὴν Κάτια. Ἔλα, προχώρησε σὰ νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτα. Καὶ νὰ μὴ μιλήσῃς καθόλου.

Προχωρήσαμε μερικὰ βήματα ὥσπου συναντηθήκαμε. Ἡ Νάνσυ ἔκαμε νὰ προσπεράσῃ ἀδιάφορη τότε. Ἀπ' τὴ στάση της κατάλαβα πὼς δὲν μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει.

—Ἀνησύχησα πολὺ γιὰ τὴν ἐξαφάνισή σας!..... εἶπα μπαίνοντας μπροστά της καὶ κόβοντας ἔτσι τὸ δρόμο της.

Ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ καὶ σταμάτησε τρομαγμένη. Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μᾶς κοίταξε καλὰ καὶ τοὺς δύο στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ὕστερα ἕνας δυνατὸς λυγμὸς τὴν τράνταξε καὶ ζήτησε τρικλίζοντας νὰ στηριχθῇ στὸν τοῖχο. Ἔβαλε κατόπιν τὰ χέρια μπροστὰ στὰ μάτια κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

—Ἐλᾶτε, ἡσυχᾶστε, τῆς εἶπα πιάνοντας τὸ μέτωπο. Κλαῖνε ποτὲ οἱ ὄμορφες χορεύτριες ; Καὶ μάλιστα ἕνα «Γυμνὸ μοντέλο» τοῦ δικοῦ σας ἀναστήματος ;

—Δὲν ἔφυγα γι' αὐτὸ ποὺ νομίζετε, ψιθύρισε μὲ ἀναφυλλητά. Ὄχι. Ἤθελα νἄρθω μόνη μου νὰ παραδοθῶ.... νὰ καταθέσω ὅσα ξέρω. Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψετε ὅτι ἡ Νάνσυ Κλάουζ μπορεῖ νὰ νικηθῇ εὔκολα....

—Δὲν πειράζει δεσποινίς. Θὰ δώσουμε στὴ δημοσιότητα ὅτι παρουσιασθήκατε «αὐθορμήτως». Ἔτσι θὰ σώσετε τὸ γόητρό σας καὶ θὰ μείνετε περήφανη, ἔστω καὶ γιὰ τὴν καλή σας πρόθεση νὰ παραδοθῆτε.

Οἱ λυγμοὶ τῆς τράνταξαν πιὸ πολὺ τὸ στῆθος. Ἔκανα νόημα στὴν Κάτια νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ προχωρήσουν. Ὕστερα πῆγα κοντὰ στὸν Σωτηρίου καὶ τοῦ εἶπα νὰ συνεχίσῃ τὴν παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ μέχρι νὰ πάρῃ νεώτερη ἐντολή. Πῆρα κατόπιν τὸ ἴδιο ταξὶ ποὺ μ' ἔφερε ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο τρέχαμε πάλι πρὸς τὸ Παλαιὸ Φάληρο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταξιτζῆς δὲν μὲ κοίταξε σκυθρωπὸς ὅπως πρῶτα. Ἡ παρουσία δύο ὁμορφων νέων γυναικῶν στὸ ταξὶ του καὶ τὸ ἱκανοποιημένο ὕφος μου τὸν ἔκαναν νὰ χαμογελάῃ, δείχνοντας τὰ χαλασμένα δόντια του καὶ κοιτάζοντας μὲ πυρετὸ τέσσερα σπάνια πόδια μέσα ἀπὸ τὸν καθρέφτη του.

.....

.....

Ἦταν τρεῖς καὶ μισὴ ὅταν σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ τοῦ Ζώτου. Ὁ Μένιος βρισκόταν σὲ ἐγκάρδια συζήτηση μὲ ἕναν ἀρτεργάτη, ποὺ πήγαινε νύχτα—νύχτα στὴν δουλειά του κι' οἱ γρῦλοι συνέχιζαν ἀπεγνωσμένα τὸ μονότονο τραγούδι τους.

—Γειά σου Μένιο!! φώναξε ἡ Κάτια ἐνῶ σταματούσαμε μπροστὰ στὸν ἀστυφύλακα.

Τὰ μάτια τοῦ Μένιου πέταξαν σπίθες μόλις κοίταξε μέσα στὸ ταξί.

—Κα....καλῶς τους!! κατώρθωσε νὰ ἀρθρώση ἀπὸ τή χαρά του. Γιὰ ποῦ τὸ βάλατε; φώναξε ὕστερα τρίβοντας τὰ χέρια του.

—Ὡς ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Κάτια. Γνωρίζεστε μὲ τὴν δεσποινίδα ἀπ' ἐδῶ;

—Περιττεύουν ἀγαπητή μου οἱ συστάσεις, πετάχθηκε ἡ Νάνσυ πειραγμένη. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὸ «Πίγκαλς» ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες. Ἄλλο ζήτημα τώρα ἂν ἀπόψε θέλησε νὰ μοῦ παρουσιασθῆ σὰν ἕνας ἀφωσιωμένος σύζυγος, ποὺ κινδυνεύει ἡ γυναίκα του ἐπάνω στὴ γέννα....

—Δηλαδή, πῶς τὸν γνωρίσατε στὸ «Πίγκαλς»; ρώτησα πειραγμένος ἐγὼ τώρα.

—Ὑποτιμᾶτε φίλε μου τὴν πονηρία τοῦ Μάνου. Καὶ δὲν λογαριάζετε, μοῦ φαίνεται, δύο φωτογραφικὲς μηχανὲς πού.....

—Καλά, καλά! τὴν διέκοψα. Γιὰ νέο μᾶς τὸ λέτε κι' αὐτό;

Κάτι πήγαινε νὰ σπάση μέσα μου ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ νέα ἀποκάλυψη. Τὸ ράπισμα ἔπεφτε βαρὺ τώρα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ προσποιηθῶ πῶς ἤξερα κι' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια γιὰ νὰ σώσω λίγη ἀξιοπρέπεια. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνακάλυπτα ὅτι ὁ Σπῦρος Λάβδας μάθαινε τὴν ἰδιότητά μας καὶ κατόπιν ἔβαζε τὴν Ἔφη καὶ τὴν Ἀλίκη νὰ μᾶς ἀποθανατίζουν μὲ τὶς φωτογραφίες. Ἔτσι θὰ μᾶς εἶχαν βάλει σὲ φωτογραφικὸ πάνθεον ὅλους ὅσους πηγαίναμε στὸ «Πίγκαλς» γιὰ παρακολούθηση.

—Καὶ ὅμως θὰ ἀμφιβάλετε γι' αὐτὰ ποὺ καμώνεστε πῶς γνωρίζετε, εἶπε ἡ σατανικὴ χορεύτρια σὲ λίγο μὲ τὸ βλέμμα της καρφωμένο στὸ δικό μου. Ἂν πραγματικὰ ἀμφιβάλετε ἀγαπητέ μου, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δῆτε αὐτόν.

Ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ μοῦδωσε ἕνα χαρτόνι διπλωμένο σὲ πολλὰ κομμάτια. Τὸ ξεδίπλωσα καὶ τὰ μάτια μου ἀλλοιθώρησαν. Καὶ τί δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα! Ἡ φωτογραφία τοῦ Ἀστυνόμου Βελιου, τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ Κρόμα, τοῦ μακαρίτη Γιαννόπουλου, τοῦ Μένιου καὶ ἡ δική μου, φάνταζαν στὴν πρώτη σειρά. Τὸν Ὑποδιευθυντὴ τὸν εἶχαν πάρει τὴ στιγμὴ ποὺ δρασκέλιζε τὸ κατώφλι τοῦ «Πίγκαλς», τὸν Ἀστυνόμο ὅταν μετροῦσε τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό, ἐμένα τὴ στιγμὴ ποὺ τηλεφωνοῦσα ὡς δικηγόρος Παπαδημητρίου, τὸ Μένιο ὅταν χόρευε μὲ μιὰ μαύρη Σουδανέζα, τὸ Γιαννόπουλο ὅταν κουβέντιαζε μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ κέντρου. Πίσω ἀπ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες βρίσκονταν ἄλλες, μὲ διάφορες στάσεις στὸ πάρτυ τῆς Λεφάκη. Ὁ Ἀστυνόμος φάνταζε ἐκεῖ ὡς ἄραψ ἡγεμών, ἐγὼ καθόμουνα ἀμέριμνος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ γλεντοῦσε. Ἔφριξα! Τὸ αἷμα ἀνέβηκε ζεστὸ στὸ κεφάλι μου καὶ τὰ νεῦρά μου τὰ ἔνοιωσα νὰ φουσκώνουν.

—Ἔχουμε κι' ἄλλες «συλλογές», πρόφερε ἡ Νάνσυ μὲ σκληρὴ φωνὴ τώρα, βλέποντας τὴ μάχη ποὺ γινόταν μέσα μου. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἀνέκδοτη «συλλογὴ» ποὺ τὴν ἔχει ὁ Μάνος κλειδωμένη κάπου στὸ σπίτι τῆς Νεάπολης. Ἀλλὰ αὐτὴ θὰ τὴν δῆτε ὅταν θὰ ἔχετε ἀρκετὸ καιρὸ διαθέσιμο.,...

Τῆς ἔδωσα τὸ χαρτόνι μὲ τὶς φωτογραφίες καὶ ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ ταξὶ ἀναστατωμένος.

—Τί γίνεται μὲ τὸ Ζῶτο; ρώτησα τὸν Μένιο.

—Ἐξακολουθεῖ νὰ ροχαλίζη. Τίποτα δὲν φαίνεται νὰ ταράζη τὸν ὕπνο του.

Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ χάσιμο. Μπῆκα γρήγορα στὸ σπίτι καὶ ξύπνησα τὸν Ζῶτο. Τὸν ἄφησα νὰ ντυθῆ καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβαλα στὸ αὐτοκίνητο, εἶπα στὸ Μένιο νὰ παραμείνη ἐκεῖ μέχρι νὰ τοῦ στείλω ἀντικαταστάτη. Ὕστερα πῆρα τὸ ζευγάρι τοῦ παλκοσένικου καὶ τῆς μακέττας, μαζὶ μὲ τὴν Κάτια, καὶ ἔφυγα ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα γιὰ τὴν Ἀσφάλεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Στὶς ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ ἔβλεπες τὸ πιὸ πικάντικο θέαμα ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Τὰ μπάνια εἶχαν ἀρχίσει πλέον καὶ κάθε λογῆς κόσμος ἀπολάμβανε τὴν ἀμμουδιὰ καὶ τὸ χάδι τοῦ ἀττικοῦ ἥλιου. Δροσερὲς κοπέλλες μὲ μπρούντζινα κορμιὰ καὶ ἄλλες μὲ τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος ἀκόμα,κυλιόντουσαν στὴν ἀμμουδιὰ καὶ πάλευαν μὲ τὸν ἔρωτα. Τὸ μωσαϊκὸ ποὺ ἀντίκρυζες ἦταν ἀπὸ τὰ περισσότερο σπάνια θεάματα καὶ τίποτα δὲν σ' ἔκανε νὰ αἰσθάνεσαι ἄσχημα ὅταν θ' ἀποφάσιζες νὰ κάνης ἔρωτα μ' ἕνα γυμνὸ κορμί.

Ἡ γυναίκα ποὺ μοῦδωσε τὸ εἰσιτήριο στὸν Ἄλιμο μὲ ρώτησε σμίγοντας τὰ φρύδια:

—Γιατὶ δὲν ἀφίσατε ἐλεύθερη τὴν ἀδελφή μου; Ὡς πότε τέλος πάντων θὰ τὴν κρατᾶτε ἔτσι; Μὰ εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ ἔζησε αὐτὸ τὸ κορίτσι μιὰ τέτοια ἱστορία; Πῶς μπορεῖ νὰ πιστέψη κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ ἄβουλο πλᾶσμα ἔγινε μιὰ τόσο μεγάλη ἐγκληματίας;

—Ἔχω δουλειὰ δεσποινίς. Κρατῆστε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι καὶ αὐτὸ τὸ ρολόϊ καὶ ἀφῆστε με νὰ δροσιστῶ λιγάκι. Τὰ λέμε ἄλλη ὥρα αὐτά.

Ἀγρίεψε:

—Ἡ ἀδελφή μου, φίλε μου, πρέπει νὰ μείνη ἐλεύθερη τὸ γρηγορώτερο. Τ'ἀκοῦτε; Ἡ Μίνα εἶναι θῦμα τῆς φαντασίας της μόνο καὶ τίποτα ἄλλο!

Προχώρησα πρὸς τὶς καμπίνες χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσω. Γδύθηκα καὶ πῆγα νὰ βουτήξω στὴ θάλασσα. Ξαφνικὰ ὅμως ρίγησα. Κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ὀμπρέλλα ἡ Κάτια καὶ ἡ Μαίρη φιλιόνταν παθητικὰ μὲ δυὸ ἄνδρες ποὺ εἶχαν περάσει τὰ τριάντα!

Ἔφριξα. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου καὶ ἔνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ πνίξω τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν Μαίρη. Τέτοια ξετσιπωσιὰ δὲν τὴν περίμενα. «Γυναῖκες!! Γυναῖκες!! Πάντοτε οἱ ἴδιες! Πάντοτε ἐλαφρόμυαλες, ἐπιπόλαιες καὶ ἄστατες!!» σκέφθηκα πληγωμένος.

Ἔδωσα μιὰ βουτιὰ καὶ βγῆκα ἀρκετὰ μακρυά τους. Κατευθύνθηκα τσακισμένος στὴν ἐξέδρα καὶ ἄρχισα νὰ σκαρφαλώνω, ὅταν ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μὲ καλῆ.

—Κύριε Σκαλιώτη! Χά! χά! χά! Ἂν θέλετε παραβγαίνουμε στὴ βουτιά!

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ παρέμεινα ἄναυδος. Ἦταν ὁ Ἀργύρης! Πλάϊ του στεκόταν μιὰ κοπελλίτσα εἴκοσι χρονῶν περίπου. Μὲ κοιτοῦσαν κι' οἱ δυό τους ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια.

—Εἶστε περίφημος στὰ μακροβούτια! εἶπε ἡ κοπέλλα ἐνῶ ὁ Ἀργύρης μοῦ ἔδινε τὸ χέρι του ν' ἀνεβῶ. Μὰ γιατὶ τρέμετε; Ὢ! Θεέ μου! Μὰ ἐσεῖς εἶστε πολὺ κίτρινος!....

—Εἶναι τὸ πρῶτο μου μπάνιο δεσποινίς. Κι' ἔπειτα, δὲν ξέρω μὰ μοῦ φαίνεται πολὺ κρύα ἡ θάλασσα ἀκόμα.

—Ἔλα Βασούλα! βιάστηκε ὁ Ἀργύρης. Πέσε γιατὶ καὶ σὺ μοῦ φαίνεται πὼς κρυώνεις. Καὶ φέρε τὸ κανὼ πρὸς τὰ ἐδῶ γιὰ νὰ μπῶ κι ἐγώ. Κύριε Σκαλιώτη, ἡ δεσποινὶς εἶναι δεινὴ στὴν κωπηλασία! Νὰ σᾶς συστήσω ὅμως: Βάσω Ἀγάθου, ἀρίστη φοιτήτρια τῆς Χημείας! Βασούλα, ὁ πιὸ ἀγαπημένος φίλος μου ἀπ' ἐδῶ: Ὁ κύριος Σκαλιώτης, ὑφασματέμπορος.

Δώσαμε τὰ χέρια.

—Ὢ! Χάρηκα πολὺ δεσποινίς! κατώρθωσα νὰ ἀρθρώσω.

Ἔδωσε μιὰ βουτιὰ καὶ χάθηκε σὰν δελφίνι.

—Χά! χά! χά! γέλασε πάλι ὁ Ἀργύρης μὲ τὸ ὕφος ποὺ πῆρα. Χά! χά! χά! μὰ γιατὶ ἀνοίγετε ἔτσι τὰ μάτια σας;

Τὸν κοίταξα αὐστηρά.

—Εἶσαι στὰ καλά σου; τὸν ρώτησα κάπως προσβλημένος. Πῶς τὴν εἶπες τὴν κοπέλλα;

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Τὴν πρωΐαν τῆς 10/9/1962, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν κ. Ἀνδρέας Μαστοράκος, εὑρισκόμενος ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ εἰς Δῆλον, διέσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Ἄγγλου περιηγητοῦ κ. Arthur Pearge, Ρόζερ, τὸν ὁποῖον μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα ἑκατοντάδων ἀγωνιωδῶς παρακολουθούντων τὴν προσπάθειάν του ἀτόμων,ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀλλοδαπῶν, ἀνέσυρεν ἐκ τῆς λίαν τεταραγμένης θαλάσσης, εἰς ἣν ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του. Ἡ ἐξαίρετος καὶ πλήρης αὐτοθυσίας αὕτη πρᾶξις τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπαρχιφύλακος προὐκάλεσεν τὰ εὐμενέστατα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος σχόλια τοῦ τε κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.

Ὁ διασωθεὶς καὶ ὁ πατήρ του, πλήρεις χαρᾶς, ἔσπευσαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, πρὸς ὃν ἐξέφρασαν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην των καὶ τὸν ηὐχαρίστησαν θερμότατα διὰ τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν τοῦ εἰρημένου ἀστυνομικοῦ.

Ἐπὶ πλέον ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν,ἀπέστειλε πρὸς τὸν κ.Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολήν :

ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1928

Κριεζώτου 3 Ἀθῆναι, τηλ. 623.150
18 Σεπτεμβρίου 1962

Πρὸς τὸν
Ἀρχηγεύοντα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων
Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν
Κύριον Εὐάγγελον Καραμπέτσον
Ἐ ν τ α ῦ θ α

Φίλτατε Κύριε Διευθυντὰ καὶ Ροταριανὲ Συνάδελφε,

Ἡ ὑπέροχος πρᾶξις αὐτοθυσίας καὶ ἀλτρουϊσμοῦ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Ἀνδρέου Μαστοράκου ἔχει συγκινήσει βαθύτατα τοὺς Ροταριανοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Διὰ τηλεγραφήματός μας σᾶς κατεστήσαμεν γνωστὸν ὅτι προτιθέμεθα νὰ ὀργανώσωμεν εἰδικὴν πανηγυρικὴν συνεστίασιν διὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐξαίρετον αὐτὴν πρᾶξιν καὶ νὰ τιμήσωμεν τὸν ἄνδρα,ὅστις διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του προκειμένου νὰ διασώσῃ συνάνθρωπόν του, πρᾶξιν ἡ ὁποία λαμπρύνει τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Εἰς τὴν συνεστίασιν θὰ κληθοῦν ὅπως παραστοῦν ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, συνάδελφοι Ὑπαρχιφύλακος Μαστοράκου καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου. Θὰ παρακληθοῦν ὡσαύτως νὰ παραστοῦν ἀνώτατα στελέχη τῆς Ἀστυνομίας.

Διαδηλοῦντες, ἅπαξ ἔτι, τὴν συγκίνησίν μας διὰ τὴν ἡρωικὴν αὐτὴν πρᾶξιν καὶ ἐκφράζοντες τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μας πρὸς Ὑμᾶς διότι συγκαταλέγετε εἰς τὴν δύναμίν σας ἄνδρας τοιούτων ἀνωτέρων ψυχικῶν χαρισμάτων, διατελοῦμεν

Μετὰ φιλικωτάτων αἰσθημάτων
Α. Μαχαίρας
Πρόεδρος

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς : 1) Ἀστυνόμον Α' κ. Παναγιωτόπουλον Νικόλαον καὶ 2) Ἀστυνόμον Β' κ. Μπῖκον Ἰωάννην. Ὡσαύτως ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι

ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : 1) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Φασούλκαν Γεώργιον, 2) Ἀρχιφύλακα κ.Ἀρώνην Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Παπαδᾶτον Ἀνδρέαν, Βασιλόπουλον Κωνσταντῖνον, Δρούκαν Ἰωάννην καὶ Κωνσταντινόπουλον Ἀπόστολον, διότι οἱ ἀνωτέρω κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἐ.ἔ., ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πάντοτε ἐπίβλεψιν καὶ δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου τῶν προαναφερομένων (Διοικητοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ) ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆσιν ἰνδικῆς καννάβεως.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς : 1) Ἀστυνόμον Β' κ. Γιαννακόπουλον Ἐλευθέριον, 2) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Πιπερόπουλον Νικόλαον, 3) Ἀρχιφύλακα κ.Παρίσην Φώτιον καὶ 4) Ἀστυφύλακας : κ.κ. Ἀναγνωστόπουλον Γεώργιον, Τζανετάκην Νικόλαον, Τσαγκαράκην Ἐμμανουὴλ καὶ Σταθόπουλον Βασίλειον, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν κατεύθυνσιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ πρώτου, προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἀναζητήσεων τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς—Ἀστυνόμου Β' κ. Γιαννακοπούλου Ἐλευθερίου—εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου, δραστηριότητος, πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν καὶ ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου καὶ σεσημασμένου διαρρήκτου Παπαντωνίου Ἰωάννου τοῦ Ἰσιδώρου.

***

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

—Ὡς πρὸς τὰς προγραμματισθείσας ἐκδρομὰς ἐξωτερικοῦ, καθίσταται γνωστὸν ὅτι ὑπεβλήθη ἤδη εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων πρότασις τοῦ Πρακτορείου Ταξιδίων τοῦ ἀναλαμβάνοντος, ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐπέλθει συμφωνία ἐπὶ τῶν γενικῶν ὅρων, τὰς ἐκδρομὰς τοῦ Α.Α.Π. μὲ προκαταβολὴν τοῦ 1/3 τῆς δαπάνης καὶ τῶν 2/3, μετὰ τὴν ἐπάνοδον, εἰς 12 δεκαπενθημέρους δόσεις.

Ἡ προβλεπομένη δαπάνη συμμετοχῆς δὲν θὰ εἶναι ἀνωτέρα ἐκ τοῦ λόγου τῆς καταβολῆς ταύτης τμηματικῶς.

Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ἐφ' ὅσον ἤθελον ὑποβληθῆ εὐνοϊκώτεραι προσφοραί, θὰ ἐξετασθοῦν αὗται μετὰ προσοχῆς. Πρὸς τοῦτο θέλει συνεχισθῆ ἡ προσπάθεια τοῦ Ἀρχηγείου Α. Π. .

Οἱαδήποτε συμφωνία μεθ' οἱουδήποτε Πρακτορείου προϋποθέτει τὴν πλήρη ἐξασφάλισιν ἐκ τῶν προτέρων τῶν ξενοδοχείων ὕπνου κλπ.

Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ξενώνων εἶναι ἐφικτὴ καὶ μὲ τιμὰς κατὰ πολὺ κατωτέρας τῶν ξενοδοχείων, οὐχ' ἧττον ὅμως προϋποθέτει ἐν πολλοῖς ἰδιότητα σπουδαστοῦ καὶ ὁμαδικὴν διανυκτέρευσιν εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τῶν διατιθεμένων ξενώνων. Πάντως συνεχίζεται ἡ μελέτη καὶ τοῦ θέματος τούτου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, δι' ἑκάστην ἀπορίαν των, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸ Γραφεῖον Μελετῶν τοῦ Α.Α.Π. (τηλέφωνον 529–848).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Ἀνθούλαν Δ. Οἰκονόμου. Ἡ ληφθεῖσα μελέτη σας «Ἀντίο καλοκαίρι» εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων, πλὴν ἡ δημοσίευσίς της καθίσταται ἀνέφικτος, λόγῳ μὴ καθιερώσεως εἰσέτι εἰς τὸ περιοδικὸν εἰδικῆς πρὸς τοῦτο σελίδος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα (συνέχεια) 865

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 869

Ἐξακρίβωσις πτώματος τελείως ἀποσκελετωμένου, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ ... 875

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 877

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 880

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Καλπάζοντας στὰ Βόρεια, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 883

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 887

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία Πόλεων—Μία ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 893

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἐκδρομὴ στὸ Ἐξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάν. Γιαννοπούλου (συνέχεια) 896

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΝΕΑ

Παιδικαὶ κατασκηνώσεις Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Νικολάου Ἀθανασοπούλου 899

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 903

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 907

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 911

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.